

Giới thiệu Võ Hiệp Thế Giới Đích Ngọa Gia

Là truyện kiếm hiệp truyền kỳ nói về Giang Trần đam mê game trong những môn phái hắc hắc tất cả các loại võ công chẳng may xuyên qua vào chính trò chơi hắc hắc.

Những võ công đệ nhất thiên hạ nhìn qua một lần là hắc hắc đã học được nhờ hệ thống giúp hắc hắc phát triển toàn diện đem tình hoa võ công phát huy quang đại.

Cùng xem hắc hắc tung hoành giang hồ nhờ vào sự giúp đỡ của hệ thống và tài năng của mình qua truyện Võ Hiệp Thế Giới Đích Ngọa Gia.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Đích Ngọa Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Người Chơi Vào Thế Giới Võ Hiệp.

Nhân vật: Giang Trần!

Cảnh giới: Không!

Môn phái: Võ Đang Phái!

Trận doanh: Chính Đạo!

Danh vọng: 0! (thông qua một ít sự tích đạt được)

Giang hồ danh hiệu: Đệ tử ký danh Võ Đang Phái .

Lực đạo: 1. (mỗi một điểm lực đạo tăng phúc một thành lực lượng)

Thể chất: 1. (mỗi một điểm thể chất tăng phúc một thành sức khỏe)

Nhanh nhẹn: 1. (mỗi một điểm nhanh nhẹn tăng phúc một thành tốc độ di chuyển)

Nội kinh: 0. (mỗi một điểm nội kinh tăng phúc một thành nội lực / chân khí)

Tâm pháp: Không!

Chiêu thức: Không!

Sở trường: Không!

Vật phẩm: Không!

Trạng thái: Đôi chút mệt mỏi!

Kinh nghiệm cá nhân: 0(có thể phân phối)

Võ công thiên hạ xuất Thiếu Lâm, chính khí tâm pháp xuất Võ Đang.

Đây cũng là đánh giá của thiên hạ giang hồ đối với Thiếu Lâm cùng Võ Đang.

Giờ phút này, đứng ở đỉnh núi phái Võ Đang, Giang Trần thật sự minh bạch là mình đã xuyên việt tiến vào trong trò chơi, trở thành một gã đệ tử ký danh của phái Võ Đang.

Ba ngày trước Giang Trần điên cuồng si mê một trò chơi trên internet tên là Đại Vũ Hiệp. Trong trò chơi hắc hắc đứng đầu Võ Đang thất kiệt, cũng là đại đệ tử, tu luyện khí công mạnh nhất so với mọi người chơi : Võ Đang Cửu Chuyển Huyền Công, Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Thần Công, Cửu Dương Chân Kinh. Còn có tu luyện võ công nổi tiếng nhất như là Cửu Thiên Hồn Nguyên Thái Cực Quyền, Hằng Long Thập Bát Chương, cùng với Từ Hàng Kiếm Điển.

Hon nữa còn là người chơi siêu cấp sắp bước vào Thần Thông Cảnh, nhưng không nghĩ tới có một ngày lại xuyên việt vào trong trò chơi. Giang Trần cũng đã từng có ý nghĩ này, nhưng cũng chỉ là méo mó một cái, không nghĩ đến bây giờ thật sự xuyên việt vào.

Cũng may năng lực thừa nhận của Giang Trần cực mạnh, chỉ cần ba ngày liền thích ứng được cái thế giới này. Bởi vì hắn biết mình tuyệt đối không thể sụp đổ, nếu không bị người ta cho là dị đoan thì ngay lập tức bị sử tử.

Nếu đây thật sự giống như trong trò chơi, như vậy thế giới này đang ở quyền thứ nhất Chính Đạo Hưng Thịnh. Nhưng chẳng ai biết được ba năm sau quyền thứ hai Ma Giáo Loạn Thiên Hạ sẽ mở ra!

Đến lúc đó khắp nhân gian thế tục đều một mảnh máu tanh!

Chủ yếu hơn chính là Giang Trần không biết ở trong cái thế giới này mình từ vong có thể sống lại hay không!

Nếu như có thể sống lại còn dễ nói, nhưng mà không thể sống lại thì chính là thiên đại tai họa.

Bởi vì lần này thâm lấn Võ Lâm là Ma Giáo cùng Triều Đình câu kết, người trong Võ Lâm là chết nhiều nhất. Theo căn cứ thống kê mười tông môn chính đạo người chết vượt qua mấy vạn, về phần các tông môn khác có cái có thể bị diệt môn, trực tiếp tổn thất đến các tông môn trong Võ Lâm một nửa nội tình.

Bối cảnh trong Đại Vũ Hiệp, không phải là triều đại Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh nào cả, ở trong trò chơi cũng không có nguyên tác nhân vật mà chỉ có võ hiệp bối cảnh mà thôi.

Tứ đại vương triều, thập đại tông môn, tám trăm thượng môn, ba nghìn tiểu phái.

Mà lệnh cấm hiệp khách dùng võ, đối với người trong võ lâm hay thế tục căn bản là không để vào mắt, trừ một ít chính đạo ra còn đâu rất nhiều người trong võ lâm động một chút là giết người, một lời không hợp liền rút đao ra gặp nhau.

Dù sao thế lực giang hồ quá nhiều, cứ cách xa Hoàng Đế cùng với địa phận quản lý của các đại môn phái thì ai có thể quản.

Vì vậy người trong võ lâm hay cùng triều đình xảy ra va chạm, nhưng triều đình cũng căn bản là không làm gì được người trong võ lâm!

Giống như mười bảy năm trước Đại Kiền vương triều phái ra mười vạn kim giáp binh nhằm tiêu diệt Nga Mi. Sau khi biết được tin này dẫn đầu là Võ Đang, phái ra Thất Kiệt cùng với tất cả cao thủ. Thiếu Lâm Tự cũng không biết uống nhầm thuốc gì dĩ nhiên phái ra một vị trong Tứ Đại Thần Tăng thống lĩnh mười tám vị La Hán.

Ngũ Nhạc Kiếm phái càng thêm bất cần đời cơ hồ xuất động toàn bộ tông môn, đừng nói gì là các môn phái khác ngay cả Di Hoa Cung, Thất Thập Nhị Động, Tiêu Dao những tông môn lãnh đời này dĩ nhiên cũng phái người đi ra.

Kết quả một cuộc chiến kia chính là mười vạn tinh nhuệ hùng sư bị tiêu diệt chỉ còn lại mấy người. Đừng xem tông môn chính phái cả ngày nói chuyện đạo đức cao thượng ra sao, một khi nổi giận ngay cả Thiếu Lâm Tự luôn luôn nói không sát sinh cũng phái cao thủ đi ra đó thôi.

Không quá một ngày sau, đương kim Thánh thượng của Đại Kiền vương triều tự mình nói lời xin lỗi đồng thời chém giết mười hai vị đại quan nói lên chủ ý diệt võ lâm, đồng thời còn đưa lên vô số vàng bạc cùng tài bảo mới có thể xoa tan oán khí của các đại tông môn.

Có thể thấy được võ lâm rốt cuộc đáng sợ ra sao.

Đây là thời đại của võ lâm, cho dù là đại vương triều cũng không dám tùy ý đắc tội với võ lâm. Võ đạo thịnh vượng nhưng cũng hết sức tàn khốc. Bất kỳ một tông môn võ lâm nào đối với đệ tử cũng cực kỳ nghiêm khắc, động tý là bị trục xuất sơn môn, nhất là hàng loạt các đại tông môn thì lại càng thêm hà khắc.

Đáp!

Bất tri bất giác nam tử trung niên dẫn đường đã dừng lại, Giang Trần phát hiện mình đi tới chỗ nhà dân trong chân núi Võ Đang

"Sau này nơi này sẽ là chỗ ở của các ngươi, ta đã đem tâm pháp căn bản Thuần Dương Thổ Nạp truyền thụ cho các ngươi, say này cứ ba ngày ta sẽ tới nơi này một chuyến, nếu các ngươi có gì không hiểu đến lúc đó liền hỏi ta, mỗi ngày hai bữa sẽ có người dẫn bọn ngươi đến phòng ăn, nhớ là lúc không có việc gì làm thì nên dốc lòng tu luyện, không được tự ý đi loạn, biết không?"

"Đã biết"

Các thiếu niên đi cùng Giang Trần từng người gật đầu, ý bảo hiểu rõ.

Nhìn nơi ở dành cho đệ tử ký danh Giang Trần không khỏi mỉm cười, ở trong trò chơi hắn là đại đệ tử Võ Đang, đứng đầu Thất Kiệt được khen là một trong ba vị thần cấp người chơi. Chỗ ở toàn là đồ thường đẳng, không nghĩ đến hôm nay phải đến ngoại viện ở.

Phái Võ Đang! Mơ hồ đứng đầu thập đại tông môn trong thiên hạ, nếu không phải Thiếu Lâm Tự vẫn đè ép, chi sợ đã sớm đứng đầu thập đại tông môn rồi.

Có thể lực thì có đấu tránh. Mặc dù võ lâm thời gian qua vẫn luôn đối ngoại, nhưng mà đấu đá nhau vẫn có thể nói là ừn ừn.

Trước mắt đối với chương môn các đại tông môn mà nói, nếu có thể được khen là Thiên Hạ Đệ Nhất Tông, cho dù sau này chết đi gặp mặt tổ tiên thì cũng đều là rạng rỡ tổ tông!

Cho nên tranh đấu trong võ lâm là cực kỳ nghiêm trọng, ở chỗ này có thể hoàn toàn hưởng thụ luật rừng, khôn sống mồng chết mùi vị ra sao.

Bên trong phái Võ Đang, cấp bậc địa vị hết sức nghiêm ngặt.

Mới bắt đầu là đệ tử ký danh, sau đến ngoại môn đệ tử, rồi đến nội môn đệ tử, tiếp đó là hạch tâm đệ tử, đến thất kiệt, cuối cùng là chương môn, một tầng lại áp chế một tầng.

Nơi này là ngoại viện, là chỗ ở của đệ tử ký danh, muốn trở thành nội môn đệ tử chỉ có ba biện pháp.

Thứ nhất là công trạng, mang đến lợi ích cho môn phái, lấy được lượng lớn công trạng, có thể trở thành nội môn đệ tử, không quan tâm thực lực.

Thứ hai là thực lực, thực lực cường đại, tư chất thông minh, chiến thắng được nội môn đệ tử, liền có thể một bước lên trời.

Thứ ba là bối cảnh, nếu là thân thích của một trưởng lão trong phái, đợi mấy năm là được trở thành nội môn đệ tử, đương nhiên nếu muốn tiếp tục đi tiếp, sẽ phải nhìn bối cảnh hậu đãi có cứng hay không.

Giang Trần không có bối cảnh, cũng không có cách nào trong thời gian ngắn đạt được công trạng lớn, cho nên hắn chỉ có thể dựa vào thực lực.

Ba năm, hắn chỉ có ba năm, trong ba năm nhất định phải tiến vào Tiên Thiên Chi Cảnh, nếu không sau ba năm Ma Giáo Loạn Thiên Hạ, phái Võ Đang nhất định sẽ phái người đi ra ngoài, nhất là những đệ tử trẻ tuổi không thể vào Tiên Thiên suy cho cùng chỉ là con kiếm hôi.

Đến lúc đó sẽ trở thành pháo hôi hi sinh tính mệnh!

Cảnh giới đặt ra trong Đại Vũ Hiệp theo thứ tự là Hậu Thiên Chi Cảnh, Tiên Thiên Chi Cảnh, Thiên Nhân Chi Cảnh, Thần Thông Chi Cảnh. Mỗi cảnh giới đều chia thập trọng.

Hậu Thiên Chi Cảnh, luyện hóa tạp chất trong cơ thể, tăng cường tinh thần và thể xác, sinh ra nội kinh!

Tiên Thiên Chi Cảnh, nâng cao nội kinh, giống như con sông lớn, một quyền một chương tràn đầy khí thế, nội kinh chuyển đổi thành chân khí!

Thiên Nhân Chi Cảnh, nội khí như biển rộng hào hùng đáng sợ, vượt ra ngoài Tiên Thiên, cùng người có quá lớn chênh lệch, mà chân khí cũng chuyển đổi thành vô thượng khí!

Thần Thông Chi Cảnh, hoàn toàn siêu thoát người phàm, tin đồn có thể sống mấy trăm năm mà không chết, hiểu rõ thiên đạo, sau khi chết có thể phi thăng thiên giới, không biết thay đổi ra sao !

Lúc đầu Giang Trần chính là Tiên Thiên Cửu Trọng, mà ở trong trò chơi các chương môn cũng chỉ là Tiên Thiên Cửu Trọng, về phần các cường giả lãnh đời cũng có Thiên Nhân Chi Cảnh, còn Thần Thông Chi Cảnh căn bản chưa từng xuất hiện. Đã từng có người chơi phỏng đoán, cường giả cảnh giới này, có thể cấp bậc là lục địa thần tiên, siêu thoát người phàm, có thể có liên quan đến thông tin phản sau, trước mắt không thể nào xuất hiện.

Thu hồi tâm trạng, Giang Trần theo chân mọi người đi vào bên trong ngoại viện

Ngoại viện là một địa phương nhỏ để cho người mới đến cư ngụ

Vừa đi vào liền thấy một lão già tuổi tám bát tuần, mặc dù xem qua tuổi đã già nhưng các khớp xương trên bàn tay to lớn, gờ tay nâng chân mặc dù chậm chạp nhưng lại không chút cảm giác khó khăn.

Nháy mắt Giang Trần liền đoán được, người này là Hậu Thiên tam trọng võ giả, tu luyện chính là Miên Chương! Tứ đại thuộc tính căn bản là 25,15,23,20, thuộc tính rất bình thường

"Cuộc sống hàng ngày của các ngươi ở đây, có vấn đề gì cũng có thể tự đi hỏi hắn."

Lúc này vị nam tử trung niên dẫn mọi người tới nói một câu sau đó liền rời đi.

"Nơi này có hai mươi gian phòng, năm người các ngươi một gian, ngày mai còn tới một nhóm người, coi như các ngươi may mắn, hôm nay lòng ta có chuyện vui liền nói cho các ngươi một câu, chọn phòng trên lầu là khá hơn một chút, đến mùa hè sẽ không có nhiều muỗi."

Lão già bình tĩnh nói một câu liền ngồi yên một chỗ, không nhúc nhích.

"Đa tạ tiền bối."

"Lúc này còn gọi tiền bối, kêu là sư huynh a."

"Đứng đứng, đa tạ sư huynh."

Sau khi nam tử trung niên đi, các thiếu niên cảm giác nội tâm được thả lỏng, cũng có chút đùa giỡn, đồng thời quan sát mấy nhà dân, trong lòng không biết còn nghĩ gì.

Giang Trần liếc mắt nhìn lão già, sau đó trực tiếp đi lên lầu.

Lão nói không sai, nhà này có ba tầng, có chừng hai mươi ba thước, càng lên cao mùa hè sẽ không có nhiều muỗi.

Mỗi một tầng có bảy gian phòng, Giang Trần cũng lười trực tiếp lựa chọn gian phòng thứ nhất bên trái.

Vừa đi vào, bên trong liền tán ra mùi đàn hương nhàn nhạt, nhìn một chút tình huống, mặc dù có một ít lớp bụi nhưng cũng coi như không tệ, không đến nỗi kém cõi bản thủ.

Không lâu lắm cũng có ba người cùng ý tưởng với Giang Trần bước vào trong phòng.

Trong đó có một nam tử, nhìn tuổi cũng đồng dạng giống mình, tầm mười sáu mười bảy tuổi, vừa đi vào liền nhíu mày nói: "Khó ngửi như vậy? Đáng chết, còn có nhiều bụi bản như vậy."

Hai người đến sau, nhìn quanh một chút, cũng có suy nghĩ giống Giang Trần, cảm thấy nơi này không đến nỗi nào, hơi quét dọn một cái là được.

Nhưng còn chưa mở miệng nói quét dọn liền nghe thấy đối phương đỉnh đặc chỉ ba người mình nói: "Ba người các người lập tức đi quét dọn cho tốt, sau nữa nên hương mà không quét dọn tốt, đừng trách ta không khách khí."

Hắn thần thái kiêu căng mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dịch Ngọa Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Con Đường Trở Thành Thiên Tài

Nhìn sang người này, bất kể là chất vải quần áo hay là hành vi cử chỉ ăn nói, cảm giác được chính là một gã đệ tử nhà giàu.

Nhưng nơi này là Võ Đang!

Hàng năm bao nhiêu phú hào trong trần tục muốn quyên tặng tiền tài cho phái Võ Đang? Cho dù là người nhiều tiền nhất như Thẩm Vạn Kim, hàng năm đều giao nộp cho tông môn thiên văn số lượng kim ngân tài bảo, ngay cả vương triều đều phải úy kỵ võ lâm tông môn, chẳng lẽ còn quan tâm đến người là con của một phú hào?

Tuy tư tưởng Giang Trần không tương đồng, nhưng hắn biết rõ, thân phận mọi người đều giống nhau, đều là đệ tử ký danh, mặc kệ trần tục có thân phận gì, nói tóm lại đều là ký danh đệ tử mà thôi. Như vậy tính theo cách công bằng, người có tư cách gì để cho người khác làm việc cho mình?

Nghĩ đến đây, Giang Trần liền cười nhạt một tiếng.

Còn hai người kia vẻ mặt cũng thay đổi, hiển nhiên bọn hắn cũng không phải là người hiền lành gì, đều có cùng cách nghĩ với Giang Trần.

Người nói mọi người cùng nhau làm về sinh, không ai có câu nào oán hận, đằng này người lại kêu mọi người giúp người làm vệ sinh? Đây không phải là quá ngang ngược cần đỡ hay sao?

Sau khi chứng kiến sắc mặt của mọi người, người kia không khỏi cười nhạt.

"Các người đừng tưởng ta là một đệ tử ký danh bình thường, nói thật cho các người biết, ta là Nam thực đệ tử Trần gia, biểu ca ta cũng là đệ tử phái Võ Đang, hơn nữa còn là ngoại môn đệ tử, đứng top 100, xem ra các người cũng không biết top 100 là có nghĩa gì! Phái Võ Đang, có hơn 3000 đệ tử ngoại môn, đứng top 100 có nghĩa là có khả năng rất lớn trở thành đệ tử nội môn, cho nên ta nói, các người dám trêu chọc ta, qua ít ngày nữa biểu ca đến thăm ta, khi đó cũng đừng trách ta nói vài lời không dễ nghe mà đưa tới phiền phức cho các người."

Thằng này cũng thông minh, biết rõ mọi có hiềm khích với hắn, nhưng không có can đảm một chọi ba, cho nên trực tiếp đem bối cảnh của mình nói ra. Lý do làm như vậy rất đơn giản, đến lúc ba người kia có can đảm động thủ với mình, hắn hoàn toàn có thể nói với biểu ca hắn, đã nói ra thân phận mà đối phương vẫn còn muốn đánh hắn, như vậy mà nói là không đem biểu ca hắn để vào mắt rồi!

Thoáng cái, ngoại trừ Giang Trần, thần sắc hai người khác đều thay đổi, tỏ ra kiêng kỵ!

Bạn hẳn không phải là người lỗ mãng, biết rõ đệ tử ngoại môn là cái gì.

Giang Trần cũng hiểu rõ, đệ tử ngoại môn đa số thuộc tính đều tầm 30, đứng top 100 thì thuộc tính đều trên dưới 35.

Thuộc tính không có quan hệ trực tiếp đến thực lực, nhưng chúng lại nó liên quan rất lớn với nhau.

Tu vi Hậu Thiên nhất trọng, toàn bộ thuộc tính là từ 0 đến 10, thuộc tính vượt qua 10 có nghĩa là người này có phương diện nào đó rất mạnh, ví dụ như là trời sinh thần lực, Hậu Thiên nhất trọng lực đạo sẽ vượt qua 10.

Về phần toàn bộ phương diện đều trên mười, chứ khi tu luyện công pháp đỉnh cấp Cửu Dương Thần Công hoặc là Võ Đang Cửu Thiên Hôn Nguyên Chính Khí, bằng không căn bản sẽ không có khả năng đấy.

Nói đơn giản, 1 điểm lực đạo có thể đánh ra 5 cân lực sát thương, như vậy 35 điểm tùy tiện đánh ra một quyền cũng có 175 cân lực sát thương, người bình thường mà ăn một quyền như vậy chỉ sợ tử vong tại chỗ.

Hơn nữa phương pháp tính toán này không tính lực lượng bản thân, bởi vì một người có bao nhiêu lực lượng không thể nào tính toán được, nhưng đại khái cũng có khoảng trên dưới 50 cân, lực lượng này đánh nên thân người không phải là đối phương nhận một quyền 50 cân lực lượng mà là hội tụ vào một điểm!

Leng keng!

Tự động nhận nhiệm vụ chính tuyến: Trở thành đệ tử ngoại môn.

Trình độ nhiệm vụ: Thông thường

Phần thưởng: Năm vạn điểm kinh nghiệm

Trùng phạt khi thất bại: Không.

Thời gian: một tháng!

Leng keng !

Tự động nhận nhiệm vụ phụ: Phản kích Trần Hạo

Trình độ nhiệm vụ: Đơn giản

Phần thưởng : 100 điểm kinh nghiệm, tăng một điểm danh vọng

Thất bại: khấu trừ một điểm danh vọng

Thời gian: Một ngày

Cùng lúc đó trong đầu Giang Trần vang lên hai thanh âm trong trẻo, Giang Trần thần sắc hơi đổi, cũng không phải kinh ngạc vì đột nhiên có thanh âm xuất hiện, mà không ngờ đánh bại Trần Hạo có thể đạt được 100 điểm kinh nghiệm!

Đều là trò chơi, nhưng chế độ chơi tự do hơn so với máy tính là rộng hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Giang Trần liền lộ ra bộ dáng tươi cười, 100 exp (điểm kinh nghiệm) không phải là nhiều, nhưng với tư cách đã từng là đại đệ tử của Võ Đang, Giang Trần biết rõ 100 exp vừa vặn đủ để tăng Thuần Dương Thỏ Nạp Khí lên đệ nhất trọng.

Giang Trần lập tức nói.

"Của ai thì người đó tự dọn, người muốn dọn thì tự đi mà dọn, đừng nói người là Nam thực Trần gia, cũng đừng lòi cái gì đệ tử ngoại môn, coi như là đệ tử nội môn thì như thế nào? Người chẳng qua chỉ là một đệ tử ký danh mà thôi."

Nói xong lời này, cả ba người lập tức sững sờ.

Rất nhanh sắc mặt Trần Hạo trở nên khó coi, mặt mũi tràn đầy tức giận chỉ vào Giang Trần nói:" Người phải biết hậu quả khi người nói ra lời này là cái gì!"

Giang Trần hừ lạnh một tiếng, anh mắt khinh miệt nhìn Trần Hạo.

Khi Trần Hạo thấy được ánh mắt khinh miệt của Giang Trần, hắn cảm giác như có một bàn tay hung hăng tát lên chính mặt mình.

Trần Hạo có cảm giác bị mất mặt, liền cười nhạt nói:" Tốt! Tốt! Tốt! Thật là có dũng khí, đã như vậy đừng trách ta không khách khí."

Nói xong lời này Trần Hạo trực tiếp lao đến, muốn cho Giang Trần một bài học.

Giang Trần là ai? Một trong ba người chơi thần cấp trong Đại Vũ Hiệp, Đại Vũ Hiệp là trò chơi lập thể, đơn giản mà nói, tức là ý thức tiến vào trong trò chơi, giờ không thể thi triển ra thần công nhưng ý thức chiến đấu vẫn còn.

Có thể nói là kiến thức cơ bản không người nào có thể địch lại, chiêu thức đối kháng cũng có thể coi là đại sư.

Đánh nhau tầm thường đơn giản là tay nhanh mắt lẹ, người khác đánh tới người có thể trong nháy mắt nhìn thấy, hơn nữa có thể kịp phản ứng, lập tức né tránh, như vậy liền đứng ở thế bất bại rồi!

Nhanh tay là thời điểm khi người khác chưa kịp tấn công, người đã tấn công trước, hơn nữa là tấn công vào bộ phận trọng yếu của đối phương.

Hậu Thiên cảnh đều là đánh nhau như vậy, nhưng đến Tiên Thiên thì không giống như thế nữa.

Căn bản là Trần Hạo chưa bước vào Hậu Thiên cảnh, nhiều nhất là từ nhỏ được ăn uống tốt, khí lực mạnh một chút, Giang Trần có gì phải sợ hãi?

Trần Hạo như trâu điên lao tới, giờ nắm đấm lên, thần sắc hung ác đánh về phía Giang Trần.

Ba!

Giang Trần chỉ là lùi về hai bước, công kích của Trần Hạo liền rơi vào khoảng không, ngay sau đó Giang Trần không chút do dự giờ chân lên, hung hăng đạp về phía Trần Hạo.

Phanh! Trần Hạo cả người bị đạp bay đi mấy mét, ngã trực tiếp trên mặt đất.

Cái này!

Hai người khác há mồm tròn mắt mà nhìn, không nghĩ tới vừa mới phân ký túc xã đã gặp phải chuyện này, hơn nữa hai người này không ai là dễ chọc .

Một người là Nam thực Trần gia đại danh鼎鼎, một người thì không biết lai lịch, nhưng là một người lòng dạ ác độc một lời không hợp là đánh!

Hai người này đều không dễ chọc ah.

"Người dám đánh ta!" Trần Hạo bị đạp trên mặt đất, bụng đau không chịu nổi, vất vả mới đứng lên được, hét lên một tiếng, lại trông thấy Giang Trần đã xuất hiện trước mặt hắn, giờ tay lên liền cho mình một cái tát.

Trần Hạo bị đánh đến hôn mê rồi!

"Người muốn ta nói đến một lần cuối cùng sao? Nơi này là phái Võ Đang! Không phải Nam thực Trần gia của người! Hơn nữa là Nam thực Trần gia thì như thế nào? Nếu người là Nam thực Trần gia để từ nổi danh, đến Võ Đang sớm đã là nội môn đệ tử, nào có bây giờ trở thành đệ tử ký danh? Đoán chừng người tại Nam thực Trần gia chẳng qua chỉ là đệ tử bình thường a."

Giang Trần cười nhạt, ánh mắt tràn đầy sự khinh miệt.

Hắn nói không sai, Nam thực Trần gia, tuy không phải là đại thế gia nhưng cũng coi là danh môn gia tộc, nếu là tuần kiệt, đã đến Võ Đang, ít nhất cũng có cấp bậc đệ tử nội môn, đâu ra mới chỉ là đệ tử ký danh?

Hay cũng là câu kia, đã là đệ tử ký danh thì không có đại bối cảnh gì cả, nếu có đại bối cảnh thì còn có thể là đệ tử ký danh sao?

Nhưng lời này, chạm vào nỗi đau được chôn thật sâu trong lòng của Trần Hạo, đúng vậy, Giang Trần nói một chút cũng không sai, hắn tại Nam thực Trần gia chẳng qua là một đệ tử của chi thứ, không có người chào đón, về sau nhờ vào quan hệ mới tiến vào Võ Đang, về người gọi là biểu ca, cũng chỉ là khi còn bé gặp qua một lần.

Về phần có thể liên lạc được hay không lại là một vấn đề.

"Nếu như người cảm thấy không phục! Người lại có thể tới khiêu chiến ta, hiện tại một mình người tại đây quét dọn toàn bộ, bằng không mà nói, phái Võ Đang cho phép đệ tử lên lời dài đánh lộn đây! Nếu như người không muốn mỗi ngày bị ta đánh thì thành thật cho ta."

Thanh âm của Giang Trần lạnh như băng, sau khi nói xong liền trực tiếp đi ra ngoài, cuối cùng còn nói:" Nếu như lúc ta trở lại, gian phòng không dọn sạch sẽ, kể cả người đi phong khác ký túc xá ta cũng đánh, về phần hai người cũng không được phép giúp hắn."

Nói xong Giang Trần liền rời khỏi, đồng thời cũng tiếp thu nhắc nhở nhiệm vụ hoàn toàn thành.

Lưu lại Trần Hạo mặt mũi đầy vẻ oán giận, cùng hai người thần sắc không biết phải làm sao.

Ra khỏi ngoại viên, Giang Trần tùy tiện tìm một chỗ dưới gốc cây đại thụ, lôi ra bản tâm pháp Thuần Dương Thổ Nạp Khi.

Nghe danh tự thì tốt như vậy, nhưng Giang Trần biết đây giống như một loại tâm pháp bình thường được bán đầy đường mà thôi.

Trong Đại Vũ Hiệp, tâm pháp cũng được phân chia rõ ràng, Không phẩm tâm pháp, Tứ phẩm tâm pháp, Tam phẩm tâm pháp, Nhị phẩm tâm pháp, Nhất phẩm tâm pháp, Tuyệt thể tâm pháp, Vô thượng tâm pháp.

Giống như tam đại tâm pháp của Võ Đang, Võ Đang Cửu Chuyển Huyền Công, Cửu Thiên Hồn Nguyên Chính Khí, Tiên Thiên Vô Thượng Cường Khí. Đây đều là Tuyệt phẩm tâm pháp, về phần Vô thượng tâm pháp chỉ có một bản là Võ Đang Cửu Dương Công, trong truyền thuyết chính là Trương Tam Phong tổ sư được Giác Viễn đại sư truyền thụ cho một phần Cửu Dương Thần Công, chẳng qua là không trọn vẹn!

Trên thực tế đừng nghĩ là lấy được Cửu Dương Chân Kinh là lấy được Cửu Dương Thần Công, trong tiểu thuyết Trương Vô Kỵ lấy được Cửu Dương Thần Công cũng không phải là bản đầy đủ, truyền thuyết nói nếu Cửu Dương Thần Công đầy đủ tu luyện có thể thành thần!

Trở thành cấp bậc Lục địa thần tiên.

Nếu như nói thế giới này có hay không Lục địa thần tiên, Giang Trần cảm thấy chỉ có ba người có lẽ đạt được cấp bậc như vậy.

Người thứ nhất là Độc Cô Cầu Bại!

Người thứ hai là Lão tăng quét rác trong Thiếu Lâm!

Người thứ ba là Trương Tam Phong tổ sư phái Võ Đang!

Chỉ có duy nhất ba người này mới có thể gọi là Lục địa thần tiên.

Tương ứng như vậy, cao thủ giang hồ cũng được phân biệt là, Không phẩm cao thủ, Tứ phẩm cao thủ, Tam phẩm cao thủ, Nhị phẩm cao thủ, Nhất phẩm cao thủ, Tuyệt thể cao thủ.

Trước mắt Giang Trần thuộc về Không phẩm cao thủ, thuộc về giang hồ tay mơ.

Đây cũng chỉ là trước mắt mà thôi, tương lai? Ai nói được?

Leng keng!

Muốn học tập Võ Đang Thuần Dương Thổ Nạp Khí?

"Đồng ý!"

Học tập thành công! Cảnh giới tâm pháp trước mắt là không trọng, thăng cấp cần 100 exp chiến đấu, phải chăng muốn lựa chọn phân phối kinh nghiệm?

"Đồng ý!"

Thăng cấp thành công, cảnh giới tâm pháp trước mắt là nhất trọng, gia tăng thể chất 1 điểm, lực đạo 1 điểm!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Đích Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Rút Thưởng Đại Luân Bàn

Bốn đại thuộc tính cơ bản trong Đại Vũ Hiệp chỉ dựa vào tâm pháp hoặc rèn luyện để tăng trưởng. Nhưng việc rèn luyện này cũng có hạn chế.

Cho dù một người có luyện tập khí lực cỡ nào đi nữa thì có thể đánh ra một quyền đạt lực lượng 500 cân sao?

Trừ khi trời sinh thần lực, do đó tâm pháp quyết định thuộc tính của một cá nhân ra sao.

Mà chiêu thức võ học sẽ ảnh hưởng thực lực chân chính của một người, đơn giản như một cường giả nội công tuyệt thể lại có chiêu thức võ học phổ thông cũng không được, hẳn có thể rất cường đại, đao thương bất nhập trước người bình thường. Nhưng ở trước mặt cao thủ Nhất phẩm lại tùy ý bị loại bỏ.

Bởi vì hắn không biết vận dụng.

Vì vậy tâm pháp và chiêu thức võ học có liên hệ tương hỗ rất trọng yếu, thiếu một thứ cũng không được!

Thể chất và lực lượng đều tăng thêm một ít, Giang Trần lập tức cảm thấy thân thể có một chút ấm áp, tinh thần cũng sung túc hơn nhiều, loại cảm giác này rất kỳ quái.

Rất nhanh Giang Trần nhìn thoáng qua cột tâm pháp.

Võ Đang Thuần Dương Thổ Nạp Khí đã đạt tới tầng thứ nhất, mà muốn đạt đến tầng thứ hai, phải cần thêm 500 điểm kinh nghiệm trị.

Nếu như ở trong Game còn dễ bàn, đánh quái thăng cấp là được, nhưng nơi này không có quái a? Trừ khi đợi ba năm sau, Ma giáo xâm lấn Trung Nguyên, khi ấy, hàng loạt đệ tử Ma giáo chính là những kinh nghiệm trị chổng chát.

Nhưng hiện tại đi đâu kiếm kinh nghiệm trị a?

Giang Trần nhủ nhủ mảy, hần so sánh trò chơi và hiện thực một lát, nếu như cần phải kiếm tới kinh nghiệm trị, có lẽ có một biện pháp có khả năng, đó chính là chiến đấu!

Giống như Giang Trần và Trần Hạo chiến đấu cũng nhận được kinh nghiệm trị, nếu thực sự như vậy, trái lại vẫn đơn giản hơn một ít.

Ngay lúc đó, âm thanh của hệ thống đột nhiên lại xuất hiện trong đầu lần nữa.

Leng keng!

Thời gian rút thưởng mỗi tháng đã đến, rút thưởng lần này sẽ tích lũy đến rút thưởng tháng sau hay tiến hành ngay bây giờ?

Rút thưởng? Giang Trần sững sốt trong nháy mắt, sau đó hần đột nhiên vui vẻ, tự lẩm bẩm: "Không ngờ cả rút thưởng hệ thống cũng mang đến, thật là như hồ mọc cánh a."

Nói dứt câu, mặt Giang Trần tươi cười tuyển chọn rút thưởng.

Bất luận Game online nào cũng có hạng mục rút thưởng này, đây là truyền thống trăm năm không đổi. Đương nhiên rút thưởng còn phân thành rút miễn phí và rút tốn phí.

Căn cứ tính hút máu của Game online, trên cơ bản rút miễn phí chỉ nhận được mấy món phổ thông, đương nhiên thỉnh thoảng vẫn cho người một ít đồ tốt khiến người nghĩ vận khí mình tốt để tiếp tục chơi nữa.

Rút thưởng mỗi tháng này là một loại hình rút miễn phí, thông thường rút ra một số kinh nghiệm đơn, nếu thật rút được kinh nghiệm đơn, như vậy thực lực của mình chẳng phải tăng lên từng bước, sau đó lấy phương thức lần cầu tuyết, tung hoành vô hiệp?

Nghĩ tới đây, Giang Trần không khỏi cười thầm một hồi.

Sau khi lựa chọn rút thưởng.

Tức khắc trước mắt xuất hiện một bánh xe quay, bất quá là loại hình chiếu phẳng, giống như chỉ có mình mới thấy được, có phần bán trong suốt.

Leng keng!

Bởi đây là lần đầu rút thưởng, vận khí của ngài tốt ngoài quy định, lần rút thưởng này sẽ chuyển đổi thành đại luân bàn hoàng kim ẩn giấu, đồng thời tặng thêm một lần cơ hội rút thưởng.

Ngay lúc Giang Trần chuẩn bị rút thưởng, âm thanh hệ thống lại vang lên.

Mà trận âm thanh này, trực tiếp làm sắc mặt Giang Trần trở nên cực kỳ hưng phấn!

"Cái gì! Đại luân bàn hoàng kim! Còn tặng thêm một cơ hội rút thưởng?"

Giang Trần thực sự không nghĩ rằng vận khí của mình lại tốt như vậy, lúc này hần không nhận được mà cười ngoác mồm.

Đầu tiên nói đến đại luân bàn hoàng kim, nó là một loại hình thái rút thưởng khác với đại luân bàn phổ thông, món rút thưởng tốt nhất từ đại luân bàn phổ thông bất quá là tâm pháp nhất lưu, hơn nữa tỷ lệ chỉ có 1%, mà đại luân bàn hoàng kim không giống như vậy, kém nhất cũng là tâm pháp nhị lưu.

Giang Trần chơi Đại Võ Hiệp gần 5 năm, mỗi tháng đều rút thưởng đúng quy định, thỉnh thoảng mới quên một hai lần, nhưng chỉ chân chính gặp hai lần đại luân bàn hoàng kim, mà lần đầu rút thưởng này lại gặp rút thưởng.

Mà còn là rút thưởng hai lần!

Điều này có ý nghĩa ra sao? Ý nghĩa vận khí kém, cũng có thể thu được hai quyển tâm pháp tam lưu! Nghĩ tới đây, Giang Trần làm sao không cười được?

Đương nhiên nếu nhận được trăm vạn kinh nghiệm đơn, như vậy chỉ sợ Giang Trần sẽ cười ngoác cả mồm.

Hít sâu một hơi, Giang Trần cố gắng khôi phục tâm tình, sau đó nhìn đại luân bàn hoàng kim.

Ai cũng biết, loại bánh xe quay này, ô phần thưởng càng lớn thì chiếm không gian càng nhỏ, trên cơ bản chỉ dung nạp được kích cỡ của kim đồng hồ, phần thưởng cùi thì chiếm cứ không gian lớn.

Đồng thời màu sắc đánh dấu đại luân bàn!

Phổ thông là màu trắng, tốt hơn là màu xanh lam, tốt hơn nữa là màu đỏ, cực phẩm là màu tím, phần thưởng lớn thực sự là màu hoàng kim

Đại luân bàn hoàng kim trước mắt, chỉ có hai đường vẽ màu hoàng kim

Theo thứ tự là.

《 Cửu Dương Thần Công tầng thứ nhất 》

《 Độc Cô Cửu Kiếm thức thứ nhất 》

Giang Trần kích động trong phút chốc, tuy biết không có khả năng đạt được hai quyển tâm pháp vô thượng này, nhưng hắn vẫn không kiềm được sự kích động a.

Nếu học tập Cửu Dương Thần Công tầng thứ nhất đủ để bước vào Tiên Thiên cảnh, muốn lên tiếp thì cần phải học tầng thứ hai, nhưng mà tu luyện Cửu Dương Thần Công thì sẽ có vô số nội kinh, nói đơn giản như là Pháp sư có vô tận nội lực ma pháp vậy, đây là như thế nào nhận thức?

Chứ đừng nói gì là Độc Cô Cửu Kiếm thức thứ nhất

Ở trong trò chơi Đại Vũ Hiệp thần bí nhất chính là Độc Cô Cửu Kiếm, chín kiếm chín chiêu, ba trăm sáu mươi loại biến hóa, theo như trong trò chơi mà nói mỗi một chiêu thức của Độc Cô Cửu Kiếm cũng gần giống như BUG (lỗi game) vậy!

Chiêu thức cũng phân ra các ý cảnh, đều là tư chất giống nhau thì người luyện một năm có thể so sánh với người luyện mười năm được sao?

Chiêu thức có tổng cộng mười hai ý cảnh được chia theo thứ tự là Sơ Nhập Môn Kính, Tiệm Nhập Giai Cảnh, Lô Hòa Thuần Thanh, Liễu Nhiên Vu Hung, Dung Hội Quán Thông, Siêu Quần Bạt Tụy, Kỹ Quan Quần Hùng, Đăng Phong Tạo Cực, Xuất Thần Nhập Hóa, Vang Dội Cổ Kim, Tuyệt Đại Tông Sư, Độc Nhất Vô Nhị!

Chiêu thức tức là biến hóa, từ đơn giản đến phức tạp, biến hóa càng nhiều càng tốt, giống như Miên Chương của Võ Đang có mười hai loại biến hóa, nhưng mà để có thể trở thành Nhất lưu võ học bất kỳ chiêu thức nào của Độc Cô Cửu Kiếm đều có bốn mươi loại biến hóa. Cuối cùng là từ phức tạp trở về đơn giản, có ba trăm sáu mươi loại biến hóa, hóa thành chín thức, do vậy mới được xưng là Độc Cô Cửu Kiếm.

Nếu luyện Độc Cô Cửu Kiếm đến Tiệm Nhập Giai Cảnh không cần xuất kiếm cũng có thể đem bất kỳ võ giả luyện chiêu thức đạt đến Sơ Nhập Môn Kính đánh bại, chỉ cần một kiếm là có thể đem đối thủ có ý cảnh đồng cấp đánh bại, xuất ra cửu kiếm là có thể đem cao thủ đạt Lô Hòa Thuần Thanh đánh bại.

Hơn nữa nếu có thể luyện đến Liễu Nhiên Vu Hung nghe đồn là tiện tay xuất kiếm có thể đánh bại cao thủ Tiên Thiên.

Cái này hoàn toàn là một BUG lớn, cao thủ Tiên Thiên giống như súng ống hạng nặng, vũ khí lạnh có thể đánh bại súng ống sao? Điều này có thể sao? Người bình thường thấy là không thể, nhưng Độc Cô Cửu Kiếm thì lại có thể! Nếu không sao có thể gọi là Vô Thượng tâm pháp? Vô Thượng kiếm quyết?

Bỏ đi những ý nghĩ linh tinh này, Giang Trần thực sự nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Hoàng Kim Đại Luân Bàn, sau đó lựa chọn khởi động!

Đại Luân Bàn bắt đầu khởi động, cây kim nhỏ bắt đầu bỏ qua một vài đồ tốt

【 Bảo Khí 】 Thất Tinh Kiếm.

【 Danh Khí 】 Thư Hùng Song Cổ Kiếm.

【 Danh Khí 】 Toàn Chân Trảm Long Kiếm.

【 Danh Khí 】 Kim Ti Phát Trần.

【 Danh Khí 】 Thị Huyết Tà Dao,

【 Nhất Phẩm 】 Tử Vi Chân Khí Đệ Nhất Thiên.

【 Nhất Phẩm 】 Thái Cực Chân Kinh Sơ Thiên Bách Tự Văn.

【 Nhị Phẩm 】 Kiếm Thuật Ý Cảnh Kinh Nghiệm Thư.

【 Nhị Phẩm 】 Dao Thuật Ý Cảnh Kinh Nghiệm Thư.

【 Nhị Phẩm 】 La Hán Kim Cương Hộ Thể Công.

【 Nhất Phẩm 】 Thất Tinh Hải Đường.

【 Nhất Phẩm 】 Thiên Niên Nhục Phật.

【 Nhất Phẩm 】 Tiểu Hoàn Đan.

【 Nhị Phẩm 】 Thiên Nguyên Đan.

【 Nhị Phẩm 】 Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn.

... .

Bất kể là tâm pháp, đan dược hay là vũ khí Đại Luân Bàn cái gì cần cũng có, đừng nhìn bây giờ toàn là Nhất phẩm, Nhị phẩm, đây chẳng qua là một phần thôi phía sau còn rất nhiều dạng vật phẩm đang đợi mình.

Mặc dù nói mình có đại vận, không những được hai lần cơ hội rút thưởng, nhưng muốn chân chính rút được giải thưởng lớn, đó là đòi trước phải tích đức mấy trăm năm mới xuất hiện.

Quả nhiên là không có gì bất ngờ xảy ra!

Đại Luân Bàn dừng!

Cuối cùng cây kim chỉ vào Sách Kinh Nghiệm Tinh Thông Kiểm Ý. trên cơ bản đồ này hiện tại không có tác dụng nào cả

Hơn nữa còn là Tam phẩm, sau khi đọc sẽ đạt được một vạn điểm kinh nghiệm tinh thông kiểm ý.

Kinh nghiệm bình thường muốn đổi thành kinh nghiệm chiêu thức chỉ có thể đổi được một phần mười, nghĩa là có một vạn điểm kinh nghiệm muốn đổi thành kinh nghiệm chiêu thức thì cũng chỉ đổi được một ngàn điểm mà thôi.

Tất nhiên là Hậu Kỳ không có cái gì phải cần nhiều kinh nghiệm như vậy để tăng.

Vì những chiêu thức mà cần nhiều kinh nghiệm đều là không hợp thói thường, cái khác không nói, ví dụ như Hàng Long Thập Bát Chương muốn đạt tới tiền kỳ Sơ Nhập Môn Kinh, cần phải có năm vạn kinh nghiệm, trung kỳ cần mười vạn, hậu kỳ cần hai mươi vạn, mà đột phá đến Tiệm Tiên Giai Cảnh thì cần một lượng kinh nghiệm là năm mươi vạn.

Kinh nghiệm chiêu thức chỉ có thể thông qua bốn biện pháp đạt được.

Sử dụng chiêu thức! Đổi kinh nghiệm! Phần thưởng nhiệm vụ! Sách kinh nghiệm!

Lấy được quyển sách kinh nghiệm Tinh Thông Kiểm Ý như vậy chỉ có thể học theo Võ Đang kiếm, thực tế thì Võ Đang mạnh nhất chính là quyền thuật, dù sao thì quyền pháp Võ Đang cũng là nổi tiếng thiên hạ, chẳng qua kiếm thuật cũng không đến nỗi kém, cùng lắm sau này mình tự đi Ngũ Nhạc kiếm phái, học Ngũ Nhạc kiếm thuật.

Muốn làm được thiếu hiệp, nhất định phải có kiếm tốt!

Kiếm chính là chủ lưu trong giang hồ!

Giang Trần hít sâu một hơi, chọn bị lần rút thưởng thứ hai, không cầu gì khác chỉ hi vọng quay được một viên đan kinh nghiệm, Tam phẩm cũng được, tất nhiên Nhị phẩm càng tốt, nếu mà là Nhất phẩm thì không còn gì bằng.

Bắt nhập phẩm kinh nghiệm đan, có một vạn kinh nghiệm.

Tứ Phẩm kinh nghiệm đan, có hai vạn kinh nghiệm.

Tam Phẩm kinh nghiệm đan, có năm vạn kinh nghiệm.

Nhị Phẩm kinh nghiệm đan, có hai mươi vạn kinh nghiệm.

Nhất Phẩm kinh nghiệm đan, có một trăm vạn kinh nghiệm.

Đại Luân Bàn chuyển động.

Đã bỏ lỡ một đồ tốt, Giang Trần trong lòng chỉ có thể không ngừng hy vọng tới đồ tốt, tới đồ tốt, tới đồ tốt đi!

Cuối cùng dừng lại ở phía trên một vật phẩm màu trắng.

Nhất thời Giang Trần không khỏi thở dài! Gương mặt phàn nàn.

Không nghĩ tới là rút được thứ gì đó kém nhất, đúng là vận khí kém bực phát mà.

Được hai đồ vật kém cỏi nhất, đều là do vận khí mà!

Haizz!

Đột nhiên Giang Trần nghe được thông báo nói là mình rút được phần thưởng gì đó. Giang Trần lập tức tròn to cả hai mắt, đứng ở đó mà vẻ mặt đần độn, cả người dường như là bị choáng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dịch Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4: Xin Chỉ Giáo

Leng keng!

Chúc mừng ngài lấy được màu tím cực phẩm, Tịch Tà Kiếm Pháp (tâm pháp không trọn vẹn)! Tâm pháp đã xuất hiện ở trong túi đeo trên lưng của ngài, lần này kết thúc rút thưởng, trước nhắc nhở ngài một câu, mỗi tuần giữa tháng là tới lượt rút thưởng, đồng thời trước mắt ngài có thể nhận lấy một túi đại lễ dành cho người mới chơi!

Tịch... Tịch... Tà Kiếm Pháp?

Giang Trần nuốt nước bọt, mở túi đeo sau lưng mà không thể tin được, mười sáu ô vuông, mặc dù không có giới hạn sức nặng, nhưng cũng không có nhiều phạm vi sử dụng.

Thứ nhất rõ ràng là có một túi đại lễ dành cho người mới chơi!

Thứ hai là có một quyển sách cũ rách màu lam nằm đó, trên đó viết... Tịch Tà Kiếm Pháp.

"Này... " Trong nháy mắt Giang Trần cả người ngẩn ngơ!

Hắn thật sự không nghĩ tới mình tất nhiên là rút được Tịch Tà Kiếm Pháp, đây quả thực là ngày chó a!

Vào giờ phút này Giang Trần cũng không biết nên nói cái gì về tâm tình của hắn, giống như mưa lô tô có giải thưởng lớn là năm trăm vạn, nhưng kết quả là mọi người đều được một vạn, đến mình chỉ lấy được năm nghìn, loại chênh lệch này làm cho Giang Trần không biết nói gì để trống đồ!

"Tịch Tà Kiếm Pháp (loại kiếm thuật)

Loại: chiêu thức võ học

Chất lượng: Tuyệt thế (không trọn vẹn).

Giới thiệu: Tịch Tà Kiếm Pháp

Yêu cầu học tập: một vạn điểm kinh nghiệm kiếm ý võ học! (kinh nghiệm võ học bình thường khác muốn đổi sang cần tỷ lệ 5:1)

Quả nhiên là Tịch Tà Kiếm

Giang Trần nhìn chăm chăm lên Đại Luân Bàn, cây kim nhỏ chính xác là ở ô màu trắng, nhưng nhìn kỹ Giang Trần mới phát hiện là cây kim chỉ lên ô cực phẩm màu tím, mắt thường căn bản là không thấy rõ, bởi vì ô cực phẩm màu tím chỉ rộng gấp đôi so với cây kim, bây giờ lại qua gần biên giới cho nên khó có thể thấy rõ!

Chỉ có thể phóng to lên rất nhiều lần mới có thể thấy được.

Nhưng bây giờ đã không còn bất kỳ quan hệ gì.

Tuy nhiên để cho Giang Trần cảm thấy hơi cao hứng là học tập cần một vạn điểm kinh nghiệm kiếm ý. Nếu là kinh nghiệm võ học bình thường khác ví dụ như là đao ý muốn đổi sang thì mất năm vạn điểm kinh nghiệm đao ý mới có thể học được quyển Tịch Tà Kiếm Phổ này, cũng tương đương với một quyển sách kinh nghiệm đao ý Nhị phẩm.

Nhưng là vừa nãy bản thân rút được một quyền chính là kinh nghiệm kiếm ý!

Đây quả thực là buồn ngủ được đưa cái gối rồi lại cho thêm cái giường a!

Cho nên Giang Trần không chút do dự liền lựa chọn học tập Tịch Tà Kiếm Pháp!

Không sai, chính là Tịch Tà Kiếm Pháp! Trong truyền thuyết là một phần của Quỳnh Hoa Bảo Điển, đơn giản mà nói Tịch Tà Kiếm Pháp không sử dụng kiếm ý chỉ sử dụng kiếm khí, nếu là bản Tịch Tà Kiếm Pháp đầy đủ, Giang Trần muốn tu luyện tất nhiên sẽ phải tự cung, nhưng quyền sách này chẳng qua chỉ là kiếm chiêu mà thôi.

Sau này mà lấy thêm được quyền tâm pháp, phối hợp song song giữa chân khí với kiếm chiêu thì sẽ vô cùng kinh khủng. Chỉ là cần phải tự cung nên rất nhiều người chơi cho dù đạt được Tịch Tà Kiếm Pháp cũng thà mang đi bán chứ không luyện, tuy nói tự cung trong trò chơi cũng không tổn thương gì, chẳng qua khi tự cung âm thanh, hay các triệu chứng khác vẫn sẽ thay đổi!

Đến lúc đó chẳng phải là bị người ta cười chê....

Leng keng! Sự dụng sách kinh nghiệm võ học kiếm ý.

Đạt được một vạn điểm kinh nghiệm võ học kiếm ý.

Leng keng!

Có học hay không Tịch Tà Kiếm Pháp

Cần tiêu hao một vạn điểm kinh nghiệm võ học kiếm ý!

Học tập thành công Tịch Tà Kiếm Pháp.

Leng keng!

Bởi vì thành công học tập kiếm thuật, tự động nắm giữ kiếm thuật cơ sở đồng thời kiểm tra kiếm thuật cơ sở của ngài có thành tựu không hề tầm thường, trình độ thuần thục trước mắt được tăng lên võ học chiêu thức tăng thứ tư -- Liễu Nhiên Vu Hung cảnh giới sơ kỳ.

Leng keng!

Bởi vì kiếm thuật cơ sở đạt tới Liễu Nhiên Vu Hung, chiêu thức võ học Tịch Tà Kiếm Pháp tự động tăng tới Tiệm Nhập Giai Cảnh sơ kỳ!

Hệ thống liên tiếp thông báo làm cho Giang Trần cười không khép miệng.

Hắn cũng hiểu rõ tại sao cơ sở kiếm thuật lại có thể tăng lên.

Bởi vì trong trò chơi, mình không thể nào biết được chiêu thức võ công, tất cả những động tác chiêu thức của người chơi đều là từ kiếm thuật cơ sở. Còn muốn nói là học kiếm chiêu sẽ có luôn tâm pháp thì chẳng phải là ai cũng có thể biến thành cao thủ sao? Giang Trần chơi Đại Vũ Hiệp năm năm, mỗi ngày chính là không ngừng luyện tập cho nên võ công trụ cột hết sức vững chắc.

Mà kiếm thuật cơ sở cũng ảnh hưởng đến các chiêu thức kiếm thuật khác, kiếm thuật cơ sở tăng lên một đại cảnh giới, thì các chiêu thức kiếm thuật cũng tăng lên một tiểu cảnh giới!

Tất cả nhìn như là ngoài ý muốn nhưng thực ra là trong đó có tình có lý cả.

Cùng lúc đó trong đầu Giang Trần xuất hiện rất nhiều chiêu thức biến hóa.

Nhưng Giang Trần lại có thể hoàn toàn hiểu rõ và tiếp nhận những chiêu thức tự nhiên xuất hiện này, cảm giác này không phải là mạnh mẽ bị nhét vào đầu, mà giống như mình đã từng là một cao thủ kiếm thuật, chẳng qua là bị mất trí nhớ bấy giờ mới được khôi phục lại mà thôi.

Tịch Tà Kiếm Pháp mặc dù không nổi tiếng về phương diện kiếm thuật, nhưng cũng cao hơn nhiều so với các chiêu thức kiếm thuật võ học bình thường khác, đó là kỳ cùng quái, ra chiêu kỳ, ra chiêu quái, làm cho người ta không tìm được ra đầu mối.

Giang Trần giống như là được thể hồ quán đỉnh! Hấp thu hoàn toàn kỳ cùng quái của Tịch Tà Kiếm Pháp.

Người bình thường lấy được tâm pháp, muốn học tập trước tiên là phải có ngộ tính, ngộ tính không tốt thì một trăm năm cũng tu luyện khó khăn, nhưng Giang Trần đã có được hệ thống giúp đỡ, căn bản là không cần bất kỳ ngộ tính nào cả.

Tất cả chỉ là trong nháy mắt!

Nhưng đối với Giang Trần giống như đã qua một thời gian dài, hơn nữa làm cho khí chất của hắn biến đổi, cũng có chút nội liễm!

Lúc trước nhìn qua chỉ là một thiếu niên bình thường, còn bây giờ cho dù là gió tay nhắc chân hay ánh mắt đều có cảm giác sắc bén. Phảng phất giống một thanh kiếm được xuất ra khỏi vỏ! Lộ ra vẻ cùng người khác bất đồng!

"Mặc dù kiếm ý Tịch Tà Kiếm Pháp không mạnh, nhưng phương thức học tập này lại dễ cho ta hoàn toàn hiểu ra kiếm thuật căn bản, đây cũng là trong trò chơi không thể nào làm được, ngược lại cái thế giới này lại có chút thú vị a."

Giang Trần mở mắt, kèm theo một nụ cười trên mặt, xoay người đứng dậy, tùy tiện bẻ một cành cây.

Ngay sau đó đâm một đâm!

Công kích đáng sợ, kiếm thuật bén nhọn, nhìn như giống như là vùng loạn nhánh cây không có chút tiết tấu nào, nhưng giờ phút này nếu có một vị cao thủ kiếm thuật ở đây nhất định sẽ thất sắc khiếp sợ.

Bởi vì mỗi chiêu mỗi thức của Giang Trần đều là một loại kiếm thuật khủng bố, đặc biệt là tìm được một nơi có sơ hở là tiến hành gắt gao công kích!

Các loại chiêu thức kiếm thuật khác trước là đối kiếm sau mới từ từ tìm ra sơ hở, nhưng Tịch Tà Kiếm Pháp lại là giúp người tạo ra sơ hở! Như vậy có cỡ nào kinh khủng? Tất nhiên chủ yếu là kiếm thuật cơ sở Giang Trần quá mạnh mẽ, đã đạt đến cảnh giới Liễu Nhiên Vu Hung, người trông mình có thiên tư tốt trong phái Võ Đang cũng phải ba bốn mươi tuổi mới có thể đạt được cảnh giới này.

Hơn nữa Giang Trần, Tịch Tà Kiếm Pháp cũng đã đến Tiệm Nhập Giai Cảnh sơ kỳ, mặc dù không thể nói trong một chiêu là ép đối thủ tạo ra sơ hở, nhưng đối mặt với cao thủ kiếm thuật cùng cảnh giới chỉ cần ba chiêu là có thể ép đối phương tạo ra sơ hở!

Thi triển song một bộ Tịch Tà Kiếm Pháp, nhất thời hệ thống thông báo độ thuần thực Tịch Tà Kiếm Pháp có một điểm tăng lên.

Tịch Tà Kiếm Pháp, tăng từ Tiệm Nhập Giai Cảnh sơ kỳ đến Tiệm Nhập Giai Cảnh trung kỳ cần tốn năm vạn điểm kinh nghiệm, theo như luyện tập, một canh giờ có thể luyện được hai mươi lần, một ngày không ngừng nghỉ chẳng qua cũng chỉ luyện được hai trăm bốn mươi điểm kinh nghiệm. Như vậy cần ước chừng hơn hai trăm ngày mới có thể đột phá, hơn nữa là không ngừng nghỉ.

Có thể thấy được muốn tăng lên là có bao nhiêu khó khăn, chẳng qua làm một người chơi lâu năm Giang Trần cũng biết kiếm thuật cơ sở tăng lên một đại cảnh giới, thì bất kỳ chiêu thức kiếm thuật nào cũng sẽ tăng lên một tiểu cảnh giới.

Kiếm thuật cơ sở trước nhất là Liễu Nhiên Vu Hung sơ kỳ, đột phá tăng tiếp theo cần mười vạn điểm kinh nghiệm kiếm thuật, đột phá đến hậu kỳ cần hai mươi vạn, mà đột phá đến cảnh giới tiếp theo cần ba mươi vạn, nếu xem qua thì so với Tịch Tà Kiếm Pháp nhiều hơn rất nhiều.

Nhưng nếu là một người chơi thông minh, sẽ không do dự đem kiếm thuật cơ sở tăng lên tới Dung Hôi Quán Thông, bởi vì kiếm thuật cơ sở có thể tăng phúc tất cả chiêu thức kiếm võ học, thử hỏi nếu sau này Giang Trần tu luyện kiếm thuật khác, chỉ cần học là có thể trực tiếp đạt tới Tiệm Nhập Giai Cảnh trung kỳ. Chân chính tiết kiệm bao nhiêu kinh nghiệm, chỉ cần hơi tính toán là có thể biết được. Cảnh giới sơ kỳ mới chỉ là vừa bước chân vào, nhưng trung kỳ liền có ý nghĩa là ổn định!

Tất nhiên trong trò chơi thì người chơi không có áp lực, muốn chơi thế nào thì chơi.

Còn bây giờ chân chính trong thực tế, rốt cuộc là tăng kiếm thuật cơ sở trước hay tăng chiêu thức kiếm thuật trước còn phải nhìn vào tình huống lúc ấy.

Chẳng qua bây giờ nghĩ nhiều như vậy cũng không làm gì, dù sao mình cũng mới là đệ tử ký danh, đường còn xa từ từ rồi sửa, đừng có suy nghĩ một bước lên trời, trước phải nghĩ cách tăng lên địa vị rồi hãy nói.

Dù sao tăng lên địa vị sau này sẽ có cơ hội đi Võ Học Các quan sát các loại tâm pháp cùng chiêu thức võ học, hơn nữa còn có thể đọc được tâm đắc của các tiền bối, những tâm đắc kia chính là những sách kinh nghiệm chiêu thức võ học đấy.

Nếu có cơ hội thấy được tâm đắc Thái Cực kiếm thuật của tổ sư gia Trương Tam Phong, ước chừng chính là mười tỷ điểm kinh nghiệm kiếm ý a!

Chỉ tiếc là ngoại trừ chương môn, không ai được phép quan sát tâm đắc Thái Cực kiếm thuật, chủ yếu là lo lắng sẽ truyền ra bên ngoài, lúc đó làm cho người có tâm bất chính tăng cường thực lực, như vậy chính là tai họa đối với võ lâm. Tất nhiên còn có ý khác nữa là kiếm chế tông môn!

Võ học là gốc rễ của tông môn? Ai muốn toan tính cho người khác? Sau đó lại quật khoi một Võ Đang mới? Cùng nhau cạnh tranh? Trường hợp như vậy cũng không phải là chưa thấy qua, cho nên bí quyết tâm pháp căn bản là không thể truyền đi.

Ban đầu Dịch Cân Kinh bị trộm cắp, kết quả Tứ đại thần tăng của Thiếu Lâm Tự đều đi ra, đem nhất mạch nhà người ta giết hết! Căn bản không lưu lại người sống, mà tứ đại thần tăng cũng tự phạt mười năm không ra khỏi nội các vì tội giết người mà tự trừng phạt!

Cho nên Giang Trần suy nghĩ trước mắt cố gắng để cho mình là người đứng đầu là được.

Ở bên ngoài đã lâu, mặt trời cũng sắp xuống núi, Giang Trần cũng không có ý ở lại, lập tức quay trở về ngoại viện.

Khoảng cách cũng không xa, cho nên cũng không mất bao lâu đã về đến nơi.

Ngay lúc này, Giang Trần chợt thấy mọi người đều đi đến võ đài phía sau hậu viện, từng người không biết đang nói gì, đồng thời thấy lão sư huynh Hậu Thiên tam trọng cũng ngồi ở đó, nhìn thấy mình trong mắt mang theo ý cười nhạt.

Không biết là có gì vui vẻ!

Đây là?

Giang Trần dừng lại nhú mày một cái.

"Cuối cùng cũng đã tới"

"Chỉ còn một mình hân"

"Vị bằng hữu này, Vương sư huynh nói, chúng ta cùng nhau mà đến, đều là đệ tử ký danh của Võ Đang, cho nên tạm thời trở thành một tổ chức, bây giờ muốn chọn người đứng đầu, cho nên theo quy củ của giang hồ, dùng võ kết bạn, người nào thắng người đó chính là thủ lĩnh của chúng ta!"

Một số người xì xào bàn tán, cuối cùng có một thiếu niên đi tới giải thích cho Giang Trần là chuyện gì xảy ra.

Giang Trần lập tức sáng tỏ, hóa ra là có chuyện như vậy.

Cùng lúc đó thông báo hệ thống vang lên.

Leng keng!

Tự động tiếp thu nhiệm vụ chính

Trở thành người đứng đầu đệ tử ký danh ngoại viện!

Trình độ nhiệm vụ: thông thường

Phần thưởng: năm vạn điểm kinh nghiệm, năm nghìn điểm kinh nghiệm thông dụng võ học, tăng mười điểm danh vọng.

Trùng phạt thất bại: Không!

Thời gian: Trước khi trở thành đệ tử ngoại môn!

Trở thành người đứng đầu đệ tử ký danh ngoại viện?

Giang Trần suy nghĩ một chút, đệ tử ngoại viện Võ Đang ước chừng mấy vạn, đệ tử ngoại môn cũng mấy vạn, đệ tử nội môn ba nghìn, đệ tử hạch tâm tám trăm, đệ tử chân truyền ba trăm sáu mươi người, cùng với thất kiệt, cũng có thể gọi là Võ Đang thất từ!

Nếu đây là nhiệm vụ tiếp tục kéo dài, chẳng phải có ý là muốn mình đánh đến khi đứng đầu toàn bộ?

Chẳng qua suy nghĩ một chút, Giang Trần không khỏi cười một tiếng, trong trò chơi mình cũng từng là đứng đầu thất kiệt, đến thực tế chẳng lẽ sẽ kém hơn sao?

Nghĩ đến đây, Giang Trần tràn đầy tự tin mà đi về phía mọi người, rồi sau đó là người đầu tiên đi lên lôi đài

Một bộ áo xanh, gió thổi lay động, vạt áo bay phát phới, lấy một thanh mộc kiếm ở trên lôi đài rồi nhẹ giọng nói.

"Đệ tử ký danh phái Võ Đang, Giang Trần, khiêu chiến chư vị, xin được chỉ giáo!"

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Đích Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Một Kiếm Đánh Bại

Cái gì! Khiêu chiến mọi người?

Khi nghe được Giang Trần nói lời này, mọi người lập tức không phục, tất cả đều là thiếu niên mười năm mười sáu tuổi, đang ở thời điểm phát triển thân thể, từ nhỏ cũng luyện không ít trụ cột, tuy không dám nói tư chất thông minh, nhưng là so với người bình thường cũng tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa tuổi trẻ khí thịnh. từng người một đều tranh cường hạo thắng, đối với mặt mũi của mình tất nhiên càng cảm thấy quan trọng.

Người nào không muốn là người đứng đầu?

Do không ai phục ai nên cuối cùng Vương sư huynh liền đề nghị là theo quy củ giang hồ, cũng là quy củ của phái Võ Đang, dùng võ kết bạn, người nào công phu tốt thì người đó là người đứng đầu.

Chẳng qua nói thì nói, nhưng thật sự không có người nào dám lên, dù sao cũng là mới quen nhau, không biết ai thâm hậu, nhờ đâu vừa lên đài bị người ta đánh rơi xuống, vậy thì mất mặt a?

Vì vậy tất cả mọi người nhân cơ hội lấy lý do là Giang Trần chưa tới, nên chờ một chút, suy nghĩ thật kỹ. Nhưng không nghĩ đến Giang Trần vừa trở về, lại là người thứ nhất lên lời đài, hơn nữa đừng nhìn thái độ nói chuyện ôn hòa, nhưng rõ ràng là một kiểu ngang ngược kiêu ngạo, làm cho bọn họ cực kỳ khó chịu.

"Giang Trần sư huynh đúng là tinh thần can đảm a, ta cũng phải thử một chút thực lực Giang Trần sư huynh như thế nào!"

Vừa lúc đó, một thiếu niên tung người nhảy lên đài, công phu bộ pháp coi như không kém.

Sau khi lên lời đài liền trực tiếp lấy một thanh trường kiếm.

Giang hồ, kiếm là chủ lưu, cho dù trong triều đình cũng có phu tử cầm kiếm, kiếm là vua của binh khí, người trẻ tuổi thích kiếm bởi vì kiếm nhẹ nhàng, kiếm thuật nhìn cũng rất là đẹp mắt, giết người trong vô hình.

Trên căn bản, thiếu hiệp có mười người thì tám người đều là sử dụng kiếm.

Giang Trần nhìn ra thiếu niên trước mặt, trước không nói toàn bộ thuộc tính cơ sở ở dưới năm, hơn nữa kiếm thuật cơ sở cũng chẳng qua là Sơ Nhập Môn Kính sơ kỳ mà thôi, buồn cười nhất chính là, dám dùng kiếm đấu với mình!

Tất nhiên đối mặt với một đứa trẻ như vậy Giang Trần cũng không nhàm chán đi chèn ép hay là giễu cợt người ta, theo tinh thần võ đạo, cảm kiếm hướng đối phương làm một cái chấp tay, rồi xoay người đứng yên ở nơi đó không nhúc nhích.

"Người này ta biết, tổ phụ hần đã từng là cao thủ phái Hoa Sơn, mặc dù không học được Hoa Sơn kiếm pháp, nhưng từ nhỏ ý cảnh kiếm thuật cũng không phải là người bình thường có thể so sánh."

"Hoa Sơn kiếm thuật sao? Nghe thiên hạ nói trong Ngũ Nhạc duy chỉ có Hoa Sơn là kiếm thuật nhập đạo, cũng không biết tên kia lai lịch thế nào, nhưng lại lớn lối như thế, vốn không đem bọn ta để vào mắt mà."

Có người nói nhỏ, có người thì tò mò nhìn!

Mà ở một góc khác có một người đang dùng đôi mắt ác độc mà nhìn Giang Trần, người này chính là người mà lần trước bị làm nhục, Trần Hạo.

"Xin chỉ giáo!"

Trên đài, đối thủ của Giang Trần nói xong lời này, tức khắc cầm một kiếm trong tay nhanh chóng đánh tới.

Bộ pháp nhẹ nhàng, một kiếm đâm tới, trong nháy mắt hướng đến của tử mà đánh, vô cùng quyết đoán cùng sắc bén, chẳng qua là trong nháy mắt khi hần xuất kiếm Giang Trần liền nhìn thấy đối phương có ba mươi năm không môn! Đây chính là lợi ích của công pháp trụ cột cao cấp.

Đều là sử dụng kiếm giống nhau, kiếm thuật cơ sở Giang Trần đạt tới Liễu Nhiên Vu Hung, đối phương vừa ra tay là có thể nhìn thấy không môn!

Không môn chính là sơ hở!

Cho nên trong nháy mắt Giang Trần đã biết đối phương thi triển là chiêu thức gì, kiếm thuật cơ sở Hoa Sơn, Bạch Vân Xuất Tự.

Chẳng qua một chiêu Bạch Vân Xuất Tự này, lấy nghĩa là trong khe núi sương trắng tràn ngập che mắt đi nham thạch, làm người ta nhìn qua thì tưởng là từ khe núi tự nhiên hiện ra nham thạch.

Còn ý nghĩa kiếm thuật có nghĩa là, nhìn giống như muốn công người, nhưng thực ra chỉ là phong tỏa đường lui của người, để cho người liên tục bị lừa, rồi bị hần dắt mũi.

Kiếm thuật cũng dạy người ta thông minh hơn, cho nên rất nhiều người yêu thích.

Đấu kiếm cũng giống như đánh cờ vậy, từng chiêu từng thức đều có thể ẩn chứa huyền cơ, chẳng qua đệ tử trước mắt không có một chút tâm cơ, căn bản là không thể thi triển ra được ý nghĩa của Bạch Vân Xuất Tự, chẳng qua chỉ là chiêu thức đơn giản mà thôi.

Cao thủ đối chiêu, thường thường là nghĩ ba nhớ bốn, nói một cách đơn giản khi xuất kiếm là phải nghĩ tới ba bước tiếp theo lên làm thế nào, đồng thời nhớ được bốn chiêu tiếp theo của đối phương, như thế mình có thể hiểu được đối phương muốn đánh thế nào.

Tất nhiên đây là cao thủ đối chiêu, còn tầng lớp bọn họ chưa đạt được tình huống như thế.

Chẳng qua, ít nhất Giang Trần có thể làm được nghĩ một nhớ hai, nếu hắn đánh ra một kiếm, thì đã nghĩ xong kiếm tiếp theo lên đánh thế nào, đồng thời cũng sẽ nhớ được ý đồ hai chiêu tiếp theo của đối phương.

Cho dù là đối mặt với đệ tử bình thường, Giang Trần cũng không có bất kỳ một chút nào xem nhẹ!

Bởi vì đây là thực tế, không phải trò chơi, tỷ võ như này thất bại nhiều lắm là mất đi tư cách tranh đoạt vị trí đứng đầu, nhưng nếu không luôn luôn nghiêm túc với từng tình huống, nhờ đâu tương lai gặp phải địch nhân thật sự thì sao đây?

Đoán chừng sẽ hối hận mà chết đi!

Có thể người chơi thần cấp, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào vận khí cùng tiền tài, chủ yếu còn phải dựa vào tính cách.

Bá!

Kiếm đã đến trước mặt, cho dù là mộc kiếm, nhưng nếu là lực lượng đủ mạnh, cũng sẽ tổn thương đến cơ thể.

Mọi người nhìn Giang Trần trong lòng đầy nghi ngờ, bởi vì Giang Trần căn bản là không nhúc nhích gì chỉ đứng yên nơi đó.

"Người này nhìn rất hung hăng càn quấy, không nghĩ tới mới hù một cái mà đã vỡ mặt rồi."

"Người này có phải bị ngớ ngẩn rồi hay không?"

"Chiêu Bạch Vân Xuất Tụ này đúng là khó lường, nhìn như sát chiêu, nhưng ẩn chứa cái gì đó không rõ lắm."

"Nhìn kiểu này hắn phải thua là chắc."

Ta một lời người một tiếng, mọi người liền phán định kết quả cuộc so tài trên lời dài.

Chẳng qua là!

Ba!

Mọi người chẳng qua chỉ thấy tay cầm mộc kiếm của Giang Trần hơi đưa lên không trung, sau đó chạm lên thân mộc kiếm của đối phương, trong nháy mắt tay đối phương run lên, kiếm cầm không vững, ngay sau đó mộc kiếm đã gác lên cổ đối phương.

Tê!

Mọi người khiếp sợ, không cách nào có thể tưởng tượng ra điều này.

Vốn tưởng rằng Giang Trần sẽ thất bại, nhưng không nghĩ tới lúc quan trọng nhất, chỉ giờ tay lên đánh ra một kiếm, chẳng những đem mộc kiếm trong tay đối phương đánh bay, hơn nữa chuyển bại thành thắng!

Đơn giản là không thể tin được!

"Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Thế nào liền thất bại?"

"Quá nhanh, ta căn bản là không thấy tốc độ xuất kiếm của người này."

"Một chiêu đánh bại! Xem ra người này thật sự có chút công phu a."

Các đệ tử khiếp sợ, Vương sư huynh ngẩng đầu nhìn một cái, có một tia khiếp sợ thoáng hiện ra trong mắt, mặc dù hắn cảm thấy Giang Trần sẽ không thua, bởi vì trên người Giang Trần có một cỗ kiếm thế! Khí chất này tuyệt đối là luyện kiếm từ nhỏ mà có được!

Khẳng định người này so với những kẻ ngớ ngẩn ở đây thì mạnh hơn.

Nhưng mạnh như vậy, điều này làm cho hắn không thể tin được, bởi vì hắn cảm thấy đây không phải thực lực chân chính của Giang Trần, hơn nữa nếu là luận kiếm sợ mình cũng không thể đánh bại đối phương!

Quá mạnh mẽ!

"Đa tạ."

Sau khi kết thúc chiến đấu, Giang Trần liền nói, xoay người thu hồi mộc kiếm, lui về phía sau mấy bước! Nhìn xuống dưới đài, đại khái ý tứ muốn bảo bọn họ nhanh nhanh lên đây đi.

Đồng thời giống như Giang Trần phỏng đoán, hẳn đạt được mười kinh nghiệm.

Ở dưới cơ hồ là có trăm người, như vậy ý nghĩa là sẽ có một ngàn kinh nghiệm.

Khi cá nhân chiến đấu sẽ thu được kinh nghiệm, số lượng nhiều hay ít phụ thuộc vào đối thủ mạnh hay yếu, nhưng tất nhiên bây giờ sẽ không được nhiều lắm trừ khi là đem... giết chết!

Mười kinh nghiệm cũng không ít, dù sao thì một trăm người cũng có thể cho mình một nghìn kinh nghiệm, một vạn người có thể cho mình mười vạn kinh nghiệm, dù sao đều là một chiêu đánh bại, cũng sẽ không ít.

Đệ tử bị đánh bại, thất hồn phách lạc mà đi xuống, trong mắt còn có một chút nghi ngờ, cảm thấy hình như quá giả dối.

Rồi sau đó liên tiếp hai rồi ba đệ tử thay nhau lên đài, phần lớn đều là lựa chọn kiếm, dù sao lựa chọn công phu quyền cước là muốn chết.

Từng cuộc chiến bắt đầu rồi lại kết thúc, lúc đầu ý tưởng của Vương sư huynh chính là, hai người đấu với nhau, một vòng rồi lại tiếp một vòng, rồi ngày mai chọn ra người mạnh nhất.

Nhưng bây giờ không cần so đấu như vậy nữa, bởi vì Giang Trần đã thắng liên tiếp bảy mươi năm trận.

Còn lại hơn hai mươi người, cũng không có người nào dám bước lên, thứ nhất là muốn chiếm tiện nghi khi Giang Trần tiêu hao thể lực quá nhiều, không tin sẽ thất bại khi xa luân chiến, thứ hai là muốn nhìn một chút xem Giang Trần có hay không phải xuất chiêu thứ hai.

Bây giờ ý nghĩ của mọi người không phải là chiến thắng, mà là ép Giang Trần phải xuất ra chiêu thứ hai.

Chỉ vì một chiêu đánh bại quá tổn thương mặt mũi, chẳng qua là kiếm thuật cơ sở Giang Trần đã đạt đến Liễu Nhiên Vu Hung, đơn giản mà nói, tất cả để tự phái Võ Đang chỉ có đệ tử chân truyền mới có thể đạt được cảnh giới này, đệ tử nội môn không thể nói là không có, nhưng nếu có ít nhất là đã năm mươi tuổi trở lên.

Khi không có chân khí cùng nội khí, so đấu khi tỷ võ chính là chiêu thức, ý thức, còn có trí tuệ, đối mặt với một đám thiếu niên nếu Giang Trần không thể một chiêu đánh bại, thì còn mặt mũi nào mà sống trên cõi đời này?

Kết quả tiếp theo là!

"Đa tạ Giang Trần sư huynh hạ thủ lưu tình."

"Đa tạ Giang Trần sư huynh hạ thủ lưu tình."

"Đa tạ Giang Trần sư huynh hạ thủ lưu tình."

Không người nào có thể chịu đựng được một chiêu của Giang Trần, hơn nữa là Giang Trần không chủ động công kích, để lộ ra một cổ có thể nói là cuồng vọng cùng tự tin.

Cứ như vậy người cuối cùng chính là Trần Hạo, hẳn trực tiếp lựa chọn bỏ cuộc, chẳng qua hẳn bỏ cuộc cũng vô dụng, Giang Trần không thể bỏ qua mười kinh nghiệm được, ép Trần Hạo lên đài rồi như cũ là lấy một kiếm liền đánh bại.

Điều làm cho người ta, trong đó có cả Trần Hạo cảm thấy kinh ngạc là, Giang Trần chẳng qua cũng chỉ lấy một chiêu đánh bại, cũng không có làm nhục bọn họ.

Bọn họ không hiểu ý nghĩ của Giang Trần, mà Giang Trần cũng không đi giải thích, bởi vì bọn họ trong mắt Giang Trần chẳng qua là tiểu đội đưa đến kinh nghiệm thôi!

Không nghi ngờ gì nữa, trần so tài lời đài này Giang Trần là người chiến thắng, chín mươi chín trận thắng liên tiếp, trở thành người đứng đầu.

Sau khi Vương sư huynh công nhận điều này, mọi người rồi rít trở về gian phòng của mình, cũng coi là tan cuộc, chợt Vương sư huynh nói nhỏ:" Giang Trần sư đệ, người lưu lại ta có một ít lời muốn nói với người."

"Ách?" Giang Trần đang đi liền dừng lại, quay đầu nhìn về phía Vương sư huynh, trong lòng mặc dù có chút nghi ngờ nhưng cũng không nói gì.

Chờ mọi người đi hết, Vương sư huynh bỗng nhiên nói:" Ta là đệ tử kiếm đường của phái Võ Đang, cũng tu luyện kiếm thuật mấy năm, muốn so đấu với người, bất quá vì đảm bảo công bằng, chỉ muốn so kiếm thuật! Ta sẽ không thi triển nội kinh!"

Nghe nói như thế, thần sắc Giang Trần hơi đổi!

Không nghĩ tới là muốn so kiếm với mình?

Chẳng qua điều này không có gì là ghê gớm, mặc dù Vương sư huynh lớn tuổi, đoán chừng cũng tám mươi, nhưng là tư chất đàn độn tám mươi tuổi mới chỉ là Hậu Thiên tam trọng, cũng không biết dùng biện pháp gì vẫn ở lại Võ Đang, nhưng nếu là ở trong chốn giang hồ cũng là người có thực lực.

Nhưng Giang Trần một chút cũng không sợ.

Bởi vì Hậu Thiên tam trọng vẫn còn là người phàm, cho dù sinh ra nội kinh, nếu trong tay có binh khí, chỉ cần cẩn thận không bị nội kinh làm tổn thương đến thân thể, có gì phải sợ hãi?

Hơn nữa mình trước mắt không bước vào Hậu Thiên nhất trọng, chỉ khi nào đem Thuần Dương Thổ Nạp Khí luyện đến đại viên mãn mới có thể sinh ra nội kinh, lúc đấy có thể xưng là Hậu Thiên cảnh.

Như thế mà nói, trong mắt Giang Trần, Vương sư huynh chính là một đồng kinh nghiệm a, chênh lệch cấp bậc quá lớn mà.

Nghĩ tới đây, Giang Trần liền vui vẻ nói: "Đã như vậy, kính xin Vương sư huynh chỉ giáo."

Nói xong lời này, Giang Trần đã đi lên lôi đài, cầm lấy mộc kiếm.

Nhưng Vương sư huynh lại lắc đầu, cầm lấy mộc kiếm rồi kêu Giang Trần ra chỗ khác luyện kiếm.

Giang Trần nhìn một chút, có không ít người ở trong phòng đang nhìn trộm, hắn cũng hiểu được dụng ý của Vương sư huynh, cho nên liền rời khỏi chỗ này đi theo Vương sư huynh.

Tùy ý chọn một chỗ không có người.

Thần sắc Vương sư huynh trở nên nghiêm túc.

"Ta chủ tu chính là Võ Đang kiếm thuật, tu luyện chính là Nhu Vân Kiếm Pháp, ngoài ra còn có Võ Đang Miên Chưởng, người cũng phải cẩn thận một chút."

Hắn liền như vậy nói.

Nhu Vân Kiếm Pháp, một trong các kiếm thuật của Võ Đang, nghe đồn Tuyệt thế cao thủ của Võ Đang quan sát Ý Thiên Kiếm Pháp mà ngộ ra, một khi thi triển, một tầng lại một tầng, liên miên không dứt, xuân vũ miên miên. Nhu Vân Kiếm Pháp tổng cộng có mười hai chiêu, nếu mười hai chiêu toàn bộ thi triển ra là có thể vượt cấp giết người.

Giang Trần cẩn thận nhìn Vương sư huynh, gật đầu ra hiệu vung mộc kiếm trong tay nói: "Đệ tử ký danh phái Võ Đang, Giang Trần! Xin chỉ giáo!"

Bá!

Vừa nói xong, Vương sư huynh dùng kiếm đánh tới.

Nhìn động tác chậm chạp, nhưng thân pháp uyển chuyển, kiếm thuật nhẹ nhàng đâm tới, làm cho người ta có ảo giác phảng phất như rất chậm, rất chậm, giống như nữ tử đâm kiếm vậy.

Phanh!

Kiếm đang đâm đến, theo thói quen Giang Trần toàn bộ tinh thần đề phòng, trong tay mộc kiếm hơi rung động, mộc kiếm lần lượt thay đổi vị trí, chớp mắt mộc kiếm Giang Trần đã kề đến cổ họng Vương sư huynh, mà kiếm của Vương sư huynh lại bị đánh sang một bên.

Nếu không phải là do lực lượng Giang Trần quá yếu, một kích kia đủ để cho Vương sư huynh không cầm được mộc kiếm!

Bại!

Như cũ là thua!

Một kiếm Hậu Thiên tam trọng võ giả liền thua, thần sắc Vương sư huynh như cây gỗ, không thể tin được đây là sự thật, mặc dù hắn biết Giang Trần rất mạnh, nếu nói về kiếm đạo sợ rằng đã vượt qua mình, nhưng thực sự không nghĩ tới, Giang Trần có thể một chiêu đánh bại mình.

Cái này không thể nào!

Này thật thái quá!

Leng keng!

Đánh bại Vương Xuyên đạt được 500 điểm kinh nghiệm

Theo âm thanh hệ thống vang lên, Giang Trần thu hồi mộc kiếm, trong lòng cũng chứng thực được ý nghĩ của mình.

Quả nhiên là chiến đầu cùng võ giả có thực lực hơn mình, sẽ có nhiều kinh nghiệm hơn.

Tính cả lần trước được một ngàn kinh nghiệm, tổng cộng mình có một ngàn năm trăm điểm kinh nghiệm, vừa đủ có thể đem Thuần Dương Thổ Nạp Khí

tăng lên tầng thứ ba, tăng cường hai điểm lực đạo cùng thể chất.

Thuần Dương Thổ Nạp Khí tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng tăng lên một điểm lực đạo cùng một điểm thể chất, sau đại viên mãn sẽ sinh ra nội kinh, chính thức bước vào Hậu Thiên nhất trọng, sau đó có thể học tâm pháp Võ Đang Thái Hòa Công, hoặc là Tùng Hạc Tâm Kinh.

Nghĩ tới đây, tâm tình Giang Trần không khỏi tốt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dịch Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Hậu Thiên Nhất Trọng

"Vương sư huynh! Kiếm thuật của ngài là có trình độ, nhưng khuyết điểm trí mạng của ngài là suy nghĩ quá cứng nhắc, Nhu Vân Kiếm Pháp chính xác là liên miên không dứt, giống như mưa xuân liên tiếp, nhưng không nói những điều này, kiếm pháp là phải từng điểm từng điểm đánh tới, nếu có khí thể hào hùng thì có thể hủy đi chiêu đối phương, ta nghĩ vận dụng đối địch sẽ có hiệu quả bất ngờ."

Nhìn cảnh tượng thấy có chút lúng túng, Giang Trần đành nói một câu như vậy.

Vương Xuyên lập tức từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, nhìn Giang Trần rồi hít một hơi thật sâu.

"Không dám nhận là sư huynh, giang hồ thiên hạ, thực lực vi tôn, Giang sư huynh mạnh hơn so với ta, ta cam tâm tình nguyện gọi một tiếng sư huynh."

Nghe Giang Trần nói, Vương Xuyên cũng hiểu được, rồi cũng ngộ ra rất nhiều, cẩn thận suy nghĩ một chút Giang Trần nói không phải là không có lý, vì vậy mới cung kính nói như vậy.

"Kiêm tốn." Giang Trần khẽ mỉm cười trả lời lại một câu, lại không nói gì.

Đúng là giang hồ thiên hạ, thực lực vi tôn, thực lực mạnh được người ta tôn kính, thực lực yếu thì bị người ta xem thường!

Vì sao đệ tử phái Võ Đang đi đến nơi nào cũng được người ta tôn xưng một tiếng thiếu hiệp? Không phải là vì thực lực phái Võ Đang cường đại hay sao?

Nếu phái Võ Đang thực lực không mạnh, trong giang hồ ai muốn để ý tới đệ tử phái Võ Đang đây?

Bất kỳ thời đại bất kỳ bối cảnh nào, có người là có tranh đấu, có tranh đấu sẽ có phân cao thấp bất luận là phân tranh thế nào, về phần nói ngang hàng? Thiên hạ có cái gì ngang hàng? Vì sao có người từ nhỏ cao cao tại thượng? Vì sao có người từ nhỏ điều đứng cùng đường?

Cho nên muốn tranh đấu! Hãy dựa vào hai tay mình, đánh ra một tiếng vang vọng đất trời.

Giang Trần cũng không nói gì thêm, trực tiếp trở lại phòng mình trong.

Trở lại trong phòng, Giang Trần thu hồi mộc kiếm, đồng thời mở túi sau lưng, nhìn túi đại lễ dành cho người chơi mới, trước đây bởi vì lấy được chiêu thứ nhất Tịch Tà Kiếm Pháp, cho nên mình quá hưng phấn mà bỏ quên cái túi đại lễ.

Giang Trần biết túi đại lễ dành cho người mới chơi là cái gì.

Cũng không phải là theo cảnh giới tăng lên có thể nhận được đồ tương ứng, mà là mỗi ngày nhận được một phần tiểu lễ, nhận trong ba mươi ngày, nói cách khác là sẽ được ba mươi món vật phẩm.

Chẳng qua đại đa số đều là tiểu vật phẩm, đồ tốt chân chính, theo thứ tự là ngày mười năm, ngày hai mươi, và ngày cuối cùng.

【Danh Khí】Một thanh vũ khí của Lăng Vân Sơn Trang, bảy ngày được nhận.

【Nhị Phẩm】Một quả Phạt Mao Tây Tựu Đan, hai mươi ngày được nhận.

【Tuyệt Thế】Một bản Nội Công Tâm Pháp, ba mươi ngày được nhận.

Ba món đồ này mới là quan trọng nhất, mà ngày thứ nhất nhận được chẳng qua là một quả Tứ phẩm kinh nghiệm đan, tăng lên hai vạn kinh nghiệm.

Mở túi đeo sau lưng ra, lựa chọn mở ra túi đại lễ cho người mới, không có gì bất ngờ xảy ra, quả nhiên là một viên Tứ phẩm kinh nghiệm đan.

Dùng xong, lập tức đạt được hai vạn điểm kinh nghiệm.

Bây giờ tổng cộng có hai vạn một ngàn năm trăm điểm kinh nghiệm.

Năm tầng Thuần Dương Thổ Nạp Khí, tầng thứ nhất cần một trăm điểm kinh nghiệm, tầng thứ hai cần năm trăm điểm, tầng thứ ba cần hai ngàn điểm, tầng thứ tư cần năm nghìn điểm, tầng thứ năm cần một vạn điểm, tổng cộng là một vạn bảy ngàn sáu trăm điểm kinh nghiệm, bởi vì mình đã tu luyện đến tầng thứ nhất cho nên chỉ cần một vạn bảy ngàn năm trăm điểm kinh nghiệm.

Không chút do dự, Giang Trần trực tiếp đem điểm kinh nghiệm phân phối toàn bộ lên tâm pháp Thuần Dương Thổ Nạp Khí.

Chỉ nghe thấy bốn âm thanh thông báo, tâm pháp mình đã đại viên mãn, tăng lên 4 điểm lực đạo, 4 điểm thể chất.

Lần này Giang Trần đã cảm nhận được mùi vị khi lực lượng tăng lên, cả người cảm thấy tràn đầy năng lượng, giống như bây giờ mà xuất hiện một con bò, cũng có thể một quyền đánh chết.

Thể chất cũng tăng lên không tầm thường, hơn nữa trong cơ thể có thêm một luồng khí!

Thể chất càng tốt, đầu tiên là sống lâu, tiếp đó sẽ sinh ra kháng thể, mười điểm thể chất căn bản sẽ không phải chịu cảm nhiễm phong hàn, hai mươi điểm thể chất sẽ không sinh ra bệnh, ba mươi điểm thể chất bách bệnh bất xâm, đột phá một trăm điểm thể chất khi bước vào Tiên Thiên, bách độc bất xâm, hơn nữa còn nghe nói một giọt máu tươi sẽ giải được hơn trăm loại độc được.

Giang Trần nhìn một chút thuộc tính.

Nhân vật: Giang Trần!

Cảnh giới: Hậu Thiên nhất trọng!

Môn phái: Võ Đang!

Trận doanh: chính đạo!

Danh vọng: 11! (danh vọng thông qua một ít sự tích đạt được)

Giang hồ danh hiệu: đệ tử ký danh phái Võ Đang.

Lực đạo: 6.

Thể chất: 6.

Nhanh nhẹn: 1

Nội kinh: 0.

Tâm pháp: Thuần Dương Thổ Nạp Khí!

Chiêu thức: Cơ Sở Kiếm Thuật (Liễu Nhiên Vu Hung sơ kỳ), Tịch Tà Kiếm Pháp (Tiệm Nhập Giai Cảnh trung kỳ)

Sở trường: kiếm thuật!

Vật phẩm: không!

Trạng thái: tốt đẹp!

Kinh nghiệm cá nhân: 5000 (có thể phân phối)

Biên độ tăng trưởng của nội kinh là căn cứ vào tâm pháp, trước mắt Giang Trần đã bước vào Hậu Thiên Cảnh, trong cơ thể sinh ra một luồng khí luồng khí này chính là nội kinh, chẳng qua vừa mới tiếp xúc, không cách nào thuần thực vận chuyển thôi.

"Nếu như lúc ấy rút được Cửu Dương Thần Công thì tốt biết bao a, Cửu Dương Thần Công là tâm pháp cao cấp nhất, nghe nói mỗi một trọng cảnh giới, đều có ba mươi sáu tiểu tầng, mỗi một tầng cũng có thể tăng toàn bộ thuộc tính hai điểm, đơn giản là Vô Thượng Tâm Pháp a."

Giang Trần không khỏi mơ đến hôm nay rút thưởng được Cửu Dương Thần Công.

Tâm pháp tốt quyết định cho hắn có thể tăng phúc bao nhiêu điểm thuộc tính, trước khi Giang Trần đạt Hậu Thiên nhất trọng, tu luyện năm tầng, mỗi tầng chỉ tăng 1 điểm lực đạo cùng một điểm thể chất, mà Cửu Dương Thần Công đối với Hậu Thiên cảnh cửu trọng, cơ hồ là hoàn mỹ.

Mỗi một trọng phân ra ba mươi sáu tầng, đột phá một tầng, toàn bộ thuộc tính gia tăng hai điểm, đây là khái niệm gì?

Đơn giản mà nói, người tu luyện Cửu Dương Thần Công, Hậu Thiên nhất trọng đại viên mãn thì tương đương với toàn bộ thuộc tính bảy mươi hai điểm, đệ nhị trọng có thể so với thuộc tính của Tiên Thiên cao thủ, chẳng qua đến cảnh giới Tiên Thiên, thuộc tính tăng lên cũng rất kinh khủng.

Nhưng bất kể là như thế nào, chỗ lợi hại của Cửu Dương Thần Công là có thể thấy được.

Nếu không, Trương Vô Kỵ lúc ấy tu luyện Cửu Dương Thần Công được bao nhiêu năm? Đã có thể đánh một trận cùng cường giả thiên hạ?

Khi điểm thuộc tính đạt tới trình độ nhất định, tạo thành lực lượng tuyệt đối, khi đó bất kể là chiêu thức hay kinh nghiệm võ học, tất cả không có chỗ dùng.

Cửu Dương Thần Công chính là địch nhân của chiêu thức võ học, tất nhiên ở dưới Cửu Dương Thần Công còn có một bản, đó chính là Thiếu Lâm Dịch Căn Kinh, có thể nói cũng là Bug tâm pháp, chẳng qua những thứ này tựa hồ quá xa vời với mình.

Hậu Thiên nhất trọng, Giang Trần hưởng thụ mùi vị khi tăng lên thực lực, tâm tình thì càng thêm thoải mái, cũng hy vọng tâm pháp về sau!

Cứ như vậy thời gian từng chút đi qua.

Ba tháng trước mắt đệ tử ký danh hầu như là chuyên tâm luyện võ công, ba tháng sau sẽ an bài đến các địa phương khác làm nhiệm vụ, dù sao thì phái Võ Đang cũng không để người rảnh rỗi, đệ tử ký danh nói thật mang tiếng gọi là đệ tử ký danh, trên thực tế ở bên trong gọi là đệ tử tạp dịch.

Bởi vì tìm tới một nhóm đệ tử như vậy, chỉ vì để làm việc vặt!

Trong nháy mắt nửa tháng trôi qua, trong khoảng thời gian này Giang Trần đem quyền pháp cơ sở, chiêu pháp cơ sở, đao pháp cơ sở, thương pháp cơ sở, toàn bộ một lần thông thạo.

Chẳng qua, trừ kiếm thuật cơ sở là Liêu Nhiên Vu Hung, còn lại bốn chiêu thức trụ cột mới là Lô Hòa Thuần Thanh sơ kỳ, chẳng qua điều này cũng không có gì, cùng lắm thì một pháp thông vạn pháp cũng thông, nếu đem kiếm thuật đạt tới Đẳng Phong Tạo Cực, còn lại chiêu pháp, đao pháp, thương pháp, quyền pháp, cũng có thể đạt tới trình độ cao thâm hơn.

Sau khi Thuần Dương Thổ Nạp Khí đạt đến đại viên mãn, Giang Trần cũng không khoe ra ngoài, không phải muốn nói là không muốn cao điệu, chẳng qua là trong một đêm đột nhiên biến thành thiên tài, cho dù ai cũng sẽ hoài nghi, Giang Trần không muốn dẫn đến người khác hoài nghi, nên kiên nhẫn chờ đợi nửa tháng.

Cuối cùng ở dưới tiếng kinh hô của các đệ tử, Giang Trần lấy được tâm pháp Võ Đang Thái Hòa Công đệ nhất trọng.

Võ Đang Thái Hòa Công là một quyển tâm pháp Tam phẩm, đây chính là chỗ tốt khi gia nhập các đại môn phái, cho dù tâm pháp cho đệ tử ký danh, cũng là tâm pháp Tam phẩm, nếu gia nhập môn phái khác chỉ sợ ngay cả tâm pháp Tứ phẩm cũng khó khăn đạt được.

Thái Hòa Công!

Bên trong luyện ngũ hành, bên ngoài luyện gân, cốt, da! Tổng cộng có cửu trọng, tương ứng với cửu trọng Hậu Thiên Cảnh, mỗi trọng lại có năm tầng, mỗi một tầng tăng phúc toàn bộ thuộc tính một điểm, đồng thời đột phá một trọng toàn bộ thuộc tính sẽ tăng lên ba điểm.

Nói cách khác đem Thái Hòa Công tu luyện xong toàn bộ là đến Hậu Thiên cửu trọng đại viên mãn.

Toàn bộ thuộc tính thấp nhất cũng là bảy mươi sáu điểm.

Tất nhiên người chơi nào cũng có thể tu luyện nhiều loại tâm pháp, chẳng qua tu luyện nhiều loại tâm pháp mà nói sẽ rất lao lực, đồng thời cũng có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma, cho nên phần lớn võ giả đều chủ tu một môn, trừ khi đánh tan toàn bộ tu vi, một lần nữa tu luyện lại.

Người như vậy càng hiếm thấy.

Tất nhiên nếu như có Tuyệt thế đan dược Niết Bàn Vô Hạ Đan, vậy thì chớ phải bàn, nếu dùng loại đan dược này, có thể đem tất cả nội khí trực tiếp biến đổi thành tâm pháp mới.

Đơn giản mà nói giống như là tẩy điểm, lấy lại kinh nghiệm tăng vào tâm pháp, đồng thời có thể thêm tâm pháp mới vào bên trong.

Chẳng qua Niết Bàn Vô Hạ Đan cực kỳ trân quý, đất không kém gì Đại Hoàn Đan của Thiếu Lâm.

"Nếu như ta không có đoán sai, ta tu luyện tâm pháp sẽ không tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa căn cứ quy định trong trò chơi, người chơi ở hậu thiên cảnh có thể tu luyện hai môn tâm pháp, hơn nữa thời điểm hai mươi năm ngày, sẽ đạt được cơ hội khuếch trương đan điền, có nghĩa Hậu Thiên cảnh ta có thể đồng thời tu luyện ba bản tâm pháp, hơn nữa sẽ không tẩu hỏa nhập ma, nhưng nhiều hơn một môn tâm pháp, kinh nghiệm cần thiết là một gấp hai!"

Giang Trần tự lẩm bẩm nói.

Mặc dù là một người chơi, có năng lực mà mọi người đều mơ ước, nhưng đối với quy định mà trò chơi dành cho người chơi cũng có rất nhiều.

Hệ thống tuyệt đối không cho phép người chơi tùy ý phá vỡ cân bằng, được cái này thì phải mất đi cái khác.

Sau này nếu mình lấy được thần công, chỉ sợ cũng chỉ có thể học tập ba loại tâm pháp, muốn học nhiều hơn, căn bản là không thể.

Đệ nhất trọng Thái Hòa Công cần một ngàn điểm kinh nghiệm.

Càng về sau lại càng cần nhiều hơn.

Bây giờ trên người có năm nghìn điểm kinh nghiệm, Giang Trần trước trực tiếp lựa chọn thăng cấp rồi nói sau.

Leng keng!

Có hay không tăng lên tâm pháp Vô Đương Thái Hòa Công tầng thứ nhất.

Học tập thành công tăng một đệ nhất trọng, toàn bộ thuộc tính tăng lên 1 điểm, tăng lên tầng tiếp tâm pháp theo cần 5000 điểm kinh nghiệm.

Được rồi, 5000 điểm kinh nghiệm bây giờ có chút khó khăn, Giang Trần chỉ có thể ngấm trần mà thờ dài.

Vào giờ phút này, tứ đại thuộc tính của bản thân, theo thứ tự là lực đạo 8 điểm, thể chất 8 điểm, nhanh nhẹn 3 điểm, nội kinh 2 điểm.

Nói cách khác lực lượng một quyền tương đương với bốn mươi cân, giống như lực lượng của người trưởng thành.

Không có một người nào để cho mình vừa sinh ra đã kém chứ.

Cũng ngay lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa nghe có vẻ dồn dập!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dịch Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Không Phục Thì Đi Lên

"Giang Trần sư huynh! Giang Trần sư huynh."

Từng tiếng gõ cửa làm cho Giang Trần phục hồi lại tinh thần.

"Đi vào."

Giang Trần kêu một tiếng.

Rất nhanh cửa bị đẩy ra, chỉ nhìn thấy một người đệ tử mặc áo xanh, thần sắc có vẻ hoảng hốt nhìn mình nói.

"Không xong! Giang Trần sư huynh, có người đánh đến cửa rồi."

"Đánh đến cửa?" Giang Trần sững sốt, nơi này chính là phái Vô Đương a, làm sao có thể bị đánh tới cửa? Chẳng lẽ mình nhớ lộn thời gian Ma Giáo đại loạn?

"Nói cặn kẽ chút." Giang Trần cũng không hoảng hốt, ngược lại rất bình tĩnh, lạnh lùng nhìn đối phương nói.

"Hô! Là như vậy, Giang Trần sư huynh, sáng sớm hôm nay, chúng ta tu luyện nội công tâm pháp, cùng với kiếm thuật cơ sở giống như ngày thường, nhưng có mấy đệ tử vô duyên vô cớ lại đến, vừa đến liền giẫm cọt chúng ta, có sư huynh không phục, chế giễu ngược lại, cuối cùng là lên lời dãi tỳ vô, đối phương chỉ có một người lại đem phần lớn sư huynh đánh bại, đánh bại thì không nói, chẳng qua là thực lực mình không đủ, nhưng đối phương lại hạ thủ ác độc, vài sư huynh bị gãy xương, hiện đã được đưa đi chữa trị!"

Hắn tí mỉ nói, không bỏ sót một câu.

Trong nháy mắt, Giang Trần không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng có một tí oán trách, nói chuyện phải rõ ràng a, đánh đến cửa nghe thật kinh khủng a.

Thật ra cái này chính là quy củ đệ tử cũ bắt nạt đệ tử mới, thời điểm khi bắt đầu chơi trò chơi, Giang Trần cũng có nhiệm vụ này.

Tổng môn trong võ lâm, tranh cường hào thắng là một loại phong tục, mặc dù phần lớn tông môn, ngày ngày đề xướng, tương thân tương ái, nhưng nói thật, đã có đủ loại phân tranh, như vậy ai làm thứ nhất? Ai làm thứ hai?

Chỉ có thể dùng phương thức đơn giản nhất là tỷ võ, sau khi tỷ võ, người đứng hàng cuối cùng, khẳng định trong lòng khó chịu a, nhưng lại không đánh được những người bên trên, như vậy những người như thế sẽ sinh ra cùng một ý tưởng, bên trên ta không đánh lại vậy thì ta đánh xuống người bên dưới?

Các tông môn võ lâm đều sinh ra tập tục như vậy, bất quá loại tập tục này có lợi cũng có hại.

Có hại chính là đệ tử mới bị đệ tử cũ đánh, mất đi lòng tự tin.

Có lợi chính là đệ tử mới bị đệ tử cũ đánh, liền muốn báo thù, mà muốn báo thù thì sẽ phải nỗ lực!

Cho nên chỉ cần không phải quá nghiêm trọng, các đại môn phái đều nhắm một mắt mở một mắt, nghĩ đến đây, Giang Trần đứng dậy, mặc dù hắn là đại sư huynh không có trách nhiệm, thời điểm bình thường căn bản không cùng người khác tâm sự, cũng không đi chỉ điểm đối phương, nhưng có người đến cửa bắt nạt, nếu vẫn chỉ quét tuyết trước cửa (lo cho bản thân mình), chỉ sợ sẽ bị người khác âm thầm bôi nhọ.

"Đi trước dẫn đường."

"Được!"

Vừa nói xong, đệ tử kia liền đóng kỹ cửa phòng lại, đây chính là điểm tốt khi làm đại sư huynh, ít nhất không cần mình phải làm bất cứ chuyện gì, sẽ có mọi người bên dưới đi làm giúp mình.

Sau khi rời khỏi ký túc xá, không mất bao lâu Giang Trần liền đi tới địa phương bình thường các đệ tử vẫn luyện tập kiếm thuật cơ sở.

Quả nhiên giống như đệ tử này nói, một nam tử đứng trên lôi đài, nhìn qua là mười tám mười chín tuổi, cao tầm một thước bảy năm, cũng không coi là cao lắm, giờ phút này, trong tay cầm một thanh mộc kiếm, bộ mặt ngông cuồng hết to.

"Thật là không biết trời cao đất rộng! Một đám phế vật mới nhập môn, lại dám nhục mạ ta? Ngươi, ngươi, ngươi! Không phải muốn giáo huấn ta sao? Thế nào bây giờ đều nằm trên mặt đất già chết hả?"

"Phế vật chính là phế vật! Coi như các ngươi gia nhập phái Võ Đang, khảo hạch hàng năm, các ngươi đều phải ly khai."

"Nếu không phải phái Võ Đang, là tấm gương sáng cho chính phái trong thiên hạ, lòng tốt không gì sánh được, nếu không chỉ bằng một nhóm phế vật như các ngươi, muốn gia nhập phái Võ Đang?"

"Thật là chuyện cực kỳ buồn cười, một đám người nhà quê, từ nhỏ chưa từng học võ, về nhà làm ruộng đi, chỉ bằng các ngươi? Tư chất ngu dốt! Đơn giản là làm nhục Võ Đang."

Người nọ mặc áo xanh, cùng người khác giống nhau, mặc dù cũng là đệ tử ký danh, chẳng qua nghĩ cũng phải là hơn ba năm làm đệ tử ký danh rồi.

Ba năm, tư chất khá hơn một chút, kiếm thuật cơ sở cũng có thể đến Tiệm Nhập Giai Cảnh, cho dù không phải trung kỳ thì cũng đã đạt tới sơ kỳ.

Mà những học sinh mới, trừ hắn ra, cũng chỉ dừng lại ở Sơ Nhập Môn Kinh, một tháng, trình độ có thể tăng lên bao nhiêu?

Dưới lôi đài, bốn năm mươi tên đệ tử, sắc mặt đều khó coi, có không ít đệ tử trên mặt hiện lên một mảng màu xanh rồi đỏ rồi tím.

Từng người giận mà không dám nói gì, bởi vì vừa rồi bị đánh một trận tàn nhẫn.

"Thế nào, Giang sư huynh theo lời các ngươi đâu? Như nào còn chưa có tới? Chẳng lẽ là đang gạt ta?"

"Giang sư huynh? Haha, thủ lĩnh đại đệ tử? Lời này các ngươi cũng nói được? Thật là không biết trời cao đất rộng?"

"Cái mà bọn ngươi gọi là thủ lĩnh đại đệ tử, ta chỉ cần một tay là đánh cho hoa rơi nước chảy!"

Trên lôi đài, nam tử cười ha ha, ngôn ngữ tùy tiện, càng thêm hùng hổ dọa người, ba bốn người bên cạnh lôi đài, cũng đứng lên cười ha ha, nhìn mặt thì tuổi cũng xấp xỉ nhau.

"Thật đúng là... Người làm cho người ta chán ghét a." Giang Trần chậm rãi đi tới, lầm bầm một câu, người đệ tử dẫn đường nghe được không khỏi nói: "Những người này đúng là đáng ghét, đã tập võ ba năm, lại bắt nạt học sinh mới chúng ta, thật là chẳng biết xấu hổ."

"A" Giang Trần khẽ mỉm cười, cũng không nói cái gì, liền hướng lôi đài đi tới.

"Nhìn, Giang Trần sư huynh tới."

"Giang Trần sư huynh tới."

"Giang Trần sư huynh rốt cuộc đã tới."

"Giang Trần sư huynh."

Hơn một tháng, Giang Trần mặc dù chưa từng cùng bọn họ nói chuyện qua mấy câu, nhưng thực lực Giang Trần bày ra, hôm nay gặp phải học sinh cũ chèn ép, bọn họ tự nhiên đem hy vọng đặt lên người Giang Trần.

Cho dù là Trần Hạo ban đầu bị Giang Trần làm nhục, vào giờ phút này, cũng ước gì Giang Trần lên đài đem đối phương đánh một trận toi bời.

Bởi vì ít nhất Giang Trần đánh bại bọn họ, cũng chưa từng làm nhục, còn đối phương há miệng nói không ngừng những lời làm cho bọn họ cảm thấy nhục nhã, hơn nữa lại chỉ có thể nghe không thể nói.

Trên lời đài, Vương Thái nhìn cách đó không xa có một thiếu niên đi tới, dáng vẻ mười sáu mười bảy tuổi, hơn nữa được những người này tăng bốc, lập tức trong lòng cười lạnh không dứt.

"Thiên tài sao? Gia gia ta thích nhất là ngược đãi thiên tài."

Trước mắt, Vương Thái là Hậu Thiên nhất trọng, tu luyện Võ Đang Thái Hòa Công đã đến tầng thứ ba đệ nhất trọng, thuộc tính tất nhiên là so với Giang Trần mạnh hơn, mà kiếm thuật cơ sở cũng đã đạt tới sơ kỳ Tiềm Nhập Giai Cảnh, cho dù ở trong đệ tử cũ, cũng coi là có chút danh tiếng.

Hôm nay đi cùng mấy người bạn tốt đến tìm chút việc vui, cho nên mới phát sinh ra chuyện như vậy.

Sau khi Giang Trần tới, hẩn nhìn lướt qua mọi người tại đây, nhìn từ xa mọi người chẳng qua là có một ít vết thương, chẳng qua đến gần nhìn kỹ mới phát hiện những người này sưng mặt sưng mũi, bị đánh không phải là chỉ thảm một chút a.

"Giang Trần? Thủ lĩnh đại đệ tử? Người chính là người dẫn đầu dám người này sao?" Trên lời đài, Vương Thái bộ mặt kiêu căng cười lạnh nói.

Nghe được âm thanh Vương Thái, Giang Trần hơi ngẩng đầu lên, tùy ý liếc mắt nhìn đối phương, liền đem thuộc tính căn bản, thực lực đối phương hiểu rõ.

Lập tức từ từ đi lên lời đài, nhìn chăm chăm đối phương, khẽ mỉm cười nói: "Phái Võ Đang nhiều ngoại viện như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác lại lựa chọn ngoại viện của chúng ta?"

Nghe được Giang Trần nói, Vương Thái không khỏi sững sờ, nhưng là vẫn cười nói: "Nhiều ngoại viện như vậy, lựa chọn nơi này chỉ vì ta vừa ý, hôm nay nghĩ đến khảo nghiệm các ngươi, nhìn xem các ngươi gần đây học tập, rốt cuộc có đủ hay không?"

Đang trong lúc nói chuyện, trường kiếm trong tay hẩn hơi run lên.

Không đến nhị trọng Hậu Thiên là không có tư cách tu luyện kiếm thuật, cho nên đối phương chẳng qua là học được một ít chiêu thức, đồng thời kiếm thuật cơ sở tu luyện không tệ, có một chút tư chất.

"Vậy được, ngươi đã muốn chết, ta cũng không ép ngươi, đệ tử ký danh phái Võ Đang, Giang Trần, xin được chỉ giáo." Giang Trần khẽ cười nói.

Nhưng cũng không có cầm kiếm.

Các đệ tử dưới đài, mắt từng người lộ ra tinh quang, phấn khởi vô cùng, cảm thấy Giang Trần quá đẹp trai.

Mà mấy người bằng hữu Vương Thái lại nhũn mảy, cảm thấy Giang Trần quá mức cuồng vọng.

"Ngươi không cầm kiếm?" Vương Thái mặt mày ngang ngược, lạnh lùng nói.

"Đối phó với ngươi, loại đệ tử này có tư cách gì để cho ta xuất kiếm?" Giang Trần xem thường nói.

"Ngươi!" Vương Thái nhất thời nổi giận, cuối cùng chỉ vào Giang Trần nói: "Ngươi đã muốn chết, cũng đừng trách ta hạ thủ vô tình."

Nói xong lời này, một kiếm trong phút chốc đánh tới, trong nháy mắt khi hẩn xuất thủ, Giang Trần liền bắt được không môn sơ hở của đối phương.

Điều này cũng liên quan đến Tịch Tà Kiếm Pháp, Tịch Tà Kiếm Pháp có thể mạnh mẽ tạo ra không môn sơ hở cho đối phương, chứ nói gì là nhìn thấy, nếu không Giang Trần mặc dù cảnh giới kiếm thuật đạt tới Liễu Nhiên Vu Hung, nhưng trong nháy mắt muốn nhìn thấu được sơ hở của đối phương, còn chưa phải là có thể.

Bá!

Kiểm đánh tới, Giang Trần hơi khom lưng, sau đó năm ngón tay nắm lại thành quyền, kế tiếp đánh lên bụng Vương Thái.

Mặc dù Vương Thái là võ giả Hậu Thiên Cảnh, nhưng dù sao thân thể cũng không tu luyện ngoại công. Một quyền này của Giang Trần, có tầm bốn mươi cân lực lượng sát thương, hơn nữa đánh trúng là bụng, địa phương mềm mại nhất!

Trong nháy mắt Vương Thái lập tức ôm bụng, cực kỳ khó chịu, một kiếm trong tay đã rơi xuống.

"Hay!"

"Giang Trần sư huynh lợi hại."

"Giang Trần sư huynh đánh thật đẹp."

"Thật đẹp."

Chúng đệ tử rồi rít la hét, trước bị đè nén, theo một quyền này của Giang Trần, được thả ra không ít.

"Phanh!"

Giang Trần căn bản không bỏ qua cho đối phương, thêm một quyền đánh vào mặt đối phương.

Vương Thái gương mặt bị ấn đôn nghiêm trọng, cảm giác hàm răng cũng cắn đứt, lập tức kêu thảm một tiếng.

Chẳng qua là Giang Trần xuất thủ dứt khoát, đi lên phía trước một bước, không có bất kỳ một chút do dự dậm một cước lên mặt Vương Thái.

Ba chiêu! Liền giẫm Vương Thái ở dưới chân.

"Khốn khiếp." Vương Thái nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng lại bị Giang Trần mạnh mẽ giẫm dưới chân, bụng từng trận đau đớn, căn bản không cách nào nhúc nhích.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết."

"Nhưng lại dám làm nhục Vương Thái như thế."

Vào giờ phút này, đám đệ tử cũ đi cùng Vương Thái, từng người một hét lớn, lộ ra vẻ tức giận.

Trên lôi đài.

Giang Trần gắt gao giẫm lên Vương Thái, nhìn lướt qua đám đệ tử đi cùng Vương Thái, lạnh lùng nói: "Không phục thì đi lên? Khoe cái gì miệng lưỡi lợi hại?"

Vào giờ phút này, lời Giang Trần đầy hào hùng cũng như kiêu ngạo, nói với đệ tử cũ!

Chúng đệ tử ở dưới nội tâm vô cùng kích động, càng thêm nhiệt huyết, phong thái loại này chính là bọn hắn hay thường ao ước.

Không phục liền đi lên!

"Hảo tiểu tử, ta cũng muốn lĩnh hội ngươi." Lúc này một đệ tử cũ bồng bồng đi lên lôi đài.

"Phanh!"

Giang Trần một cước liền đem Vương Thái hướng phía dưới lôi đài đá tới, sau đó thần sắc bình tĩnh mà nhìn người trước mặt.

Vô giả Hậu Thiên nhị trọng!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dịch Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Ngày Mai Ta Muốn Lập Chiến Đài

"Đệ tử ký danh phái Võ Đang, Giang Trần, xin chỉ giáo."

Giang Trần vẫn không cảm kích như cũ, đối phương mặc dù là Hậu Thiên nhị trọng, nhưng trên phương diện kiếm thuật, chỉ sợ không mạnh bằng Vương Thái, Giang Trần sợ dĩ có thể biết được là vì thông qua quan sát khí thế của đối phương.

Mỗi một cảnh giới, khí thế đều không giống nhau, nhất là kiếm!

Kiếm thuật đến Sơ Nhập Môn Kính, khí thế giống như một thanh kiếm chưa được mài, thỉnh thoảng sắc bén, thỉnh thoảng cứng rắn.

Kiếm thuật đến Tiệm Nhập Giai Cảnh, khí thế giống như một thanh kiếm đã được mài tốt, vô ý để lộ ra một loại khí thế mạnh mẽ sắc bén.

Kiếm thuật đến Lô Hóa Thuần Thanh, khí thế giống như một thanh kiếm đã được mài cực tốt, lúc nào cũng tỏa ra một cỗ khí thế sắc bén!

Kiểm thuật đến Liễu Nhiên Vu Hung, khí thể giống như thanh tuyệt thế bảo kiếm được cất ở trong vỏ, không có khí thể sắc bén, nhưng nếu kiếm xuất ra khỏi vỏ, sẽ có khí thể tuyệt sát, làm cho người ta sợ hãi.

Đối phương tính toán là cái gì?

"Đệ tử ký danh phái Võ Đang, Trần Xuyên, xin chỉ giáo." Đối phương nói ra tên, sau đó cũng không nói nhảm nhiều, một kích toàn lực, mộc kiếm liền đánh tới.

Phanh!

Giang Trần liếc mắt nhìn, lóe lên liền đi về phía bên trái, sau đó một quyền nện lên mặt Trần Xuyên.

"Tốt!"

"Giang sư huynh vô địch!"

"Giang sư huynh lợi hại!"

"Giang sư huynh không hổ là thù lĩnh đệ tử."

Giờ khắc này, các đệ tử lúc trước bị khi dễ, không nhìn được quát lớn hò reo, từng người càng thêm vô cùng hưng phấn, dù sao lúc trước bị Vương Thái, Trần Xuyên đánh cho một trận, bây giờ Giang Trần lại một quyền đem đối phương đánh ngã, tất nhiên là vô cùng vui vẻ.

"Ngươi!" Trần Xuyên bị một quyền đánh cho đần độn, lực đạo Giang Trần cũng không nhẹ, hoàn toàn chính là một kích toàn lực, đủ để đánh cho não người bình thường bị chấn động.

"Quý xuống nói chuyện." Giang Trần đá ra một cước, trực tiếp đem người này đạp trên mặt đất, bùm một cái, đầu gối vững chắc quỳ trên mặt đất!

Trần Xuyên lập tức liền quỳ trên mặt đất!

"Ngươi! Sĩ có thể chết, không thể nhục!" Trần Xuyên hét lên giận dữ.

Ba!

Giang Trần tát một cái lên mặt đối phương, bộ dạng ta không để ý.

"Các ngươi có thể làm nhục sư đệ đồng môn của ta, ta tại sao lại không thể làm nhục các ngươi?"

"Công phu quyền cước thì tính toàn cái gì? Có bản lĩnh so kiếm."

"Người nhà quê, chính là người nhà quê, ý vào trời sinh thần lực, công phu quyền cước tốt, tính toán bản lĩnh cái gì."

Nhất thời bằng hữu Trần Xuyên, Vương Thái, rồi rít lên tiếng, giận dữ khiển trách Giang Trần.

"Thật là cực kỳ buồn cười, nếu là ở trong võ lâm, người khác muốn dùng quyền cước, ngươi có phải hay không còn nói trước một câu, không được sử dụng quyền cước? Thiếu Lâm Thập Nhị Đàm Thối, Kim Cương Thối, Thất Thương Quyền, La Hán Quyền, cùng với Thái Cực Quyền của phái Võ Đang chúng ta, chẳng lẽ những thứ này đều là người nhà quê sử dụng hay sao? Ý của các ngươi đang nói sư tổ phái Võ Đang, Trương Tam Phong chân nhân là người nhà quê?"

Hắn cười lạnh lùng khinh thường nói.

Nhất thời đám đệ tử cũ á khẩu không trả lời được, một câu nói của Giang Trần quá tuyệt, chụp cho cái mũ sĩ nhục sư tổ? Đây chính là tội nặng, nhẹ thì giết, nặng thì hành hạ tới chết!

Trong nháy mắt mấy người liền nói.

"Chúng ta không có ý này."

"Căn bản là ngươi nói bậy."

Giang Trần khẽ mỉm cười, sau đó không chút lưu tình đem Trần Xuyên đạp xuống lôi đài rồi nói: "Dám làm không dám chịu, thật đúng là có khí phách của Võ Đang ta a."

Hắn cười châm chọc những người này.

Những đệ tử cũ cũng không nói gì, Giang Trần bình tĩnh nói tiếp: "Tốt lắm, kế tiếp ai muốn lên đài?"

Lời này vừa nói, cũng không có ai dám lên đài.

Nhìn lướt quá, Giang Trần mở ra hệ thống thông báo, nhìn thấy đánh bại Vương Thái cùng Trần Xuyên, chia ra đạt được 10 điểm kinh nghiệm cùng 20 điểm kinh nghiệm, không thể không nói vượt cấp khiêu chiến đúng là sáng khoái.

Trước mắt mình có hai ngàn điểm kinh nghiệm, chẳng qua muốn Thái Hòa Công tăng lên tầng thứ ba đệ nhất trọng cần năm nghìn điểm kinh nghiệm, còn thiếu ba nghìn điểm, càng về sau kinh nghiệm càng cần nhiều hơn.

Nghĩ tới đây, Giang Trần chợt nổi lên một chủ ý.

Hắn thấy đám đệ tử cũ dờ Vương Thái cùng Trần Xuyên, trong mắt kéo xuống một vẻ oán độc nhìn mình.

Nhìn bọn họ lập tức lên tiếng nói.

"Các ngươi trở về thông báo cho tất cả các đệ tử cũ, Giang Trần đệ tử ký danh Võ Đang, ngày mai sẽ ở chỗ các ngươi thiết lập chiến đài."

Lời vừa nói xong, Vương Thái, Trần Xuyên sắc mặt nháy mắt đều biến đổi!

Thiết lập chiến đài!

Đây là muốn làm cái gì? Cần phải chiến đấu với tất cả đệ tử cũ bọn họ? Nghĩ đến đây không khỏi nhìn Giang Trần, cuối cùng trầm mặc không nói!

Giang Trần thật ngông cuồng!

Trong đám đệ tử cũ có cả đệ tử tám năm, đã đến Hậu Thiên ngũ trọng, chỉ vì lúc đầu làm sai một chuyện, cho nên bị phạt mười năm không được vào trong ngoại môn! Mà Giang Trần thật sự là cuồng vọng đến cực điểm, một đệ tử mới đi khiêu chiến cường giả Hậu Thiên ngũ trọng?

Các sư đệ còn lại, nghe được Giang Trần nói thế, trong nháy mắt từng người một cảm giác được chính là nhiệt huyết sôi trào!

Trên lôi đài, Giang Trần một bộ áo xanh, bị gió thổi bay phát phới, thần sắc hững hờ, nhìn chăm chú về phía trước, phong phạm cao nhân, hiện ra vẻ quả quyết.

"Được! Ngày mai đệ tử cũ bọn ta, cùng nghênh Giang Trần sư đệ tiến đến." Trong đám đệ tử cũ có người không nhịn được lên tiếng nói.

Giang Trần khẽ mỉm cười, cũng không nói thêm cái gì liền đi xuống lôi đài.

Sau khi xuống lôi đài, trong phút chốc, hắn bị chúng đệ tử nhiệt tình vây lại.

"Giang Trần sư huynh, thần dũng uy vũ."

"Giang Trần sư huynh là sao Vũ Khúc hạ phạm."

"Đa tạ Giang Trần sư huynh vì bọn ta lấy lại khí thế."

Mọi người ríu rít nói, vô cùng tăng bốc, phải nói lúc trước Giang Trần đánh thắng bọn họ, cho nên bên ngoài không mặn không nhạt hô một tiếng Giang sư huynh, nhưng bây giờ lại nhiệt tình vô cùng, hận không thể ôm lấy chân Giang Trần.

Nhìn lướt qua mọi người, Giang Trần lắc đầu một cái, thần sắc bình tĩnh nói: "Ta giúp các ngươi một lần, lại không giúp được các ngươi lần hai, lần ba! Sau này các ngươi nhất định phải dựa vào chính mình, chẳng qua nếu ta đã trở thành người đứng đầu các ngươi, ít nhất trước khi ta trở thành đệ tử ngoại môn, ta sẽ dạy các ngươi thật tốt."

Lời vừa nói.

Chúng đệ tử trong nháy mắt càng trở lên kích động cùng hưng phấn.

Giang Trần muốn chỉ điểm bọn họ, đây quả thực là làm người ta mong ước a!

Nếu có thể học được từng chiêu từng thức của Giang Trần, ít nhất bọn họ cũng không dễ bị người ta bắt nạt.

Sau khi trở lại nơi tá túc, Giang Trần trực tiếp nằm ở trên giường nghỉ ngơi, không lâu lắm đám người Trần Hạo đã tới.

Vừa vào tới, mặt mày Trần Hạo hơi có chút xanh xao, nhìn Giang Trần, suy nghĩ một lúc, cuối cùng hít một hơi đi lên, cung kính nói: "Giang Trần sư huynh, trước đó vài ngày là do ta không hiểu chuyện lỗ mãng đắc tội với ngài, còn hi vọng Giang Trần sư huynh đại nhân còn không nhớ qua tiểu nhân!"

Ách?

Giang Trần mở mắt nhìn Trần Hạo, không nghĩ tới tên này lại có thể chủ động nói xin lỗi, sờ cái cằm theo thói quen, Giang Trần phát phát tay, tùy ý nói: "Chuyện tình hôm đó, đã qua liền cho qua."

"Đa tạ Giang Trần sư huynh bỏ qua cho kẻ hèn này, sau này nhất định đi theo làm tùy tùng cho Giang Trần sư huynh."

Nội tâm Trần Hạo buông lỏng, đắc tội với Giang Trần, lúc đầu cũng xem thường, dù sao mọi người đều là đệ tử ký danh, hơn nữa thường tưởng tượng, lúc nào đó lấy lại cục diện, nhưng chuyện hôm nay vừa phát sinh, Trần Hạo căn bản cũng không có bất kỳ ý định nào đi báo thù.

Không nói là chỉ dùng quyền thuật trụ cột đánh bại đệ tử cũ, hơn nữa còn công khai khiêu chiến đệ tử cũ, chỉ cần hai điểm này, Trần Hạo cũng không có dũng khí đi khiêu chiến Giang Trần a.

Mà vào giờ phút này!

Đám người Vương Thái, Trần Xuyên trở lại ky túc xá, hai người nằm bẹp trên giường nghỉ ngơi, sau khi sử dụng một ít thuốc, cũng coi như là an ổn rồi ngủ thiếp đi.

"Chuyện này chẳng lẽ cứ để như thế?" Một đệ tử cũ đi cùng đám người Vương Thái lòng đầy căm phẫn, không nhịn được nói!

"Hừ! Há có thể không tính toán! Giang Trần kia cuồng vọng đến cực điểm, hắn muốn khiêu chiến đệ tử cũ chúng ta, đây chính là một lý do tốt, có thể để cho người mạnh mẽ hơn đi đối phó với hắn." Có người giọng âm trầm, lên tiếng nói.

"Không sai! Nên như thế, đệ tử ký danh mặc dù chẳng qua chỉ là đệ tử tầng thấp nhất phái Võ Đang, nhưng ngoại viện bách cường cũng không phải là ăn com không, từng người thân kinh bách chiến, càng thêm người mạnh nhất đạt tới Hậu Thiên ngũ trọng, Giang Trần kia chỉ sợ là tập võ từ nhỏ, cho nên công phu trụ cột rất vững chắc, nhưng nơi này là Võ Đang, trụ cột vững chắc thì thế nào? Hậu Thiên tứ trọng là có thể thi triển nội kinh, mặc cho hắn trụ cột mạnh, bất quá cũng chống không được đối phương một quyền."

"Đúng vậy, trừ khi cảnh giới của hắn có thể đạt được đến Lô Hóa Thuần Thanh hậu kỳ, nếu không, muốn dựa vào kiếm thuật, quyền pháp, quang minh chính đại đánh bại một gã võ giả Hậu Thiên ngũ trọng, đó chính là hy vọng hảo huyền!"

"Tốt lắm, chúng ta đừng nói gì, bây giờ chỉ cần đem truyện sáng nay Giang Trần tự nhiên khiêu chiến trước, cần phải truyền bá ra ngoài để cho tất cả mọi người biết."

Sau khi nói xong mấy lời này, mọi người bắt đầu rời rít đi truyền bá!

Mấy canh giờ sau!

Thanh Dương Trấn, Hoa Linh Trấn, Tam Xuyên Trấn.. vân vân... mười mấy cái tửu lầu do Võ Đang quản lý. Tất cả đệ tử Võ Đang đều bên trong tửu lầu.

"Nghe nói không? Hôm nay một đệ tử mới ngoại viện, bảo ngày mai tới khiêu chiến tất cả đệ tử cũ."

"Cái gì? Còn có chuyện như vậy? Dám khiêu chiến đệ tử cũ chúng ta?"

"Không sai a, chuyện này là người khác nói, độ tin cậy mặc dù không quá cao, thế nhưng người đấy ta biết, còn nói nếu như là nói láo thì trời giáng ngũ lôi xuống đánh, đoán chừng không phải là nói giỡn."

"Hừ! Ăn gan hùm mật gấu, lại có người muốn khiêu chiến đệ tử cũ chúng ta? Chán sống đi!"

"Ha ha ha, vậy ngày mai có trò hay để nhìn."

"Đệ tử mới khiêu chiến đệ tử cũ? Mười mấy năm qua cũng khó gặp a."

"Lần này có việc vui nhìn."

Ngẩn ngui trong mấy canh giờ, tất cả đệ tử ký danh ngoại viện, phần lớn đều biết chuyện tình ngày mai Giang Trần thiết lập chiến đài, hơn nữa chuyện này cũng truyền đến tai bách cường ngoại viện!

Vương Xuyên Nhạc chính là một trong bách cường ngoại viện, đứng thứ chín mươi tám, cảnh giới trước mắt là Hậu Thiên nhị trọng tầng năm, tiến thêm một bước nữa chính là Hậu Thiên tam trọng.

Trong cả ngoại viện, cảnh giới của hắn không tính là cao, cũng chỉ tính toán là phổ biến, nhưng kiếm thuật của hắn đạt tới Tiệm Nhập Giai Cảnh trung kỳ, hơn nữa Vương Xuyên Nhạc hết sức quyết đoán, thời điểm tỷ võ, chính là vô cùng mạnh mẽ hung dữ, cho nên cứng rắn đánh tới được nhóm bách cường.

Nếu không, hắn căn bản không lên nổi.

Mà vị trí này của hắn lại hết sức khó xử, cứ hai, ba ngày lại phải ứng phó đệ tử muốn khiêu chiến.

Nhiều lần suýt nữa thì thất bại, nếu không phải Võ Đang có quy định, chiến thắng một người thì có thời gian nghỉ ngơi ba ngày, không thì Vương Xuyên Nhạc chỉ sợ là mệt chết.

Cho nên hẳn cực kỳ chán ghét những sư đệ không biết tự lượng sức mình kia!

Mà mới vừa rồi hẳn nghe được cái tin, một đệ tử mới lại muốn thiết lập chiến đài bên ngoài ngoại viện?

Đây quả thực là truyện cười, nhưng nghe nói tin tức truyền đến là chính xác, Vương Xuyên Nhạc lập tức nổi giận!

Thấy đối phương không biết trời cao đất rộng, cuồng vọng đến cực điểm, không biết tự lượng sức mình, cho nên Vương Xuyên Nhạc đã định xong ngay mai sẽ đem đệ tử mới này hung hăng trừng phạt!

Giết, không đến nỗi là giết, nhưng ít nhất cũng làm cho đối phương gãy mấy cái xương, ném thử một chút mùi vị tự phụ kiêu ngạo!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Địch Ngoại Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Đánh Bại Một Trăm Năm Mươi Người

Đệ tử ký danh mới, muốn khiêu chiến đệ tử ký danh cũ!

Chuyện này nháy mắt được truyền ra, cũng không phải là nói chuyện này có thể dẫn đến bao nhiêu chấn động, chẳng qua là chính đạo thành vương, bình thường mỗi ngày đệ tử đi làm một ít nhiệm vụ sơ môn đơn giản, đại đa số còn là rảnh rỗi không biết làm gì, đột nhiên có chuyện như vậy, tự nhiên có thể dẫn đến rất nhiều người chú ý.

Bên ngoài ký túc, Giang Trần đang cẩn thận tỉ mỉ tu luyện kiếm thuật cơ sở, cũng không tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp, dù sao kiếm pháp loại này, bình thường còn chưa muốn sử dụng, vạn nhất bị người ta phát hiện lại đưa tới phiền toái không cần thiết, không bằng tu luyện kiếm thuật cơ sở nhiều hơn.

Chỉ cần tạo ra nền móng vững chắc, sau này tìm một lý do chính đáng cho Tịch Tà Kiếm Pháp cũng không có vấn đề lớn lao gì.

Nếu không, thiên hạ vô lâm, tông môn mọc lên như rừng, nhưng sợ nhất không phải là bên trong có gian tặc sao? Chuyện bị trộm cắp tâm pháp, một là làm trò cười cho các tông môn khác, hai là khả nghi có kẻ muốn lập tông, đây chính là phiền toái lớn nhất, cho nên với gian tặc, cho dù là danh môn chính phái cũng tuyệt đối là không nhân nhượng.

Đáng chết liền giết, Thiếu Lâm Tự còn phá giới giết người, chớ nói chi là Võ Đang.

Cho nên những loại chuyện như vậy, nhất định phải xử lý thật tốt.

Khi đang luyện kiếm, Vương sư huynh cũng tới, sau khi Giang Trần vừa mới luyện tập xong một bộ kiếm thuật cơ sở, thần sắc Vương sư huynh có chút khấn trương, mang theo một vẻ nghi hoặc tiến lên hỏi: "Giang Trần, nghe nói ngươi muốn cùng đệ tử cũ tỷ đấu?"

Lau mồ hôi dưới ánh mặt trời, Giang Trần liếc mắt nhìn Vương sư huynh, rồi sau đó thông dong tự nhiên gật đầu một cái, chuyện này nếu hẳn đã nói ra, cũng không cần phải giấu diếm làm gì.

"Vạn lần không thể! Chuyện này tuyệt nhiên không thể a." Vương sư huynh lập tức lắc đầu một cái, vẻ khấn trương trên mặt lại chuyển sang lo lắng nói: "Ta biết thực lực ngươi rất cao, càng thêm kiếm thuật cơ sở không đệ tử ký danh nào có thể so sánh, nhưng ngươi vạn lần không nên đánh giá thấp đệ tử cũ kia, người mạnh nhất đệ tử ký danh, chính là sắp bước vào võ giả Hậu Thiên ngũ trọng a, tùy tiện từng người trong nhóm bách cường cũng không sai biệt lắm sắp đến Hậu Thiên tam trọng."

Hắn nói như vậy.

"Hậu Thiên tam trọng." Giang Trần tự lẩm bẩm một tiếng, nếu như đoán không sai, trên căn bản sau khi tu luyện xong Thuần Dương Thổ Nạp Khí thì sẽ tu luyện Thái Hòa Công hoặc là Tùng Hạc Công. Những công pháp tam phẩm này thuộc tính tăng phúc cũng gần giống nhau, chẳng qua Tùng Hạc Công còn thiên về hướng nhanh nhẹn.

Nếu quả thật đến Hậu Thiên tam trọng, như vậy lấy thuộc tính của mình làm gốc, thuộc tính trụ cột ở khoảng 18, thuộc tính bình quân là 15~20, đơn giản mà nói sức nặng một quyền có thể đạt tới 75 hoặc 100 cân!

Vậy cũng không giống bình thường a, cái này còn chưa tính thêm nội kinh, khi thêm vào nội kinh sẽ càng thêm đáng sợ, mười điểm nội kinh có thể tăng phúc cho toàn bộ thuộc tính một thành, đây cũng là chỗ đáng sợ của nội kinh.

Chẳng qua không đến Hậu Thiên thất trọng, Giang Trần cũng không e ngại, bởi vì Hậu Thiên thất trọng trở xuống, nội kinh chẳng qua chỉ tăng phúc một chút thuộc tính, cùng với tăng cường khí lực, sau này tới Hậu Thiên thất trọng, nội kinh sẽ sinh ra biến hóa, sẽ có hiệu quả không tưởng tượng nổi.

Bởi vì Hậu Thiên thất trọng cũng sắp đến gần Tiên Thiên Cảnh, có cao thủ võ lâm từng nói quá, Hậu Thiên thất trọng hoàn toàn có thể gọi là tiền Tiên

Thiên.

"Đúng vậy! Người bây giờ thu hồi nhưng lời này, Vương Xuyên ta mặc dù thực lực không đủ, nhưng dù sao ở Vô Đương thời gian dài như vậy, cũng coi là có một số nhân mạch, chuyện này ta có thể giúp người giải quyết."

Vương Xuyên liền nói như vậy.

"Không." Giang Trần lắc đầu một cái, thần sắc kiên định nói." Vô đạo vạn thiên, duy tâm bất biến, ta nếu nói những lời này nhất định sẽ đi làm bằng được, cái này đa tạ ý tốt của Vương sư huynh."

Giang Trần mỉm cười, cự tuyệt tâm ý Vương Xuyên.

"Giang Trần! Người..." Vương Xuyên nhìn Giang Trần, cuối cùng thờ dài không nói, hẳn biết Giang Trần thiên phú dị bẩm, nhất là ở phương diện kiếm thuật, hơn nữa lại có năng lực linh ngộ, cho nên Vương Xuyên mới cố ý đi đến khuyên can một phen, nếu không là những đệ tử khác thì hẳn mặc kệ sống chết.

Người trẻ tuổi tranh cường hào thắng không sao, nhưng bao năm qua hẳn nhìn thấy không ít người như vậy, vô cùng kiêu ngạo, cuối cùng còn không phải là đánh mất tự tin, quá cứng thì dễ gãy!

Đạo lý này hẳn đã biết từ rất sớm.

Một ngày tu luyện kiếm thuật cơ sở, đảo mắt là đã qua, trừ cơm ăn hai bữa, Giang Trần chính là không ngừng tu luyện kiếm thuật cơ sở.

Cũng không phải là giả vờ giả vịt, mà Giang Trần có thói quen như vậy, tính cách của hắn hết sức nghiêm túc, xuyên việt đến thế giới này, hẳn không mong mình sẽ trở thành người mạnh nhất, nhưng ít ra là muốn sống nữa, mà muốn sống nữa nhất định phải làm cho mình trở lên mạnh hơn.

Nhờ có hệ thống Giang Trần có thể tự xưng là thiên tài, thậm chí có thể gọi là yêu nghiệt, bởi vì chỉ cần cho hắn tâm pháp, cho dù các loại thần công như Dịch Cân Kinh, hẳn cũng có thể học được, nhưng chăm chỉ có thể bù cho vụng về, đã chậm thì phải đi trước, có bao nhiêu thiên tài đến cuối cùng lại không bằng những người dần dộn kia.

Giống Quách Tĩnh đại hiệp vậy, tồn tại cơ hồ đã là cấp bậc Lục Địa Thần Tiên, tư chất lúc đầu dần dộn như vậy, sao thành tựu lại vượt qua Âu Dương Khắc?

Đơn giản chính là chăm chỉ có thể bù cho vụng về!

Điều này hết sức quan trọng, Giang Trần sẽ không bởi vì mình mang theo hệ thống, liền an tâm hưởng thụ thành quả, thường thường tự tin sẽ làm mờ mắt mình.

Bất kỳ kết quả nào cũng đều là từ vô số nhân tố tổ hợp lại cùng một chỗ, một nhân tố nho nhỏ có thể thay đổi được vận mệnh.

Hôm sau!

Giang Trần thức dậy sớm một chút, hẳn mặc trường bào đệ tử ký danh vào, thẳng hướng đi tới chỗ ở của đệ tử cũ.

Tại cửa ký túc, đã có rất nhiều đệ tử đến từ sớm, tỷ như đám người Trần Hạo, Trương Diệp. Ngô Hoa, từng người bọn họ bùng bùng cao hứng, thần sắc kích động.

Hôm qua Giang Trần nói muốn đi khiêu chiến đệ tử cũ, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua muốn được tận mắt chứng kiến, tất nhiên cũng không phải toàn bộ người tới, cũng có một phần không đến, chỉ vì bọn họ không tin Giang Trần có thể khiêu chiến đệ tử cũ.

"Giang sư huynh, hôm qua ta đã nghe ngóng chỗ ở của Vương Thái, Trần Xuyên bọn họ, đi chỗ đó khiêu chiến trước như thế nào?

Có đệ tử lớn tiếng nói, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

"Được." Giang Trần một tiếng đáp ứng, ngay sau đó đệ tử kia dẫn đường, hướng tới chỗ ở đệ tử cũ mà đi. Bên ngoài ký túc, Vương Xuyên nhìn thấy cách đó không xa Giang Trần đã rời đi, không khỏi thờ dài, chỉ hy vọng Giang Trần đừng có thua thảm là tốt rồi.

Ước chừng thời gian một nén nhang, Giang Trần liền đi tới ngoại viện.

Ngoại viện đã có không ít đệ tử cũ đứng đợi từ sớm, ngày hôm qua nghe nói có đệ tử mới muốn khiêu chiến đệ tử cũ bọn họ, làm đệ tử cũ bọn họ tất nhiên đã sớm đứng đợi từ lâu.

"Yêu! Đó chính là Giang Trần sao?"

"Giang Trần? Là cái người đệ tử mới sao?"

"Người nọ thật sư tới?"

"Như thế cuồng vọng, thật là buồn cười đến cực điểm!"

"Thật không nghĩ tới, hần cư nhiên tới thật."

"Xem ra Vương Thái nói không sai a."

"Hừ, Vương Thái coi như là đồ bỏ đi, đi tìm người khác gây phiền toái, ngược lại bị người ta khi dễ, thật là mất mặt."

"Còn chưa từng có chuyện tình đệ tử mới khi dễ đệ tử cũ, người này tất nhiên là điên rồi."

"Cũng không phải không có, các ngươi quên mất Thượng Quan Lang Gia sao?"

Rất nhiều người để lộ ra vẻ khinh thường cùng lãnh ý, chẳng qua là sau khi nhắc đến cái tên Thượng Quan Lang Gia, rất nhiều người nhất thời trầm mặc.

Có một chút cảm giác có tật giat mình, mà cách đó không xa Giang Trần đã đi vào trong ngoại viện.

"Đệ tử ký danh phái Võ Đang, Giang Trần! Trước hướng tới chư vị sư huynh lãnh giáo."

Giống như ban đầu, thần sắc Giang Trần bình tĩnh, giọng nói cũng có vẻ hiền hòa, nhưng thanh âm rất lớn, hướng tới tất cả mọi người, một câu nói lộ ra vẻ anh hùng xuất thiếu niên.

"Mong đợi đã lâu! Lên lời đài." Vào lúc đó, đã có đệ tử sớm không kiềm chế được, tranh xuất thủ trước.

Một người nam tử chừng hai mươi tuổi, thần sắc hừng hờ, đã đi thẳng lên lời đài, lấy một thanh mộc kiếm, thái độ kiêu căng mà nhìn Giang Trần.

"Là Mạnh Phi."

"Nghe nói kiếm thuật Mạnh Phi đã đến Tiệm Nhập Giai Cảnh trung kỳ a, cực kỳ khó lường, nghe nói mấy ngày nữa sẽ đi khiêu chiến sư huynh trong bách cường."

"Tiệm Nhập Giai Cảnh, ôi, ta khổ tu ba năm cũng chẳng qua là Sơ Nhập Môn Kính trung kỳ, cách hậu kỳ một khoảng cách dài, chứ nói gì là Tiệm Nhập Giai Cảnh."

Có người chủ động, tự nhiên Giang Trần sẽ không đứng yên ở đó.

Lên thẳng lời đài, vẻ mặt thông dong mà nhìn đối phương.

"Xuất kiếm đi, ta nhường ngươi ba chiêu." Mạnh Phi cầm kiếm mà đứng, nhìn Giang Trần nói.

"Nhường ta ba chiêu?" Giang Trần sững sốt, sau đó khẽ lắc đầu mỉm cười nói: "Sư huynh xuất kiếm đi, nếu không ngươi một chiêu cũng không thi triển ra được."

Lời vừa nói, nhất thời đưa toi sóng to gió lớn cho đám đệ tử cũ.

"Tiểu tử này, thật đúng là đủ cuồng vọng."

"Đơn giản là quá kiêu ngạo."

"Người này."

Mọi người nghị luận âm ỉ, không còn cười mà vô cùng tức giận, cảm thấy Giang Trần quá mức cuồng vọng. Mạnh Phi là đệ tử cũ, nhường cho Giang Trần ba chiêu, hoàn toàn là chuyện hợp lý, lại không nghĩ tới Giang Trần ngược lại để cho Mạnh Phi xuất kiếm trước, hiển nhiên là xem thường Mạnh Phi, cũng càng là xem thường đệ tử cũ bọn họ.

"Nếu sư đệ có lòng tin này, ta cũng không nên từ chối." Mạnh Phi cười nhạt một tiếng, lập tức cầm kiếm đánh tới.

Bá!

Kiểm thuật thẳng vào mệnh môn, cần phải đánh bại Giang Trần tại chỗ, cho Giang Trần một bài học.

Chẳng qua là!

Ba!

Giang Trần một kiếm đưa lên, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đánh trúng mộc kiếm đối phương, xoay người vung lên, lợi dụng lực đúng nhịp, trực tiếp đem trường kiếm đối phương đánh bay!

Xoạch!

Mộc kiếm rơi xuống đất, Mạnh Phi nhìn Giang Trần đầy ngạc nhiên.

Một kiếm!

Một kiếm!

Một kiếm!

Giang Trần chỉ dùng một kiếm liền đem mình đánh bại? Đây... đây quả thật là chuyện không thể nào!

Nhưng sự thật đang ở trước mắt, Mạnh Phi không biết phải nói gì, trước tự tin, trong nháy mắt bị tan vỡ.

"Đa tạ sư huynh chỉ giáo." Sau khi đánh bại Mạnh Phi, Giang Trần nói nhỏ một tiếng, kiểm tra thông báo hệ thống, mình vậy mà đạt được 20 điểm kinh nghiệm. Mạnh Phi là Hậu Thiên Cảnh nhị trọng, vượt cấp đánh bại đối phương, lấy được thêm kinh nghiệm.

Khoảng cách đến Hậu Thiên nhất trọng tăng ba còn thiếu ba nghìn điểm kinh nghiệm, như vậy có ý nghĩa cần đánh bại một trăm năm mươi đệ tử Hậu Thiên nhị trọng.

Nghĩ tới đây, Giang Trần tiếp tục lớn tiếng nói.

"Đệ tử ký danh phái Võ Đang, Giang Trần! Xin chư vị sư huynh chỉ giáo."

Hắn giơ tay vung mộc kiếm, phong thần tuấn lãng, anh hùng xuất thiếu niên, uy phong bay lên, vô cùng nhuần nhuyễn!

Tất cả mọi người kinh ngạc, nếu Giang Trần đánh bại Mạnh Phi, cũng không sinh ra rung động như vậy, nhưng vấn đề là Giang Trần một chiêu đánh bại Mạnh Phi, hơn nữa còn là lấy kiếm thuật đánh bại, đây quả thực là làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ kiếm thuật trước mắt hắn đã vượt qua Mạnh Phi sao?

Nhưng kiếm thế Giang Trần không có bất kỳ một chút sắc bén gì, trừ khi kiếm thuật cơ sở Giang Trần đạt tới cảnh giới Liễu Nhiên Vu Hung.

Nhưng điều này kiên quyết không thể nào!

Mất thấy khắp nơi trống trơn, không người nào dám lên đài, trong lòng Giang Trần liền buồn bực, từ đâu không phải từng người tranh nhau lên sao? Thế nào bây giờ lại không thấy người đâu?

Nghĩ tới đây, Giang Trần không khỏi nhủ mảy, không ai khiêu chiến cũng có nghĩa là không có kinh nghiệm, không có kinh nghiệm thì thế nào thắng cấp? Đã khí thổ nạp? Đừng có nằm mơ!

Nhưng căn bản mọi người hoàn toàn đang chìm đắm vào một chiêu đánh bại Mạnh Phi, cho dù tinh thần phục hồi lại, cũng không người nào nguyện ý lên đài.

Hiểu ra điểm này, Giang Trần chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ, sau đó về mặt trở nên kiêu căng, bắt đầu lôi kéo thù hận.

"Phế vật chính là phế vật, ngay cả khiêu chiến cũng không dám khiêu chiến, làm đệ tử ký danh cả đời cũng đáng."

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dich Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Đánh Bại Bách Cường

Cũng không phải Giang Trần to mồm, tất nhiên lúc này rất nhiều người kiêng kỵ mình, cho nên không dám lên đài khiêu chiến.

Nếu là không có người tới khiêu chiến, giá trị kinh nghiệm thế nào tới a?

Không có gì bất ngờ xảy ra, đệ tử ký danh vẫn là vết sẹo của đám đệ tử cũ, mặc dù nói chín phần chín đệ tử ký danh, cũng rất khó trở thành đệ tử ngoại môn, nhưng cũng không có nghĩa là chưa có đệ tử ký danh nào trở thành đệ tử ngoại môn.

Hơn nữa những năm gần đây tới, có một đệ tử ký danh, càng được chú ý, lên như điều gặp gió, người họ chính là Thượng Quan Lang Gia.

Một thiếu niên có thiên phú yêu nghiệt đến cực hạn, mười tuổi gia nhập Võ Đang, mười tuổi kiếm thuật cơ sở đạt tới Lô Hóa Thuần Thanh, mười một tuổi đánh khắp đệ tử ký danh không địch thủ, mười hai tuổi trở thành đệ tử ngoại môn, cùng tuổi trở thành đệ tử nội môn, mười ba tuổi trở thành đệ tử

trụ cột.

Mười bốn tuổi được Võ Đang Vô Tâm trưởng lão thu làm môn hạ, trở thành quan môn đại đệ tử, lại càng nói qua, cuộc đời này chỉ lấy một người làm đệ tử là Thượng Quan Lang Gia.

Hai năm sau, cũng chính là bây giờ, tin đồn Thượng Quan Lang Gia đang tu luyện một môn kinh điển vô song kiếm pháp, một khi tu luyện đại thành, ngày sau Thượng Quan Lang Gia phải có một chỗ trong Võ Đang Thất Tử.

Vào giờ phút này, tương tự như Thượng Quan Lang Gia đã thành danh sáu năm trước, bây giờ lại xuất hiện một Giang Trần!

Có phải hay không Giang Trần giống như Thượng Quan Lang Gia đây?

Nhưng bất kể là giống Thượng Quan Lang Gia hay không, ít nhất bây giờ Giang Trần là đang làm nhục bọn họ, để cho bọn họ cảm thấy hết sức tức giận.

"Thực lực của ta không bằng Mạnh Phi sư huynh, nhưng hôm nay cũng muốn lên đài." Có người không nhìn được, trực tiếp lên đài, lạnh lùng nhìn chăm chú Giang Trần.

"Cuối cùng tới một." Giang Trần cười khê một tiếng, nâng lên mộc kiếm trong tay, cao giọng nói: "Võ Đang Phái đệ tử ký danh, Giang Trần, xin sư huynh chỉ giáo."

"Sư huynh không dám nhận, mời ra chiêu." Đối phương hít sâu một hơi, hẳn tự biết không phải là đối thủ Giang Trần, nhưng chủ yếu là khẩu khí này làm hắn nhìn không được, đều là người trẻ tuổi, người nào phục người nào a?

Không lâu lắm kết quả giống như mọi người dự đoán, không bất ngờ chút nào, cũng chẳng qua chỉ là một chiêu, đối phương liền thua!

Giang Trần tốn công sử dụng miệng lưỡi, thật không chỗ nào chê, đám đệ tử cũ này làm nhục người khác như thế nào, Giang Trần liền làm nhục lại như vậy, không ngoài dự đoán, rất nhiều người cũng không phục, nín một hơi, đều phải lên đài bị mất mặt, phép khích tướng lần nào cũng đúng.

Thật ra có một điểm chủ yếu là thắng thua kiểu này không có xung đột lợi ích gì to lớn đối với bản thân.

Kiểm thuật Giang Trần rất cao, kiếm thuật bọn họ bình thường, nếu lên đài, thì được coi là dùng khí can đảm, thua cũng không có gì là không được, nếu như không cẩn thận thắng, đây chính là hãnh diện a, trực tiếp trở thành nhân vật số một trong ngoại viện.

Thua không có tổn thất gì, ngược lại thắng mới có lợi, chuyện tình loại này không thắng cũng được, tại sao không đi lên thử một chút?

Cũng chính là tâm tính loại này, tất cả mọi người, hai rồi ba... đều rồi rít lên thử một lần.

Đối với Giang Trần mà nói, đây chính là một đồng lớn kinh nghiệm.

"Giang Trần sư huynh thật đẹp."

"Đã thắng liên tiếp ba mươi năm trận, Giang Trần sư huynh khí phách uy vũ."

"Giang Trần sư huynh thật lợi hại."

"Giang Trần sư huynh đơn giản là vô địch."

"Thắng liên tiếp bảy mươi trận, Giang Trần sư huynh cố gắng lên!"

"Đã thắng liên tiếp một trăm trận, Giang Trần sư huynh vô địch ngoại môn."

"Đứng hàng bách cường a, Giang Trần sư huynh tất nhiên đứng hàng bách cường."

"Thượng Quan Lang Gia thứ hai sao?"

"Một trăm hai mươi năm trận thắng."

"Sắc trời đã tối, Giang Trần sư huynh rốt cuộc muốn chiến bao nhiêu người? Chẳng lẽ một ngày, đem tất cả đệ tử ký danh ngoại viện đánh bại toàn bộ sao?"

"Cái này không thể nào, đệ tử ký danh nhiều như mây, ta cảm thấy Giang Trần sư huynh là muốn ép đệ tử bách cường ra ngoài."

"Đúng là như thế, đã một trăm năm mươi trận thắng."

Đến từ sáng sớm, bây giờ mặt trời cũng sắp xuống núi, càng ngày càng nhiều người tụ tập ở chỗ này, tất cả mọi người nhìn Giang Trần, tất cả mọi người chết lặng, hoàn toàn chết lặng, bởi vì Giang Trần thật sự là quá kinh khủng.

Một trăm năm mươi chiến thắng liên tiếp, không có bại một lần!

Trong đó tồn tại không ít đệ tử có tiềm lực trở thành bách cường, chẳng lẽ thực lực Giang Trần trực tiếp bước vào bách cường sao? Mọi người trong lòng đều nghĩ như vậy.

"Một trăm năm mươi người, vừa lúc có thể đem tâm pháp Vô Đương Thái Hòa Công tăng lên tới tầng thứ tư." Trong lòng lầm bầm lầu bầu một câu, Giang Trần nhìn một chút, thật ra thì cũng đã không còn sớm, hơn nữa chiến liên tục một trăm năm mươi người, thể lực đúng là không còn được như trước.

Mặc dù nói là một kiếm đánh bại, nhưng đứng ở lối dài vài cái canh giờ, từ buổi sáng đến chạng vạng tối kêu một chút khí lực cũng không dùng, đây tuyệt đối là giả.

Chẳng qua đúng thời điểm Giang Trần muốn thu tay, truyền đến từng trận ồn ào cách đó không xa.

"Vương Xuyên Nhạc tới!"

"Vương sư huynh cũng tới?"

"Chân chính đệ tử bách cường rốt cuộc đã tới."

"Trò hay ra sân."

"Trời ạ, thật sự là Vương Xuyên Nhạc tới, đây chính là đệ tử mạnh thứ chín mươi tám, hơn nữa nghe nói gần đây kiếm pháp tu vi tăng nhiều, sắp muốn nâng cao thứ hạng."

Rất nhiều đệ tử nhất thời xôn xao một mảnh, nghị luận ầm ĩ.

Trên lối dài, Giang Trần nhìn cách đó không xa, chỉ thấy một thanh niên tầm hai mươi tuổi, vóc người khôi ngô, thân sắc hờ hững mà đi tới, mặc áo xanh, nhưng từng trận gió đêm thổi tới, áo xanh dính vào trên người, tí mị một chút, có thể thấy được bắp thịt trên người thanh niên này hết sức rắn chắc.

Một bộ tóc dài, da ngăm đen, một đôi mắt lóe lên như ánh sao, có một loại khí thế nhiếp người.

Vương Xuyên Nhạc!

Đệ tử ký danh phái Vô Đương đứng hàng bách cường, năm nay hai mươi tuổi, Hậu Thiên nhị trọng tầng thứ năm đại viên mãn, đi lên một bước chính là Hậu Thiên tam trọng cường giả, nếu là có thể trước hai mươi lăm tuổi đến Hậu Thiên tứ trọng, vận dụng một chút quan hệ, là có thể vào ngoại môn.

Đây là một cường giả, ở trong mắt những đệ tử còn lại chính xác là một ma thần, nhất là trong mắt đệ tử mới, một cái ánh mắt liền để cho bọn họ một tiếng thở mạnh cũng không dám.

Mà Giang Trần, chỉ là khẽ mỉm cười, vô cùng thông dong!

Vô Đương phái, thiên hạ chính đạo đại phái, thất tử, chân truyền, hạch tâm, nội môn, ngoại môn, ký danh, một tầng nghiêm ngặt so với một tầng, chỉ là đệ tử ký danh, nếu là nội tâm nào động, đó chính là cực kỳ buồn cười.

"Người chính là Giang Trần?" Dưới lối dài, Vương Xuyên Nhạc đã đến gần, ngừng đầu nhìn chăm chú vào Giang Trần trầm giọng hỏi.

"Chính xác." Giang Trần vẫn như cũ bình tĩnh mà trả lời.

"Là người nói muốn khiêu chiến đệ tử cũ?" Vương Xuyên Nhạc thân sắc âm trầm đáng sợ. lại một lần nữa lên tiếng hỏi.

Giang Trần hơi lùi lại, hần căn bản cũng không thích loại trao đổi lãng phí nước miếng này, chẳng qua là nắm chặt một kiếm trong tay, cao giọng nói: "Vô Đương phái đệ tử ký danh Giang Trần, xin sư huynh chỉ giáo."

Hần căn bản không có nói nhảm bất kỳ điều gì, người muốn chiến liền đi lên, không chiến liền rút sang một bên.

Ở trong mắt Giang Trần, những người này hoàn toàn là điểm kinh nghiệm thôi, không thể cho hắn điểm kinh nghiệm mà nói, còn không bằng hắn đang hoang độ tu luyện kiếm thuật cơ sở.

"Đủ cuồng! So Thượng Quan Lang Gia năm đó ta thấy cũng đủ cuồng." Vương Xuyên Nhạc cười lạnh nói, thân sắc trở nên dữ tợn, từng bước liền tung người nhảy lên lối dài, bá một cái, dừng lại ở bên một kiếm, nhìn chăm chú vào Giang Trần.

Giang Trần hết sức chăm chú, cũng không phải đem Vương Xuyên Nhạc làm địch thủ, hắn hiểu rõ tính tình kiêu người như Vương Xuyên Nhạc, thuộc tính so với mình mạnh một chút, phương diện kiếm thuật cũng tương đối bình thường, vì sao có thể đi vào bách cường, không phải là có một kiểu thái độ tàn nhẫn!

Cho nên đối mặt người như vậy, Giang Trần rất hăng hái.

"Ra chiêu đi." Giang Trần trước sau như một, không có động thủ trước.

"A." Vương Xuyên Nhạc cười khê một tiếng, nhưng trong con mắt tràn đầy lãnh ý, không cách nào che giấu.

Trường kiếm đánh tới, tiết tấu rất bình thường, thẳng về phía trước, tất cả đều sơ hở.

Có một kiểu võ giả khi tỷ võ lời dài, đều là lấy nhỏ đối lớn, đơn giản mà nói chính là, lấy giả nhỏ nhất làm cho đối phương trả giá lớn nhất, nhưng Vương Xuyên Nhạc không giống vậy, hẳn là trả giá cao nhất, đối lấy đối phương cũng phải trả giá cao nhất.

Đây chính là một loại thực lực của Vương Xuyên Nhạc, nguyên nhân kiếm thuật bình thường lại có thể trở thành đệ tử ký danh bách cường !

Ngoan!

Ba!

Giang Trần thần sắc hồ hững xuất kiếm, kiếm thuật Vương Xuyên Nhạc mạnh mẽ lại tàn nhẫn, nếu muốn phá giải kiếm pháp kiểu này, thật ra thì rất dễ mà cũng không phải là dễ, đó chính là cách biệt về kiếm thuật, chỉ cần cảnh giới kiếm thuật so với đối phương cao hơn rất nhiều, hoàn toàn có thể không sợ hãi chiêu thức kiểu tự tổn hại tám trăm đả thương địch thủ một ngàn.

Kiếm thuật Vương Xuyên Nhạc, mặc dù chẳng qua chỉ là Sơ Nhập Môn Kính hậu kỳ, nhưng bởi vì tàn nhẫn hung ác, lại hoàn toàn có thể áp chế võ giả Lô Hòa Thuần Thanh.

Kiếm thuật cũng giống như làm theo cốt truyện, theo trình tự tiến dần, nhưng là có người, thích quả quyết sát phạt, cho nên kiếm thuật không giống nhau không nhất định có nghĩa là kém nhau, ngược lại có thể dẫn đến chuyện bất ngờ!

Mộc kiếm đánh trúng mộc kiếm của Vương Xuyên Nhạc, thuận theo mộc kiếm, Giang Trần tiến lên phía trước vài bước!

Thân mộc kiếm đã chạm vào cổ Vương Xuyên Nhạc!

Như cũ là. . . Một kiếm đánh bại!

Leng keng!

Đánh bại đệ tử bách cường, đạt được một trăm điểm kinh nghiệm, đồng thời đạt được 2 điểm danh vọng.

Danh vọng? Giang Trần không nghĩ tới khiêu chiến bách cường đệ tử, còn đạt được danh vọng, mình trước mắt có mười một điểm, cộng thêm điểm này chính là mười hai điểm (DG: ở trên kêu được 2 điểm mà xuống đây còn có một) cách dùng danh vọng, là đổi, chẳng qua muốn xuất hiện hệ thống đổi, ít nhất phải chờ mình trở thành đệ tử ngoại môn, có tư cách xuống núi, mới có thể mở ra.

Danh vọng có quan trọng không?

Nếu như có đại lượng danh vọng, có thể đổi tất cả tâm pháp còn tồn tại của môn phái, nếu như Cửu Dương Thần Công tồn tại trong một môn phái, như vậy danh vọng có thể đổi, nhưng nếu như Cửu Dương Thần Công không tồn tại trong một môn phái, kiểu như là bị những người khác nắm giữ, như vậy là không thể đổi.

Chẳng qua cách mỗi một đoạn thời gian, hệ thống cũng sẽ xuất hiện một hoạt động "Thần Công Nhập Nội " thiên hạ nhiều môn phái như vậy, đệ tử thường hành tẩu giang hồ, thỉnh thoảng phát hiện một ít bí kíp tâm pháp, đó là chuyện thường tình, vạn nhất một người chơi vận khí tốt, lấy được Dịch Cân Kinh, hoặc là bí kíp tâm pháp nào khác, đó chính là chuyện lớn, người chơi có thể trao đổi.

Hơn nữa giá cả cũng hết sức rẻ.

Nếu không, theo giá cả, năm mươi vạn danh vọng mới có thể đổi được Dịch Cân Kinh.

Danh vọng là làm một ít chuyện đạt được, hơn nữa danh vọng càng nhiều, sau lấy được lại càng ít, giống như Tuyệt Thế Cao Thủ đánh bại một con tôm con tép trong giang hồ có thể đạt được bao nhiêu danh vọng? Mọi người sẽ cảm thấy đây là chuyện bình thường.

Cho dù là Tuyệt Thế Cao Thủ đánh bại một vị Tuyệt Thế Cao Thủ khác, đạt được danh vọng trị giá cũng không phải là nhiều, bởi vì ở nội tâm của người khác sẽ cảm thấy, cái này rất là bình thường, nhưng nếu như xuất hiện một ma đầu, khiến thiên hạ đại loạn, thần ngăn sát thần, phạt can sát phạt, lúc này Tuyệt Thế Cao Thủ xuất hiện, đánh bại ma đầu, vậy thì sẽ không giống nhau, công đức vô lượng!

Cho nên cái danh vọng này, phải nhiều mới tốt, ít thì đổi không được thứ gì.

"Ta. . . Thua?" Vương Xuyên Nhạc sững sờ ở trên lời dài, trước tự tin, trước phách lối cùng ngang ngược, trong nháy mắt tan thành mảnh nhỏ!

Hắn còn muốn tàn ác nhào nặn Giang Trần một trận, nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên mình lại thất bại!

Một trăm năm mươi một người! Một lần đến đây Giang Trần ước chừng đánh bại một trăm năm mươi một người.

"Hôm nay trời đã tối, đa tạ chư vị sư huynh chỉ giáo, ngày mai trở lại, hy vọng có thể mang đến cho ta kinh ngạc."

Đối với Vương Xuyên Nhạc đang kinh ngạc, Giang Trần không có bất kỳ một chút gì vui sướng, người này chẳng qua chỉ là đệ tử ký danh thôi, thế giới bao la chân chính, vẫn chờ hắn, Võ Đang Phải đảm rỗng hang hổ, sau thất tử là cường giả chân truyền rồi hạt giống hạch tâm, mỗi một cái đều sâu không lường được.

Đánh bại một vị đệ tử ký danh, hân cao hứng cái gì?

"Ngày mai còn phải tới?" Tất cả đệ tử phục hồi tinh thần lại, nghe được Giang Trần nói như vậy, nhất thời sắc mặt không khỏi thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dịch Ngoại Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Đại Hội Luận Đạo

Đệ tử ký danh mới tới Võ Đang, khiêu chiến một trăm năm mươi mốt người đệ tử cũ, chẳng những trong nháy mắt một kiếm liền đánh bại, hơn nữa còn đánh bại đệ tử ký danh đứng hàng bách cường!

Tin tức đã sớm truyền ra, vào giờ phút này, cả ngoại viện Võ Đang đã một mảnh xôn xao, loại chuyện như vậy xuất hiện quá ít, nhưng không nghĩ tới bây giờ lại xuất hiện! Đã rất lâu rồi không có chuyện như vậy xảy ra.

Chẳng phải là trong trí nhớ có Thượng Quan Lang Gia của mấy năm trước!

Chẳng lẽ Giang Trần là Thượng Quan Lang Gia thứ hai?

Bên ngoài viện tràn đầy tiếng nghi ngờ, tiếng khiếp sợ, nhưng Giang Trần cũng không thèm để ý đến tất cả những điều này.

Đối với hắn, bách cường chẳng qua là nơi kiếm điểm kinh nghiệm, có bất kỳ tiếng phản đối, tiếng chất vấn, hay là tiếng giễu cợt cùng hắn không có bất cứ quan hệ gì, bởi vì hắn là người có chí hướng rộng lớn, còn kêu hắn nghĩ cách được an nhàn, hắn chẳng quan tâm.

Leng keng!

Có tăng lên tâm pháp Võ Đang Thái Hòa Công hay không?

Tăng lên thành công, trước mắt toàn bộ thuộc tính tăng thêm 1 điểm, đồng thời muốn tăng lên tăng tiếp theo Võ Đang Thái Hòa Công cần 10000 điểm kinh nghiệm.

Giang Trần đem toàn bộ năm nghìn kinh nghiệm tăng vào Võ Đang Thái Hòa Công, trước mắt không có tâm pháp tốt, chỉ có thể tu luyện Võ Đang Thái Hòa Công, tiến lên thêm một bước, chính là tăng năm đệ nhất trọng, sắp đạt đến đại viên mãn.

Bên trong ký túc, Giang Trần yên lặng mà ngồi, ngày mai tiếp tục khiêu chiến cũng đã chuẩn bị xong.

Chẳng qua là không bao lâu, Trần Hạo vội vội vàng vàng chạy lại, tràn đầy nụ cười nói: "Chuyện lớn, chuyện lớn, Giang Trần sư huynh, chuyện lớn a."

Nhìn Trần Hạo vội vàng tới, Giang Trần không khỏi hưng phấn, chuyện gì để cho Trần Hạo kích động như vậy a.

"Thế nào?" Giang Trần uống một hớp trà, tỏ ra vô cùng ung dung đứng dậy mà nói.

"Đại Hội Luận Đạo, đã có thông báo Đại Hội Luận Đạo sẽ mở ra, mừng mười tháng sau thì sẽ bắt đầu."

Trần Hạo nói như vậy, có vẻ thập phần hưng phấn, mà Giang Trần lại hơi sững sờ, sau đó trong đầu giống như có thứ gì đó xẹt qua, cẩn thận suy nghĩ kỹ một lúc, cuối cùng vỗ đùi, thần sắc trở nên kích động dị thường!

"Người nói có phải thật?" Giang Trần hít sâu một hơi, liên hỏi.

"Chính xác là thật a, mới vừa rồi Vương sư huynh báo cho chúng ta, mấy ngày nay an phận một chút, đồng thời các đệ tử chúng ta cũng nhận được nhiệm vụ, cần phải sửa sang lại Võ Đang cho tốt, không thể để mất mặt trước những tông môn khác."

Nghe Trần Hạo nói thế, mà mặt Giang Trần cũng không giảm đi sự vui vẻ, ngược lại càng ngày càng đậm hơn.

"Đại Hội Luận Đạo, các tông các phái, cứ bốn năm cử hành một lần, mặc dù nội dung chủ yếu là hàng loạt các môn phái tỷ thí lẫn nhau, nhưng đây là

một sự kiện lớn, nếu đệ tử tỷ võ trong Đại Hội Luận Đạo, đoạt được quán quân, sẽ nhận được phần thưởng lớn của tông môn, nói ví dụ như bốn năm trước sư huynh Tả Thanh Phong, đạt được hạng nhất Tiểu Long Hồ Bảng, lực áp quần hùng, nhất thời phong quang, trực tiếp được phá cách đề bạt làm đệ tử hạch tâm, đến nay càng là lên như điều gặp gió."

Trần Hạo thao thao bất tuyệt, bắt đầu lái nhái, kể từ sau khi Giang Trần vì hấn xuất thủ, Trần Hạo đã bỏ đi hiềm khích lúc trước, sau đó mượn lợi thế cùng phòng, mơ hồ trở thành chân chạy vặt cho Giang Trần, chuyện đại sự lớn nhỏ, Trần Hạo đều có thể một.. hai nói ra, khiến Giang Trần có thể biết hết.

Giang Trần sờ dĩ cười, nguyên nhân là Đại Hội Luận Đạo sẽ dính tới một chuyện, chuyện này đặt ra ở trong trò chơi trở thành một loại hoạt động.

Đơn giản mà nói, sau khi kết thúc Đại Hội Luận Đạo, có người ẩn nấp trong Thiếu Lâm Tự ăn cắp một bản công pháp thần bí, có người nói là Dịch Cân Kinh, cũng có người nói là một trong Bảy Mươi Hai Môn Tuyệt Kỹ, nhưng bất kể là cái gì, chuyện này cũng dẫn tới một trận chấn động.

Thật ra thì đây là bước đầu của Ma Giáo Loạn Thiên Hạ, kế tiếp rất nhiều tông môn cũng xuất hiện chuyện như vậy, trong tràng tai họa này duy chỉ có Ngũ Nhạc Kiếm Phái là tâm pháp không bị mất cắp, cho nên lúc đó rất nhiều người đều cho rằng Ngũ Nhạc Kiếm Phái giờ trò quý, nhưng lại không đem ra được bất kỳ chứng cứ nào.

Mà đây chính là kế hoạch của Ma Giáo, để cho thiên hạ danh môn chính phái xảy ra nội chiến!

Ngũ Nhạc Kiếm Phái theo thứ tự là, Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn, Hằng Sơn.

Nổi danh nhất chính là Ngũ Nhạc kiếm thuật, còn có Độc Cô Cửu Kiếm, tin đồn trong phái Hoa Sơn có dấu vết của Độc Cô Cửu Kiếm, chẳng qua là rớt cuộc có hay không thì không rõ lắm, chẳng quay đây cũng không phải là điều Giang Trần cần suy nghĩ bây giờ.

Sau khi luận đạo kết thúc, nếu là mình có thể cùng đi đến Thiếu Lâm Tự, căn cứ vào kinh nghiệm của mình, có thể trực tiếp tìm được người ăn trộm tâm pháp, đến lúc đó bất kể là Bảy Mươi Hai Môn Tuyệt Kỹ hay là Dịch Cân Kinh, đối với mình mà nói chính là kiếm một khoản lớn.

Bất kỳ môn nào trong Bảy Mươi Hai Môn Tuyệt Kỹ đều là võ học Nhất Phẩm, lại có vài môn gần bước vào ngưỡng cửa Vô Thượng Tuyệt Học.

Niên Hoa Chi, Phong Vân Thủ, Vi Đà Xử, Nhật Nguyệt Tiên Pháp, Nhiên Mộc Đạo Pháp, Thiên Diệp Thủ, Phục Ma Kiếm, Đại Kim Cương Quyền, Nhất Chi Thiên, Như Ảnh Tùy Hình Thối, Kim Cương Bất Phôi Thân Công, Kim Chung Trảo, hơn nữa còn nổi danh nhất là A Nan Phá Giới Đạo Pháp!

Nghe đồn là do A Nan tổ sư có cấp bậc Lục Địa Thần Tiên vì phi thăng nên chém ra một đao trăm đi hồng trần.

A Nan phá giới, phong vân kinh biến, nếu là có thể học được A Nan Phá Giới Đạo Pháp mà nói, cũng không kém so với Độc Cô Cửu Kiếm.

Mất thấy cơ hội cực lớn sẽ xuất hiện, trái tim Giang Trần nhảy lên thỉnh thích, đây là một cơ hội cực lớn, nếu là mình nắm được, tương lai sẽ quét khỏi giống như quả cầu tuyết (DG: snow ball, lâu lắm em chưa làm trận lol nào T_T), thậm chí nếu là có thể, mình sẽ là người kết thúc Ma Giáo Loạn Thiên Hạ.

Nghĩ tới đây, Giang Trần không khỏi nuốt nước bọt, bắt đầu trầm tư.

Nếu quả thật muốn đi Thiếu Lâm Tự, phải thỏa mãn ba điều kiện, thứ nhất trở thành ngoại môn đệ tử, đây là chuyện tất nhiên, phái Võ Đang có quy định bằng văn tự rõ ràng, trừ khi trong nhà người có tang, nếu không không cho phép ra khỏi Võ Đang, chủ yếu là lo lắng, người học nghệ không tinh, chạy đi ra ngoài rồi mất mặt xấu hổ, không bằng đành hoàng học tập, chờ trở thành ngoại môn đệ tử rồi hãy nói.

Tất nhiên hàng năm cũng sẽ có cơ hội về nhà bảy ngày, nhưng sẽ có sư huynh hộ tống, sau mười năm, nếu thực lực người còn chưa thành, liền nhận được công việc do Võ Đang sắp xếp, hoặc là người tiếp tục giúp Võ Đang làm việc, hoặc là hoàn tục rồi đi, từ đó về sau cùng Võ Đang không quan hệ.

Nhưng người có còn là người của Võ Đang không là một chuyện, nếu ngày nào đó Võ Đang gặp nguy hiểm, người vẫn phải giúp một tay vô điều kiện.

Lý do thứ hai chính là, người tại sao muốn đi Thiếu Lâm Tự đây? Cho dù là người lén lút đi Thiếu Lâm Tự, nếu như người không có lý do thích hợp, mà cứ trực tiếp đi Thiếu Lâm Tự như vậy, chẳng lẽ phải nói một câu, ta một đệ tử Võ Đang, muốn đến Thiếu Lâm Tự ngắm cảnh một chút?

Mặc dù có thể như vậy, chẳng qua tiếp theo Thiếu Lâm Tự xuất hiện sự kiện bị mất cắp, như vậy kết quả là cái gì? Người khác cũng không phải người ngu, chuyện này có thể với người không có quan hệ trực tiếp, nhưng người cũng chạy không thoát nhân tố bị hiềm nghi. Đó có phải là lý do người tìm cách để rời khỏi Võ Đang.

Thứ ba chính là giao thiệp, sau này đi Thiếu Lâm Tự, nếu như người muốn lấy được một chút tin tức, người không có giao thiệp thì có thể đi lấy được sao? Coi như đến Thiếu Lâm Tự, nhiều nhất cũng chỉ là đem người an bài ở khu ngắm cảnh, mỗi ngày đều sẽ có người giám thị người, sau đó hành trình mỗi ngày đều có người đi theo người, chẳng những tự do bị trói buộc, hơn nữa cũng làm cho người rất khó dò la tin tức.

Tổng hợp ba điểm trên, muốn đi Thiếu Lâm Tự, Giang Trần chỉ có một biện pháp.

Ở trên Đại Hội Luận Đạo, trở thành đệ tử ngoại môn, tham gia đại hội tranh đấu Tiểu Long Hồ bảng, đứng trong top ba, đồng thời kết giao hảo hữu với Thiếu Lâm Tự, như thế thứ nhất, chờ sau này những tông môn khác trở về, đến thời điểm mình nói một câu, ngưỡng mộ phật pháp Thiếu Lâm Tự đã lâu, muốn được đi cùng.

Nói ra những lời này, chuyện kia gì cũng có thể giải quyết.

Nghĩ tới đây, Giang Trần nhất thời không nhịn được cười, xem ra xuyên việt cũng không phải là một chuyện tình làm cho người ta phiền não, nếu là vận dụng thật tốt dữ liệu của tương lai, tất cả có vẻ cũng không khó khăn lắm.

Chẳng qua trước đó, Giang Trần cũng ý thức được mình nhất định phải thăng cấp thật nhanh.

Đại Hội Luận Đạo, khẳng định nhân tài xuất hiện lớp lớp, đến lúc đó nhất định là có tất cả cường giả, thế giới này lấy võ vi tôn, thực lực người mạnh, người khác liền chịu nghe người nói chuyện, thực lực người không mạnh, người khác nhìn cũng sẽ không nhìn lâu.

Nếu là thật sự muốn đi Thiếu Lâm Tự, tất nhiên mình phải cùng những người trẻ tuổi tuấn kiệt kia ở chung một chỗ, đến lúc đó không tránh được có một ít tranh đấu, cho nên tăng lên tốc độ thăng cấp, là quan trọng nhất, hơn nữa đệ tử ký danh chỉ có thể thu xếp giúp một tay, chân chính muốn tiếp đãi cao thủ các phái, nhất định phải là đệ tử ngoại môn.

Võ Đang là đại phái, cực kỳ coi trọng thể diện, không thể để cho khách quý bị chậm trễ, cũng tuyệt đối không có thể làm cho tông môn mình mất thể diện.

Ôm ý nghĩ như vậy, Giang Trần trước sau như một bắt đầu tu luyện kiếm pháp cơ sở.

Hôm nay là ngày thứ 15, chờ đi qua giữa trưa, vật phẩm của túi đại lễ ngày 15 cũng xuất hiện, là một thanh vũ khí tinh phẩm do Lăng Vân Sơn Trang chế tạo.

Võ hiệp thế giới, vũ khí phân chia đẳng cấp phân biệt là, Phàm Khí, Lợi Khí, Danh Khí, Bảo Khí, Chân Khí, Thần Binh.

Mà Lăng Vân Sơn Trang là một trong tam đại thế gia chế tạo vũ khí, nghe thiên hạ đồn rằng trong danh sách thập đại Chân Khí, có ba món là do Lăng Vân Sơn Trang chế tạo. Vũ khí Giang Trần nhận được là một thanh hạ phẩm Danh Khí, Tường Vân Kiếm.

Nhưng trừ sắc bén ra, chuôi Tường Vân Kiếm này căn bản cũng không giống hạ phẩm Danh Khí khác, chẳng qua chỉ là một thanh Lợi Khí, mà Lăng Vân Sơn Trang giải thích là Tường Vân Kiếm chẳng qua chỉ là một loại thường thức, chỉ có khách quý của Lăng Vân Sơn Trang mới có thể có Tường Vân Kiếm.

Đơn giản mà nói chính là lừa dối người chơi.

Phàm Khí người bình thường đều có, đại đa số giang hồ nhân sĩ, hoặc là đệ tử đại môn phái, ví như đệ tử ký danh cũng dùng là Lợi Khí, mà đệ tử nội môn... vân... vân, đều là dùng Danh Khí, về phần Bảo Khí, vẫn chưa từng nghe nói qua có ai ở trước Tiên Thiên mà sử dụng Bảo Khí.

Cao thủ Tiên Thiên, bên trong có tiên thiên chi khí, việc sử dụng vũ khí, tự nhiên cũng không phải là loại bình thường! Về phần Chân Khí càng thêm khó lường.

Trong tin đồn Tổ sư phái Võ Đang, Trương Tam Phong sử dụng Thái Cực Huyền Vũ Chân Kiếm, chính là Chân Khí bài danh thứ hai trong Chân Khí Bảng, nghe nói khi đưa Chân Khí vào, có xuất hiện tượng thần Huyền Vũ, trấn áp tà ma, chẳng qua là có phải thật vậy hay không cũng không biết.

Loại đồ vật này, Giang Trần cũng chưa từng có, cho dù là ở trong trò chơi!

Tường Vân Kiếm nằm ở trong túi đeo lưng, Giang Trần không có mang ra xem, dù sao có người bên cạnh.

Sau khi tập luyện một bộ kiếm pháp, Giang Trần nhìn thời gian, cũng tám mười giờ sáng, vừa vặn lúc này cũng lên đi đến chỗ đệ tử cũ, đoán chừng giờ này tập trung khá đầy đủ.

Có thể ở tháng sau tăng lên đệ tử ngoại môn hay không, cần nhìn vào những người đệ tử cũ này!

Điều kiện trở thành đệ tử ngoại môn của Võ Đang là thông qua khảo hạch, hoặc là trước mười lăm tuổi trở thành võ giả Hậu Thiên tam trọng, nếu như vượt qua số tuổi, mà trước mười tám tuổi trở thành võ giả Hậu Thiên tam trọng, thì sau đó sẽ phải chỉ ra ba vị sư huynh ngoại môn, tỷ thí ba hiệp, chỉ cần thắng một hiệp là được!

Hết sức nghiêm ngặt!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dịch Ngọa Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Một Đường Hát Vang

Bên trong ngoại viện phái Võ Đang.

Trời đã sáng từ lâu, đệ tử cũ đã tập chung ở cùng một chỗ, kể từ khi phát sinh chuyện ngày hôm qua, đã có nhiều đệ tử đến hơn, một là muốn nhìn xem Giang Trần một chút, hai là muốn nhìn xem Giang Trần có thể đi đến bước nào.

Có rất nhiều các sư huynh đánh cuộc với nhau, đánh cuộc Giang Trần có thể nhiều nhất là bước vào năm mươi người mạnh nhất, vì vậy đưa đến một áp lực cực lớn cho các đệ tử cũ trong bách cường.

Mặc dù bọn họ tâm cao khí ngạo, nhưng Vương Xuyên Nhạc thua là sự thật, tâm tình bất ổn nhất là mấy người phía trên Vương Xuyên Nhạc, bọn họ biết chuyện này với bọn họ tránh không khỏi quan hệ, Giang Trần mà đến nữa, nếu như bọn họ không xuất thủ, kết quả chính là bị các đệ tử tông môn giễu cợt cả đời.

Nhưng nếu như xuất thủ với Giang Trần, một khi bọn họ thất bại, tất nhiên cũng bị các đệ tử giễu cợt! Thật là buồn cười, mang tiếng đứng hàng bách cường đánh không lại một đệ tử mới?

Bất kể như thế nào bọn họ cũng chỉ có thua không có thắng.

Cũng ngay vào lúc này, đệ tử bên trong ngoại viện nhìn thấy Giang Trần ở phương xa, đều hô lớn: "Tới! Tới!"

"Giang Trần lại tới"

"Tiểu tử này quả nhiên tới đúng hẹn."

"Người này."

"Rốt cuộc đã tới."

Rất nhiều người ríu rít nhìn về phương xa, quả nhiên cách đó không xa, Giang Trần một bộ áo xanh mà đến, thần sắc ung dung bình tĩnh, đi theo phía sau là một đám đệ tử, đều cao hứng bưng bưng, tràn đầy phấn khởi.

Không lâu lắm, Giang Trần đã đi lên lời đài ngoại viện, thần sắc bình tĩnh, không có ý gì kiêu căng, cũng không có cảm giác xem thường, chẳng qua là tiện tay cầm thanh mộc kiếm lên, cao giọng nói.

"Đệ tử ký danh phái Võ Đang, Giang Trần, xin chỉ giáo."

Giống hệt ngày hôm qua, thiếu niên phong thái, phong thần tuấn lãng, uy phong凛冽.

"Ta tới." Giang Trần vừa nói xong, liền có một nam tử từ từ đi lên lời đài, nam tử tầm mười tám mười chín tuổi, tuổi trẻ khí thịnh, trực tiếp rút mộc kiếm ra, la lớn: "Đệ tử ký danh phái Võ Đang, Vương Trung Nguyên, xin chỉ giáo."

"Mời."

Hai người đều khoát tay áo một cái, đối phương liền xuất kiếm, kiếm pháp rất bình thường, nhưng lại mang theo một luồng khí thế! Một loại khí chất dũng cảm tiến tới.

Khí thế cũng cực kỳ quan trọng, khí thế Vương Xuyên Nhạc là hung tàn quả quyết, nhưng khí thế nam tử trước mặt lại là dũng cảm tiến tới, hơn nữa biết rõ là mình thất bại, nhưng vẫn lên đài, dũng khí can đảm, tinh thần cũng can đảm!

Những người như thế thì có thể tiến càng xa, bởi vì những người như vậy không sợ thua!

Ồ ào!

Kiểm cùng kiếm đều chạm vào nhau, Giang Trần không có chút gì do dự, liền giờ tay đem mộc kiếm trong tay đối phương đánh bay.

Như cũ là một chiêu đánh bại.

Thất bại! Vương Trung Nguyên nhìn mộc kiếm bị đánh bay, trầm mặc một hồi, sau đó ánh mắt lóe lên như ánh sao, nói: "Đa tạ sư huynh chỉ giáo."

"Còn có ai?" Giang Trần khẽ gật đầu, rồi sau đó nhìn đệ tử xung quanh lời đài, lớn tiếng hỏi.

"Ta tới" Có đệ tử lấy hết dũng khí, cũng bước lên đài.

Cứ như vậy không ngừng có người lên đài, vậy mà từng người từng người không kiên trì được một chiêu, bởi vì cảnh giới chênh lệch quá lớn, người giỏi nhất là Tiệm Nhập Giai Cảnh, còn Giang Trần đã đạt tới Liễu Nhiên Vu Hung, một cái là nhìn thấy sơ hở đối phương.

Bên trong một tiểu viện, hai người Vương Thái cùng Trần Xuyên thần sắc nịnh nọt mà nhìn một nam tử.

Nam tử chừng hai mươi tuổi, tóc xõa ra, trên chỗ ngồi làm bằng trúc có một thanh trường kiếm màu xanh, mà sắc mặt nam tử thì hờ hững, đôi mắt ẩn

hiện sự lạnh lẽo.

Hắn là đệ thất cường ngoại viện, Trương Quốc Huy!

Không chỉ là cường giả Hậu Thiên tứ trọng, mà hắn còn tu luyện Võ Đang kiếm pháp, chỉ ngắn ngủi trong vòng một năm đạt tới Tiệm Nhập Giai Cảnh. Cảnh giới võ học chiêu thức cùng cảnh giới trụ cột võ học thật ra không thể nói là một.

Trụ cột chỉ là một loại năng lực kìm giữ, mà võ học chiêu thức như Võ Đang kiếm thuật là Nhất phẩm kiếm thuật, có thể đạt tới Tiệm Nhập Giai Cảnh, tự nhiên là phải có tư chất, kiếm thuật cơ sở của Trương Quốc Huy mặc dù chỉ là Tiệm Nhập Giai Cảnh hậu kỳ, nhưng hắn tu luyện Võ Đang kiếm thuật tư chất lại không tệ.

Ngắn ngủi một năm đã đạt đến trình độ Tiệm Nhập Giai Cảnh.

Kiểm thuật võ học chân chính, giống như một loại bố cục, đến tầng thứ này, không đơn giản chỉ là tỷ võ, mà nó ở một tầng sâu xa hơn.

Người chưa từng tu luyện qua kiếm thuật căn bản sẽ không hiểu.

"Trương sư huynh, tiểu tử kia chẳng qua là một đệ tử mới, lại muốn khiêu chiến tất cả đệ tử ngoại môn, căn bản không đem đệ tử cũ chúng ta vào mắt, với bọn ta thì cũng chẳng sao, nhưng với người có thân phận như huynh, há có thể dễ dàng tha thứ?"

Vương Thái cắn răng nói, tỏ ra hết sức tức giận!

"Vương Thái nói không sai, Trương sư huynh, huynh là kiều ngạo của đệ tử ngoại viện chúng ta, đối với người như vậy, về lý nên giáo huấn thật tốt một chút." Trần Xuyên cũng thấp giọng nói.

Trên ghế trúc, Trương Quốc Huy liếc qua hai người một cái, rồi sau đó lạnh lùng nói: "Hai người các ngươi tới tìm ta, chính là vì chuyện này sao?"

Vừa nghe nói thế, hai người liếc nhau, cảm thấy biểu hiện của Trương Quốc Huy quá sức khác thường, theo đạo lý mà nói, không phải là nên tức giận sao?

"Không sai." Vương Thái cắn răng một cái liền nói.

"Hừ!" Trương Quốc Huy chợt đứng lên, vẻ mặt hờ hững mà nhìn hai người, lạnh lùng nói: "Các người đừng có đem ta làm kẻ ngu, chuyện này ta biết, các ngươi đi trêu chọc Giang Trần, cuối cùng Giang Trần chẳng những đem bọn ngươi đánh bại, hơn nữa nói khiêu chiến đệ tử cũ, cũng không phải xuất mỗi lời nói không, các ngươi muốn mượn tay ta đi chèn ép Giang Trần, thật còn tưởng ta không biết sao?"

Trương Quốc Huy lạnh lùng nói.

Nhất thời hai người sợ đến nổi mồ hôi vã ra như mưa, tim nhảy thình thịch, chỉ sợ dưới cơn nóng giận Trương Quốc Huy lại mang hai người bọn họ hung hăng trừng trị một trận nữa.

"Trương... Trương... Trương sư huynh, mặc dù chuyện này lúc đầu là như thế, thế nhưng chính xác Giang Trần là vô cùng kiêu ngạo, chúng ta đến đây đúng là hy vọng Trương sư huynh xuất thủ, giáo huấn người này một chút, nếu không sau này đệ tử mới đều học tập Giang Trần, còn ép tới nơi ở thì sao?"

Trần Xuyên quỳ trên mặt đất, cắn răng nói.

Trương Quốc Huy hít một hơi sâu, sau đó nhẹ giọng nói: "Đây cũng là tại sao ta nguyên ý nghe hai người nói nhảm, mặc dù chuyện này là lỗi do các ngươi, thế nhưng Giang Trần đúng là quá mức lớn lối, hôm qua thắng liên tiếp một trăm năm mười một trận, làm nhục một trăm năm mười một người, cơn giận thì cũng sớm nguôi rồi, bây giờ còn muốn khiêu chiến, thật coi ngoại viện không còn người nào sao? Nếu hôm nay chưa có người nào đánh bại hắn, ta sẽ xuất thủ, mà hai người các ngươi, nếu để cho ta phát hiện sau này còn tùy ý bắt nạt đệ tử mới, ta nhất định không tha cho các ngươi."

Nói xong lời này, Trương Quốc Huy lạnh lùng gầm nhẹ: "Còn chưa cúi!"

"Đa tạ sư huynh, đa tạ sư huynh!"

Hai người vội vàng đứng dậy, đáp tạ rồi rời đi, chò ra khỏi tiểu viện sắc mặt Vương Thái trở nên cực kỳ khó coi: "Cũng bởi vì Giang Trần mà chúng ta như chó phải đi van xin Trương Quốc Huy."

"Còn không phải là bởi vì ngươi." Trần Xuyên không vui nói.

"Bởi vì ta?" Vương Thái rất muốn nổi giận, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn được, chẳng qua thấp giọng nói: "Ta muốn nhìn một chút xem Giang Trần kia có thể chạy trốn khỏi bàn tay Trương Quốc Huy hay không, ngươi không nên nhìn tên kia bộ mặt chính khí như vậy, thật ra hắn so với chúng ta còn thích bắt nạt đệ tử mới hơn, phạm là người có thể uy hiếp được người của hắn, nhất là kiểu có tiềm lực như Giang Trần hắn đều ước gì toàn bộ chết sạch, hắc hắc hắc hắc."

Trong khi nói chuyện, Trần Xuyên cũng cười nhạt không dứt, quay đầu nhìn lại tiểu viện hết sức xa xôi, rồi lại phát ra tiếng cười.

Người thứ một trăm!

Người thứ một trăm hai mươi ba!

Người thứ một trăm bốn mươi năm!

Người thứ một trăm năm mươi!

Giống như ngày hôm qua, Giang Trần lại đánh bại một trăm năm mươi người, chẳng qua lần này đứng hàng bách cường một người cũng không xuất hiện, chỉ là một trăm năm mươi người đệ tử bình thường đạt được ba nghìn điểm kinh nghiệm, một chút cũng không nhiều hơn.

Đại Hội Luận Đạo mừng mười tháng sau sẽ bắt đầu, mà căn bản hàng loạt tông môn sẽ đến từ khoảng mừng năm đến mừng chín, Thiếu Lâm Tự cách xa Võ Đang, bắt quá mừng tám là đến.

Rất ít khi mừng chín mới tới, bởi vì còn có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị.

Mà bây giờ lại là mười bốn tháng tư, nói cách khác còn có hai mươi sáu ngày, như bây giờ một ngày ba nghìn kinh nghiệm, cũng chính là bảy vạn tám nghìn điểm kinh nghiệm, hơn nữa mỗi ngày nhận phần thưởng cũng có kinh nghiệm đơn.

Coi như nhiều nhất cũng không vượt quá mười vạn.

Đến tầng thứ năm cần một vạn điểm kinh nghiệm, đột phá đệ nhị trọng cần hai vạn điểm kinh nghiệm, đột phá tầng thứ nhất đệ nhị trọng cần ba vạn điểm kinh nghiệm, muốn đột phá đến Hậu Thiên tam trọng, thì kinh nghiệm cũng không phải là một số lượng nhỏ a!

Chẳng qua nếu cộng thêm điểm kinh nghiệm nhiệm vụ khiêu chiến ngoại viện đứng thứ nhất, đoán chừng miễn cưỡng là đủ.

Bây giờ cũng chỉ có thể khiêu chiến đệ tử ngoại môn.

Nghĩ tới đây, Giang Trần thu kiếm rời đi.

Kế tiếp mấy ngày sau, đệ tử bách cường ngoại viện cũng rất trầm khí, trừ mấy đệ tử bài danh thấp thiếu kiên nhẫn ra, trước tới khiêu chiến sau thất bại, trên căn bản mỗi ngày Giang Trần khiêu chiến một trăm năm mươi người, mỗi ngày kiếm được chừng ba nghìn điểm kinh nghiệm.

Hai ngày sau, Giang Trần nâng tâm pháp lên tầng thứ năm đệ nhất trọng, đạt cảnh giới đại viên mãn.

Đột phá đệ nhị trọng cần hai vạn điểm kinh nghiệm, tứ đại thuộc tính Giang Trần hiện tại là 11,11,11,6.

So với Hậu Thiên nhất trọng đại viên mãn thì thuộc tính cũng không phải là tốt lắm, có rất nhiều người tứ đại thuộc tính so với Giang Trần nhiều hơn 2,3 điểm.

Kế tiếp mấy ngày, Giang Trần vẫn như cũ đến trước ngoại viện tỷ thí.

Mà cách Giang Trần làm như thế dẫn tới người khác bất mãn!

"Ngày mai Giang Trần nếu quay lại đây, ta tự mình xuất thủ, dạy dỗ hần."

Có người nói xuống, trong lời nói trực tiếp khinh thường Giang Trần, mà người này chẳng qua là đệ tử đứng thứ năm mươi bảy trong bách cường, Trương Du!

Mấy ngày nay Giang Trần mặc dù mỗi ngày khiêu chiến một vị đệ tử bách cường, nhưng thứ tự đều là từ chín mươi trở xuống, phải biết là trong đệ tử cũ, mỗi thập cường chính là bất đồng cảnh giới cùng cấp độ.

Trương Du, Hậu Thiên nhị trọng đại viên mãn, Tiệm Nhập Giai Cảnh hậu kỳ, chính là không giống nhau!

Long tranh hổ đấu sắp diễn ra, Vương Xuyên tự mình tìm Giang Trần một chuyến, hy vọng Giang Trần vì vậy mà dừng tay!

Còn tất cả mọi người đang mong đợi ngày mai, Giang Trần có lại đến ngoại viện hay không!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dịch Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Trương Du Xuất Chiến

"Không thể đi, thật sự không thể tiếp tục đi."

Mặt trời còn chưa lên, Vương Xuyên đã vội vàng tìm đến Giang Trần, muốn báo cho Giang Trần hôm nay không nên nghênh chiến.

"Vì sao?" Giang Trần tỉnh lại, vuốt vuốt mắt, đi đến thế giới này, có thể nói thói hư tật xấu duy nhất là ngủ, trước đây cuộc sống bừa bãi bây giờ lại vẫn không thể bỏ.

Tu luyện nội công, cuộc sống tốt nhất nên có quy luật, ăn uống khỏe mạnh, đồng thời không thể phá đồng tử thân, cũng không phải là phá thân thì không tu luyện được tâm pháp, mà giữ đồng tử thân thì bên trong sẽ có Tiên Thiên khí, có thể trợ giúp cho tu luyện.

(DG: Tên GT có cần tu luyện gì đâu nhỉ, cứ có kinh nghiệm là thắng cấp vèo vèo, quan trọng gì phá thân hay không)

"Hôm nay nghênh chiến chính là Trương Du, ngày mai không chừng là những người còn lại trong bách cường, người so với người càng thêm mạnh, hơn nữa lòng dạ lại độc ác, nghe nói Trương sư huynh với người cũng có ý kiến."

Vương Xuyên nói đến đây cũng không nói nữa, mà Giang Trần thì vẫn ung dung, Trương Quốc Huy hẳn biết là ai, đệ thất cường, tu luyện Võ Đang kiếm pháp là Nhiều Chi Kiếm Pháp, coi như là cường giả số một.

Chẳng qua là....

"Chỉ là ký danh mà thôi, cho dù người mạnh nhất, độc ác hơn nữa thì có gì phải ngại? Con đường võ đạo phải dũng mãnh vô song, tâm không được sợ, cho dù là thất bại cũng không sao, cùng lắm lần sau quay lại là được, thân có thể bị thương, tâm không thể!"

Giang Trần bình tĩnh nói.

"Giang sư huynh nói hay."

"Lời nói đúng là hào hùng."

Mấy người Trần Hạo tỉnh lại, nghe được Giang Trần nói thế, nhiệt huyết liền sôi trào, mà Vương Xuyên lại ngăn người, lời Giang Trần nói không ngừng vang vọng bên tai.

Phải dũng mãnh vô song, tâm không được sợ, cho dù thất bại cũng không sao, lần sau có thể quay lại, thân có thể bị thương, tâm không thể! Hắn trầm mặc, trong lòng không khỏi nghĩ lại ban đầu, nếu khi đó mình có thể hiểu đạo lý này, có thể thành tựu sẽ không chỉ có như ngày hôm nay.

Chẳng qua tinh thần hồi phục lại, Vương Xuyên lắc đầu nói: "Giang Trần, ta biết ngươi là người có chí hướng, nhưng cảnh giới này không chỉ để nói xuống, đã nói Trương Du là Hậu Thiên nhị trọng đại viên mãn, kiếm thuật Tiệm Nhập Giai Cảnh hậu kỳ, cho dù ngươi thắng hẳn cũng chọc vào tai họa, một đường võ đạo, đều là từ từ tiến lên, không thể mù quáng a."

Hắn tận tình khuyên bảo.

"A." Giang Trần liếc mắt nhìn Vương Xuyên, sau đó đứng lên, giãn gân cốt một chút, rồi nói: "Ý ta đã quyết, đa tạ hảo ý của Vương sư huynh."

"Ai!" Vương Xuyên không biết phải nói gì, Giang Trần trực tiếp cự tuyệt hảo ý của hắn, chỉ có thể thờ dài, sau đó nói: "Giang Trần, kiếm thuật ngươi rất cao, thiên phú càng thêm khó thể có được, có thể do ta suy nghĩ nhiều, người già khó tránh khỏi sẽ suy nghĩ, mất đi nhuệ khí tuổi trẻ như các ngươi, thêm một phần nhát gan sợ hãi, già rồi, già rồi."

Vương Xuyên nói, trong giọng có vài phản tự giễu.

"Vương sư huynh đừng nói như vậy, mặc dù Vương sư huynh ít đi vài phần nhuệ khí, nhưng không thể không nói Vương sư huynh trầm ổn hơn chúng ta rất nhiều, thiên hạ còn là do những người cơ trí như Vương sư huynh nắm giữ, mỗi người đều có điểm tốt, mỗi người đều có điểm xấu."

Vương sư huynh tự mình đi tới, tận tình khuyên bảo, Giang Trần không thể không cho đối phương mặt mũi nói mấy lời hay, sau rồi Vương Xuyên cũng rời đi.

Mà Giang Trần cũng ăn một chút bữa sáng, xoay người liền đi tu luyện kiếm thuật cơ sở.

Võ công chiêu thức cần ngày đêm luyện tập, cũng không phải một hai ngày không luyện thì sẽ giảm xuống, chẳng qua là luyện nhiều quen tay thì mới có lợi.

Không bao lâu các sư huynh đệ cũng đã tỉnh, thấy Giang Trần đang luyện kiếm trên lời đài, đều tán thưởng, sau đó cả đám đệ tử cũng ăn xong bữa sáng liền rời rít kéo nhau đi luyện kiếm.

Chờ Giang Trần luyện xong một bộ kiếm thuật cơ sở, nhất thời có đệ tử vội vàng tiến lên hỏi: "Giang sư huynh, ta muốn hỏi một vấn đề."

Một đệ tử tỏ ra có một ít lố mẫm, trên mặt mang theo nụ cười, nhìn Giang Trần cung kính nói.

"Ừ, hỏi đi." Giang Trần khẽ mỉm cười, không có tỏ vẻ ta đây gì cả, ngược lại rất bình dị ngồi dưới đất, nhìn mọi người nói.

Đệ tử hỏi cũng bót đi vài phần khăn trương, thờ phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói:" Vấn đề ta muốn hỏi cũng là vấn đề mà mọi người muốn hỏi, Giang sư huynh kiếm thuật rất cao, vậy có gì tâm đắc?"

Lời vừa nói, chúng đệ tử rối rít xông tới, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng nhìn Giang Trần, phải biết kiếm thuật Giang Trần so với tất cả đệ tử ngoại viện đều sâu không lường được, nếu có thể chỉ điểm một chút, lợi là không nhỏ a!

"Tâm đắc?" Giang Trần suy nghĩ một chút, sau đó cười nói:" Tâm đắc thì có một chút, vũ đạo hữu lộ cần vi kính, học hải vô nhai khổ tác chu."

Ngạch!

Chúng đệ tử nghe được câu này, không khỏi sững sốt, sau đó tỉnh tê thương thức, nhìn Giang Trần đã bắt đầu tu luyện kiếm thuật cơ sở, không lâu có người hiểu ra, sau đó lập tức quỳ trên mặt đất, cung kính nói:" Đa tạ sư huynh nhắc nhở, lời vàng ngọc của sư huynh, chúng đệ tử vô cùng biết ơn."

Sau đó những người còn lại cũng dần dần hiểu ra, bọn họ mặc dù chỉ là thiếu niên, nhưng tư chất không phải kém, cũng tương đối thông minh, lời Giang Trần cũng không phải là quá khó hiểu, từng người một hiểu ra, sau đó quỳ xuống thi hành đại lễ.

Giang Trần cũng không nói thêm gì, hần lại tiếp tục chuyên tâm luyện kiếm!

Đạo lý ai cũng có thể nói nhưng chân chính làm được lại có mấy người?

Võ đạo đúng là có đường tắt, đường tắt ấy chính là chăm chỉ! Người khác cố gắng một ngày, mình cố gắng mười ngày, thậm chí một trăm ngày, không cầu đạt đến độ cao nào đó, nhưng ít là có phần đầu, có cố gắng!

Cuộc đời ta chẳng cần gì oanh liệt, chỉ cần sống không có gì nuối tiếc mà thôi.

Vào giờ phút này, đám người Vương Thái đã bắt đầu đợi Giang Trần đến, lần này có chừng hơn ngàn người tập trung ở đây.

Thấy thời gian sắp đến, có người không khỏi cười nhạt nói.

"Lần này Giang Trần sợ."

"Đúng vậy, cũng đã trễ thế này còn chưa tới, bình thường lúc này đã đến rồi."

"Giang Trần này cũng coi như biết thân biết phận, thấy khó mà lui."

"Còn tưởng rằng có thể nhìn thấy Long tranh Hổ đấu, không nghĩ Giang Trần kia là một người hèn nhát!"

"Hắc, nói người khác hèn nhát, không phục thì ngươi lên đánh a, người ta coi như là thông minh, chớ ghen tỵ."

"Ghen tỵ? Ta ghen tỵ với hần làm gì?"

"Mụ nội nó, rõ ràng không đến? Ta áp hần hôm nay nhất định tới, mười lượng bạc mất không a."

"Mười lượng? Mười lượng ngươi kêu cái gì? Ta không nay đặt hần một trăm lượng đánh thắng Trương Du sư huynh đây này, đây chính là bổng lộc một năm a, xem ra lần này xong rồi."

Có người đau lòng, có người cười lạnh, có người châm chọc, cũng có người vì Giang Trần nói chuyện.

Chẳng qua là lúc này, cách đó không xa có mấy người đi tới, lập tức một đám đệ tử cũ đều phấn chấn.

"Tới! Tới!"

"Giang Trần tới!"

"Đúng là tới thật!"

"Ha ha ha! Tới là tốt rồi, tới là tốt rồi, thế nào cũng thắng một nửa."

Nhất thời hơn ngàn người bàn luận âm ỹ, âm thanh cực kỳ lớn, tỏ ra cực kỳ kích động.

Trong ký túc, Vương Thái cùng Trần Xuyên đứng sau một người, vẻ mặt vô cùng nịnh nọt.

Người này mũi ưng, mặt mũi mặc dù thanh tú, nhưng giữa ánh mắt lại có một luồng lệ khí, làm cho người ta cảm giác đây không phải là người tốt.

Hần chính là Trương Du! Đệ tử ký danh xếp hạng thứ năm mươi bảy!

Trương Du thần sắc hừng hờ mà nhìn ra xa, sau đó tự nhủ:" Không nghĩ tới tên này dám đến thật, đúng là hậu sinh khả úy a."

"Trương sư huynh! Người này chính xác là cuồng vọng phách lối, hôm nay kính xin sư huynh đại diện thần uy, cho hắn một bài học."

"Không sai, người này vô cùng phách lối, Trương sư huynh hãy vì đệ tử cũ bọn ta mà phát uy."

Vương Thái cùng Trần Xuyên hai người âm thầm mà nói.

"Hừ, chỉ là một tên đệ tử mới, có thể biết được một chút kiếm thuật, nhưng mà như thế đã cuồng vọng thật không biết trời cao đất rộng, nên giết!"

Trương Du rất hưởng thụ những lời nịnh nọt như vậy, hắn nói xong lời này, liền đi thẳng xuống.

Ở trên lôi đài, quả nhiên giống như ngày thường, Giang Trần đã đợi sẵn trên lôi đài, chẳng qua không có người nào dám tùy tiện đi lên, bởi vì Trương Du đã thông báo xuống, hôm nay muốn giáo huấn Giang Trần một chút, cho nên không có người nào dám lên cả.

"Võ Đang phái đệ tử ký danh, Giang Trần, xin chừa vị sư huynh chỉ giáo."

Giang Trần một lần nữa cao giọng nói, thần sắc ung dung nhìn mọi người!

Bá!

Vừa lúc đó một bóng người xông tới, đó chính là Trương Du, một bộ áo xanh, kiêu căng nhìn Giang Trần, nở nụ cười nói:"Võ Đang phái đệ tử ký danh, Trương Du, đến trước lĩnh giáo một phen!"

Trong khi nói chuyện, Trương Du cầm một thanh mộc kiếm, nhìn Giang Trần nói:"Ta biết Giang sư đệ kiếm thuật siêu quần, chẳng qua ta cũng học được một chút Võ Đang kiếm thuật cho nên nhường người ba chiêu, tránh cho người cơ hội xuất kiếm cũng không có!"

Trương Du cực kỳ tự tin nói.

"Trương Du sư huynh cố lên!"

"Trương Du sư huynh uy vũ."

"Giáo huấn người này một chút."

"Trương sư huynh quả nhiên khoan hồng độ lượng."

Tất cả mọi người đều hô to, Vương Thái cùng Trần Xuyên là vui mừng nhất, tuy nói Giang Trần một chiêu đánh bại Vương Xuyên Nhạc nhưng Vương Xuyên Nhạc đứng thứ chín mươi tám, Trương Du đứng thứ năm mươi bảy, hai người chênh lệch khá xa, Trương Du cũng có thể một kiếm đánh bại Vương Xuyên Nhạc, cho nên không cần phải e ngại.

Về phần những người khác, đều đặt tiền Trương Du thắng, tự nhiên sẽ vì Trương Du mà chọc tức Giang Trần.

Có không người cổ vũ Giang Trần cố lên, nhưng sợ đắc tội Trương Du, cho nên cũng không dám hô lớn.

Tình thế lập tức nghiêng về một bên, tất cả mọi người đều hô hào trợ uy cho Trương Du, ngược lại về phía Giang Trần, đám đệ tử đi theo cũng không dám hô.

Chẳng qua lúc này!

Trần Hạo đứng trong đám người, nhìn tình thế không đúng, lập tức cao giọng hô:"Giang Trần sư huynh uy vũ bắt phàm! Đánh bại đệ tử cũ, nâng cao uy phong đệ tử mới bọn ta!"

Trần Hạo cũng lôi kéo mấy người còn lại, nhất thời mọi người phản ứng kịp, cắn răng hô theo.

"Giang sư huynh uy vũ."

"Giang sư huynh tất thắng."

Tiếng hô mọi người cũng đưa đến chú ý không nhỏ.

"Hừ! Đối mặt Trương sư huynh, Giang Trần tính là cái gì chứ?"

"Giang Trần? Chẳng qua có một chút thiên phú kiếm thuật, kiếm thuật Trương Du sư huynh đã đến Tiệm Nhập Giai Cảnh hậu kỳ, càng thêm học được Võ Đang kiếm thuật cơ sở, Giang Trần chỉ là nông dân sơn dã có thể đánh bại được sao?"

"Thần Long cùng con kiến hôi, căn bản không cần tính."

"Hôm nay đánh bại Giang Trần, ngày mai bọn ta tất nhiên là tụ tập lại đến ký túc của đệ tử mới, đến lúc đó sẽ cho họ một bài học."

Vương Thái cùng Trần Xuyên hai người liên tục cười lạnh, nhìn chăm chăm đám người Trần Hạo, trong mắt hiện lên vẻ oán độc.

Nhất thời Trần Hạo liền biến sắc, có một ít khó coi, không dám nhiều lời.

"Nói a? Nói tiếp a, không phải rất phách lối sao? Tự cho là một Giang Trần liền muốn khiêu khích đệ tử cũ chúng ta? Ha ha!"

"Không phải rất ngông cuồng sao? Nói tiếp a?"

Hai người một xướng một họa, châm chọc đám người Trần Hạo.

"Nếu như vậy, xin sư huynh tiếp chiêu đi." Ngoài ý muốn, Giang Trần cũng không nói điều gì phách lối, chỉ bình tĩnh nói một tiếng, sau đó cầm mộc kiếm đánh tới.

"Hừ, Giang Trần? Phi, một phé vật, lập tức sẽ bị Trương Du sư huynh đánh bại."

"Ba chiêu, chỉ cần ba chiêu."

"Không! Một chiêu, Trương Du sư huynh chỉ cần một chiêu là được, ha ha ha ha!"

Hai người cười không dứt, đúng phong thái tiểu nhân, làm cho người khác cũng không nhìn nổi, chẳng qua là khó mà nói điều gì.

Giang Trần cầm mộc kiếm trong tay, lập tức thi triển Tịch Tà Kiếm Pháp, lúc trước chẳng qua chỉ dùng kiếm thuật cơ sở, còn lần này Giang Trần thi triển Tịch Tà Kiếm Pháp, cũng không phải Trương Du khó đối phó, chẳng qua chỉ muốn là... dạy dỗ đối phương!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dịch Ngọa Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Không Phục Thì Lên Đài

Trương Du rất tự tin! Vương Xuyên Nhạc một chiêu bị đánh bại? Vậy thì sao? Trương Du hẳn cũng có thể một chiêu đem Vương Xuyên Nhạc đánh bại!

Thực lực cùng ý cảnh chênh lệch quá lớn, Giang Trần là một đệ tử mới, hẳn sợ cái gì? Không phải là Trương Quốc Huy không muốn phải xuất thủ, Trương Du cũng không muốn để ý tới Giang Trần, hẳn gặp qua quá nhiều đệ tử trẻ tuổi kiêu ngạo rồi.

Nhưng mấy người có thể ra hồn?

Đúng là có một chút tư chất, nhưng mà lấy nó làm tư cách để cuồng vọng, đó chính là ngu xuẩn.

Đối với Trương Du mà nói, Giang Trần chính là ngu xuẩn, có một chút thực lực, không cất dấu lại khoe khoang cái gì, đây không phải ngu xuẩn thì là cái gì?

Cho nên Trương Du muốn hung hăng chà đạp Giang Trần, cho hắn biết trời cao bao nhiêu, đất rộng bấy nhiêu!

Giờ phút này kiếm pháp Giang Trần đã đánh tới, đánh trực diện, Trương Du khẽ cười một tiếng, trong lòng tràn đầy khinh thường.

Đây chính là kiếm pháp rất giỏi sao? Thật buồn cười.

Hắn nhìn cũng không nhìn, ngay lập tức phát hiện ra sơ hở của Giang Trần, chỉ cần tiện tay một chiêu cũng có thể hóa giải, đồng người phản công ngược lại.

Cho nên hắn cực kỳ tự tin mà đứng nơi đó, cũng không nhúc nhích, cảm giác như mình là vô địch!

Chẳng qua khi kiếm pháp đến trước mặt, Trương Du hoảng sợ phát hiện ra sơ hở của Giang Trần lúc này toàn bộ biến mất!

"Cái này không thể nào!" Sắc mặt Trương Du đại biến, sau đó thì kiếm Giang Trần đã kề lên cổ hắn.

Dưới lời đài!

"Một chiêu, Trương Du sư huynh chỉ cần một chiêu là có thể đánh bại Giang Trần."

Thanh âm của Trần Xuyên như một cái loa, tất cả mọi người đều nghe rõ ràng, còn trên lời đài, Giang Trần đã một kiếm đánh bại Trương Du.

Thân kiếm đã kề trên cổ Trương Du, nếu là chân chính đầu võ, Trương Du hẳn đã chết, cổ bị xuyên thủng mà chết, chết không thể chết lại!

"Này!" Trương Du nuốt nước bọt, hẳn không tin tưởng những điều xảy ra trước mắt, Giang Trần có thể đánh bại hắn trong một chiêu? Tại sao? Cái này không thể nào! Kiên quyết không thể nào, quá mức giả dối.

Lúc trước rõ ràng có nhiều sơ hở như vậy, tại sao khi mình muốn động thủ thì sơ hở lại hoàn toàn biến mất?

Rốt cuộc đây là chuyện gì đang xảy ra!

Sắc mặt Trương Du thay đổi, nhìn Giang Trần mà không thể tin được.

"Trương sư huynh, người thua!" Giang Trần thu hồi mộc kiếm, nhẹ giọng nói.

"Điều này không thể nào!" Trương Du hét lớn một tiếng, hoàn toàn không tin.

"Không gì là không thể, thua thì thua, chẳng lẽ Trương sư huynh muốn ăn vạ?" Giang Trần khinh thường nhìn Trương Du mà nói.

Không! Không! Không! Trương Du cắn răng, cầm chặt mộc kiếm trong tay nhìn Giang Trần: "Trạng thái lúc trước của ta không được tốt, hơi thất thần, lại một lần nữa!"

Hắn không phục!

"A! Đánh lại lần nữa?" Giang Trần cười nhạt một tiếng, sau đó cao giọng nói: "Được, ta sẽ cho Trương sư huynh thêm một cơ hội, hi vọng lần này Trương sư huynh không còn thất thần nữa."

Lời lẽ tràn đầy khinh thường, Trương Du nghe xong, sắc mặt khó coi đến tận cùng, nắm chặt mộc kiếm trong tay, không nói nhảm, một kiếm bổ tới.

"A."

Giang Trần giờ mộc kiếm lên trực tiếp đánh trúng mộc kiếm trong tay Trương Du, sau đó quét ngang một cái, mang theo lực vạn quân, trực tiếp đập lên cánh tay Trương Du, mộc kiếm tiếp tục vung lên, đánh thẳng vào cổ Trương Du.

Trong nháy mắt, Trương Du che cổ trực tiếp nằm trên mặt đất.

"Lúc đầu ta cũng không muốn làm người bị thương, nhưng với loại người như người, nếu không phải tỷ võ không cho phép giết người, người đã chết từ lâu rồi." Nói xong Giang Trần xoay người nhìn xuống lồi đài, thấy Vương Thái cùng Trần Xuyên trên mặt đang tái mét, liền cười nói: "Hai vị ở dưới lồi đài vừa thấy bàn luận hết sức sôi nổi, không ngại đi lên lồi đài thử một chút?"

Vương Thái cùng Trần Xuyên hai người không nghĩ tới Giang Trần lại lợi hại như thế, trong vòng một chiêu liền đánh bại Trương Du, đây quả thật là chuyện không thể ngờ, hơn nữa vừa rồi bọn họ rõ ràng thổi phồng Trương Du lợi hại thế nào, bây giờ lại bị Giang Trần đánh cho như chó nằm dưới đất, đúng là Ba Ba về mặt a!

Hơn nữa nghe Giang Trần hỏi vậy, sắc mặt hai người càng trở lên cực kỳ khó coi.

"Phế vật vĩnh viễn là phế vật, dám làm không dám nhận, trước không phải rất vui vẻ sao? Thật lợi hại? Một chiêu đánh bại? Ba chiêu đánh bại? Ha ha, rốt cuộc người nào đánh bại người nào?"

Giang Trần nói cực tàn khốc, nhất thời Vương Thái cùng Trần Xuyên hai người run như cây sậy, đứng ở nơi đó, không dám nói gì.

"Bây giờ cảm?" Giang Trần nói, không để ý Trương Du đang gào rú trên lồi đài, nhìn Vương Thái cùng Trần Xuyên lạnh lùng nói: "Bắt đầu từ bây giờ, nếu người nào cùng Vương Thái với Trần Xuyên có bất kỳ quan hệ gì, chính là đối lập với Giang Trần ta!"

Trên lồi đài, Giang Trần nói vô cùng bá đạo!

Đám người Trần Hạo thì nhiệt huyết sôi trào, hô to Giang sư huynh uy vũ bất phàm!

Còn những đệ tử khác đều trầm mặc không nói, chẳng qua Vương Thái cùng Trần Xuyên quá mức tiểu nhân, phẩm hạnh đúng là không tốt.

"Nga. nếu cùng người đối nghịch thì sao?"

Ngay vào lúc này, một giọng nói bình tĩnh vang lên.

Người nào mà to gan vậy?

Mọi người nhìn theo nơi phát ra thanh âm, lúc này Giang Trần như mặt trời ban trưa, mà người nào có lá gan lớn vậy.

Chờ mọi người thấy được người nói, ngay lập tức sắc mặt đều thay đổi.

Trương Quốc Huy!

Đứng xếp hạng bảy bách cường, tồn tại gần giống như là vô địch!

Không người nào nghĩ đến, dĩ nhiên Trương Quốc Huy lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn cứng rắn như thế.

"Là Trương Quốc Huy!"

"Trương sư huynh dĩ nhiên cũng tới."

"Xem ra lần này thật sự là Long tranh Hổ đấu a."

"Trương sư huynh tới, không biết lần này Giang Trần có thất bại hay không."

"Nhất định sẽ bại! Trương sư huynh bài danh thứ bảy, tu luyện Võ Đang Nhiều Chi Nhu Kiếm, kiếm thuật cơ sở đến Tiệm Nhập Giai Cảnh hậu kỳ, mà Nhiều Chi Nhu Kiếm cũng đạt tới Tiệm Nhập Giai Cảnh, Nhiều Chi Nhu Kiếm là kiếm pháp nổi danh của Võ Đang ta, mặc dù chỉ là kiếm pháp Nhị Phẩm, nhưng có thể tu luyện tới Tiệm Nhập Giai Cảnh, cũng coi như là thiên tài a."

"Đúng vậy, nghe nói Trương sư huynh đã nhận được khảo hạch của đệ tử ngoại môn, chỉ cần khiêu chiến thành công một sư huynh ngoại môn là chính thức trở thành ngoại môn đệ tử."

"Đệ tử ngoại môn, cùng đệ tử ký danh quả thực là Thần Long so với con kiến a."

Mọi người nghị luận âm ỉ, nhìn Trương Quốc Huy tràn đầy kính sợ.

Trên lôi đài Giang Trần nhìn Trương Quốc Huy khẽ mỉm cười nói: "Nếu như cùng ta đối nghịch, chỉ có một kết quả là bị ta giẫm dưới chân."

Giang Trần vừa nói xong, giống như quả bom, ầm ầm nổ tung, cả nghìn tên lộ ra vẻ rung động, nhìn Giang Trần mà không thể tin được.

Đây chính là đứng hàng trước mười trong bách cường a, Giang Trần quá cuồng vọng đi? Một đệ tử mới lại dám khiêu chiến đệ tử trước mười trong bách cường?

"Diên rồi, diên rồi, diên rồi, nguoi mau nói cho ta biết đây có phải là sự thật không?"

"Nghé con không sợ cạp a."

"Này! Mười năm khó gặp a, chẳng lẽ Giang Trần thật sự là Thượng Quan Lang Gia thứ hai của Võ Đang?"

"Chỉ sợ Thượng Quan Lang Gia lúc đầu cũng không lớn lối như vậy."

Đám người bắt đầu nghị luận âm ỉ.

"Tốt! Tốt! Tốt! Nguoi còn kiêu ngạo hơn Thượng Quan Lang Gia lúc trước, Võ Đang có những người như nguoi làm ta cảm thấy vui mừng, ha ha ha ha!" Trương Quốc Huy lớn tiếng cười nói, tựa hồ với lời nói Giang Trần không có bất kỳ điều gì tức giận, ngược lại lấy tư thái như trưởng bối, tán thưởng Giang Trần.

Loại tư thái này làm cho Giang Trần cảm thấy rất không thoải mái.

"Trương sư huynh nếu không phục, thì đi lên chỉ điểm cho sư đệ một chút." Giang Trần bình tĩnh ung dung mà nói, trên mặt còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, lời này không hiện ra vẻ khí phách nhưng lại hiện ra được nhuệ khí của Giang Trần.

Mọi người tròn tròn mắt!

Giang Trần vừa đánh bại Trương Du, bây giờ lại chủ động khiêu chiến Trương Quốc Huy, đây chính là đệ thất cường a, cũng đâu phải là người bình thường đâu.

Mọi người cảm thấy đau đầu, Giang Trần kiêu ngạo đến cực hạn, mà không thể dùng kiêu ngạo để hình dung được nữa rồi.

"Ta sợ nguoi kiên trì không được quá ba chiêu của ta." Trương Quốc Huy mặc dù có một chút tu dưỡng, nhưng không đến mức để Giang Trần chỉ mặt mà không tức giận.

"Trước có một người cũng đã nói vậy, kết quả người cũng thấy được đấy." Giang Trần khẽ cười một tiếng, trong tay mặc kiếm khiêu khích vẽ ra một loại hoa văn.

"A!" Trương Quốc Huy cười nhạt một tiếng, từng bước từng bước mà tiến đến lôi đài, vốn nghĩ chỉ muốn dùng thân phận cùng địa vị lên tiếng dạy dỗ Giang Trần, không nghĩ Giang Trần vô pháp vô thiên như vậy.

Tất cả đều xôn xao!

"Thật muốn lên sao?"

"Hôm nay Trương sư huynh muốn ra tay dọn dẹp Giang Trần sao?"

"Việc đại sự, Việc đại sự a!"

"Mười năm khó gặp, mười năm khó gặp."

"Lần này ta làm nhà cái, Giang sư huynh cùng Trương sư huynh, ai thắng ai thua."

"Ta đặt Trương sư huynh."

"Ta đặt Trương sư huynh."

"Không chút nào phải nghi ngờ, tất nhiên là Trương sư huynh, mặc dù Giang Trần hết sức xuất chúng, nhưng Trương sư huynh dù sao cũng là đệ tử cũ, nếu để cho Giang Trần một hoặc hai năm, ta không dám nói, nhưng bây giờ Giang Trần sư huynh không thể nào đánh lại Trương sư huynh!"

"Đúng là Trương sư huynh nhất định sẽ thắng."

Mọi người thấp giọng nghị luận, bởi vì Trương Quốc Huy trong lòng bọn họ mơ hồ là vô địch, thời gian trước người đứng thứ tám bách cường khiêu chiến Trương Quốc Huy, bị Trương Quốc Huy ba chiêu đánh bại, hơn nữa còn nghe nói là Trương Quốc Huy không muốn tiếp tục khiêu chiến lên trên, nếu không hẳn ít nhất có thể xếp hạng trước ba.

Chẳng qua cũng chỉ là nghe nói, không có bất kỳ một chứng cứ nào.

"Nếu hôm nay người thua, trong vòng một năm không cho phép bước vào khu ngoại viện của đệ tử cũ một bước." Đi lên lời đài Trương Quốc Huy lạnh lùng nói.

Giang Trần khẽ cười một tiếng, lộ ra vẻ châm chọc nhìn đối phương!

"Vạn nhất người thua?"

"Ta thua?" Trương Quốc Huy khẽ cười, lắc đầu nhìn Giang Trần khinh miệt nói." Trong vòng ba chiêu, ta không đánh bại người coi như ta thua, mà ta thua sau này chỉ cần địa phương người xuất hiện, Trương Quốc Huy ta sẽ đi đường vòng!"

"Như vậy cũng được." Giang Trần gật đầu, sau đó nhìn Trương Quốc Huy cao giọng nói:" Võ Đang phái đệ tử ký danh, Giang Trần, xin sư huynh chỉ giáo."

"Xuất kiếm!"

Trương Quốc Huy cầm lên mộc kiếm, sau đó xông lên, kiếm pháp vận vạo, không ngừng bập bênh, giống như một cái đai lưng, tất cả mọi người đều rung động!

Đây là Nhiều Chỉ Nhu Kiếm, là kiếm thuật Nhị Phẩm nổi danh của Võ Đang.

Giang Trần có chút xem thường, kiếm pháp Trương Quốc Huy thi triển, chẳng qua là dùng mê hoặc cùng ảo giác tấn công địch, nếu cường giả chân chính thi triển Nhiều Chỉ Nhu Kiếm thân kiếm sẽ cong thành nhiều đoạn quỷ dị, mập mờ thất thường, giết người trong vô hình!

Mà Trương Quốc Huy nội lực không cao như vậy, cho nên chỉ có thể dùng một loại lẫn lộn đánh lừa thị giác để đạt được hiệu quả đó mà thôi.

Không thể không nói, kiếm thuật Trương Quốc Huy đúng là không kém!

Nhưng!

Giang Trần là ai? Kiếm thuật cơ sở đặt Liễu Nhiên Vu Hung sơ kỳ, Tịch Tà Kiếm Pháp đạt Tiệm Nhập Giai Cảnh trung kỳ, mặc dù Tịch Tà Kiếm Pháp tàn quyền chỉ là Nhị Phẩm nhưng cũng đạt nửa bước Nhất Phẩm, hơn nữa Tịch Tà Kiếm Pháp lại quỷ dị đa đoan! Có thể dặt đối phương từng bước theo mình, cuối cùng tạo ra sơ hở!

Tất nhiên Tịch Tà Kiếm Pháp uy lực chân chính là lúc tự cung rồi tu luyện nội công tâm pháp tương ứng, một khi tu luyện thành công, không nói thiên hạ vô địch, nhưng cũng có thể coi là nhất lưu cao thủ.

Chẳng qua Giang Trần không có chút khinh thường nào, sau khi xuất thủ, toàn thân Trương Quốc Huy chỉ có bảy chỗ sơ hở. Những người lúc trước có người thì hai mươi, có người thì ba mươi, cao thủ chân chính có lẽ là không để lộ bất kỳ sơ hở nào ra ngoài.

Tất nhiên điều đó không có nghĩa là Trương Quốc Huy rất mạnh, chẳng qua là với nhãn lực bây giờ Giang Trần chỉ có thể nhìn ra bảy chỗ sơ hở.

Nếu để cho kiếm thuật đại sư tới, có thể nhìn thấu Trương Quốc Huy toàn thân một trăm lẻ tám chỗ sơ hở. Nhìn ra sơ hở là căn cứ vào độ tinh thông

cùng thuần thục đối với võ học chiêu thức.

Nhiều Chỉ Nhu Kiếm đánh tới, Tịch Tà Kiếm Pháp cũng lập tức tung ra.

Phanh!

Một kiếm đan vào, phát ra tiếng trầm trọng, sau đó Giang Trần không chủ động công kích sơ hở, mà tạo ra sơ hở của mình để đối phương phát hiện, đồng thời tạo ra bố cục cho đối phương chui vào!

Một chiêu, Trương Quốc Huy nhìn thấy sơ hở!

Hai chiêu, Trương Quốc Huy lọt vào trong!

Ba chiêu, một kiếm trong tay Giang Trần trực tiếp đánh vào ấn đường (giữa hai hàng lông mày) Trương Quốc Huy!

Nếu là thiết kiếm, Trương Quốc Huy chắc chắn đã chết!

Ba chiêu! Giang Trần lấy thế lôi đình, trực tiếp đánh bại Trương Quốc Huy!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dich Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Công Đức Điện

Kinh ngạc! Rung động! Khó có thể tưởng tượng!

Tất cả đệ tử ngoại môn không nghĩ kết quả lại nhanh đến như vậy, thực tế bọn họ hi vọng Trương Quốc Huy trong vòng ba chiêu có thể đánh bại Giang Trần, chứ không ngờ tới kết quả dĩ nhiên ngược lại!

Thật ra Trương Quốc Huy vẫn có thể kiên trì thêm mấy chiêu, thậm chí còn có cơ hội đánh bại Giang Trần, bởi vì hắn là Hậu Thiên tam trọng, hắn có nội kinh, tuy không đạt tới trình độ có thể phóng nội kinh ra ngoài, nhưng so với Trương Du là mạnh hơn rất nhiều.

Đánh bại Trương Quốc Huy, về mặt Giang Trần cũng không biểu hiện ra bất kỳ điều gì, đáng vẻ vẫn là không quan tâm thắng thua như cũ, chỉ có ánh mắt mang theo một chút châm chọc nhìn Trương Quốc Huy.

Ba chiêu? Ngươi không phải nói ba chiêu đánh bại ta sao? Kết quả đây? Ngươi đánh bại sao?

Ha ha!

Đôi khi im lặng so với nói những lời mỉa mai càng có cảm giác nhục nhã hơn, Trương Quốc Huy vẫn ngẩn người tại đây, hắn giống như những người từng thất bại trước, không thể tin được điều đang xảy ra.

"Kiếm thuật Trương sư huynh có thể không so được, nhưng vận dụng nội kinh, ngươi tất thắng!"

"Giang Trần, ngươi thắng không vinh!"

"Không sai!"

Hai người Trần Xuyên cùng Vương Thái lớn tiếng trách cứ Giang Trần!

Trên lời dài, sắc mặt Giang Trần trầm xuống, hắn thật sự tức giận, nhìn hai người rồi lạnh lùng nói: "Thắng không vinh! Lấy kiếm thuật tỷ thí tại sao lại nói thắng không vinh này? Chẳng lẽ ta đứng yên đấy để Trương sư huynh đánh mới gọi là vinh sao? Vận dụng nội kinh? Thật là buồn cười, ta nói không được sử dụng nội kinh sao? Trương sư huynh không sử dụng nội kinh là nguyên nhân gì ta không biết, nhưng tại sao ta thắng lại không vinh? Hai người các ngươi mà nói thêm câu nữa, sau đó ta gặp các ngươi một lần ta đánh một lần."

Hai người này luôn thì thầm to nhỏ, quả nhiên là người không có bản lĩnh thì luôn tìm đủ các lý do để giải thích cho mình!

"Ngươi!" Hai người nghe Giang Trần nói, cổ họng như có gì bị chặn lại, nhìn Giang Trần mặt mũi lạnh lùng, lại nhìn Trương Quốc Huy thất hồn phách lạc, lập tức không dám nói thêm gì nữa!

"Ta thua!" Cuối cùng Trương Quốc Huy vút kiếm trên mặt đất, nhìn Giang Trần lộ ra vẻ tự giễu, đáng vẻ không còn tí gì cuồng vọng, cười khổ nói: "Đa tạ Giang sư huynh chỉ giáo! Là ta thua..."

Nói câu sau cùng, về mặt Trương Quốc Huy như đưa đám, mặc dù hắn không sử dụng nội kinh, nhưng hắn biết rõ, cho dù là sử dụng nội kinh, không đạt đến Hậu Thiên ngũ trọng thì vẫn là thua, chẳng qua là có thể duy trì thêm được mấy chiêu mà thôi.

Không có chút ý nghĩa nào! Ngược lại càng thêm mất mặt!

Kiểm thuật Giang Trần quả nhiên đã vượt qua mình rất nhiều, có lẽ đã đạt tới Lô Hòa Thuần Thanh, mà mình bây giờ mới là Tiệm Nhập Giai Cảnh, hai người hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

"Bắt đầu từ bây giờ, mỗi ngày ta khiêu chiến hai trăm người, chỉ là so tài, không phải vì danh dự." Sau khi đánh bại Trương Quốc Huy, Giang Trần không tỏ ra hưng phấn mà bình thường nói.

Đúng là đệ tử ký danh có cấp bậc quá thấp, cũng không phải Giang Trần cuồng vọng, chẳng qua khi chơi Đại Vũ Hiệp, hắn từng đứng đầu Võ Đang thất kiệt, bây giờ chỉ việc con con mà tỏ ra hưng phấn, như vậy thật quá là yếu kém.

Chẳng qua là sau khi đánh bại Trương Quốc Huy lại không để từ nào dám tiếp tục lên đài khiêu chiến!

Nói đùa a, Trương Quốc Huy cũng bại, lên chẳng phải là muốn chết? Bọn họ mặc dù trẻ tuổi khí thịnh, nhưng không phải là người ngu, cho nên xuất hiện tình cảnh là không ai dám lên đài!

Giang Trần không khỏi bĩu môi, không ai lên đài khiêu chiến, hắn lấy đâu ra kinh nghiệm, không có kinh nghiệm, lúc nào mới có thể tăng lên Hậu Thiên tam trọng, không đạt Hậu Thiên tam trọng lúc nào mới có thể trở thành đệ tử ngoại môn, không trở thành đệ tử ngoại môn được, Đại Hội Luận Đạo mình có thể ra mặt được sao?

Không thể ra mặt nghĩa là không thể kết giao với những người tuân kiệt trẻ tuổi. Không kết giao được với những người tuân kiệt trẻ tuổi nghĩa là không thể đi Thiếu Lâm Tự! Không thể đi Thiếu Lâm Tự nghĩa là không thể có được Dịch Cân Kinh hay Bảy Mươi Hai Môn Tuyệt Kỳ.

Nghĩ đến đây Giang Trần cảm thấy đau đầu, tình huống bây giờ chỉ sợ mình chủ động kích tướng cũng không có người lên đài khiêu chiến!

Suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng Giang Trần chỉ có thể chủ động đi khiêu chiến.

Chẳng qua kết quả là...!

"Võ Đang Phái đệ tử ký danh Giang Trần, muốn khiêu chiến Hứa Xương sư huynh!"

Hứa Xương: "Ai nha, Giang sư đệ a, sư huynh gần đây bụng không thoải mái, cũng không thể tỷ võ a!"

"Võ Đang Phái đệ tử ký danh Giang Trần, muốn khiêu chiến Trương Nham sư huynh."

Trương Nham: "Nga, tốt! chẳng qua gần đây sư môn an bài ta đi ra ngoài làm một chuyện, quá mấy ngày nữa ta sẽ tỷ võ ngươi!"

"Võ Đang Phái đệ tử ký danh Giang Trần, muốn. . ."

"Giang sư huynh uy vũ, ta thua."

"Võ Đang Phái. . ."

"Giang sư huynh, Chu sư huynh đã đi rồi!"

Khiêu chiến liên tiếp hơn hai mươi người đệ tử bách cường, thì tất cả đều chạy hay cự tuyệt, tóm lại không có ai nguyện ý tỷ võ cùng Giang Trần!

Liên tiếp mấy ngày, Giang Trần cũng vì chuyện này mà bôn ba, hắn nhất định phải thắng cấp nhanh một chút, đây cũng là vì tính toán lâu dài, không còn cách nào khác.

Chẳng qua trong thời gian này, không người nào nguyện ý khiêu chiến với Giang Trần. Tốp ba người mạnh nhất đệ tử ký danh, người đứng đầu thì đã rời khỏi Võ Đang, người thứ hai cùng thứ ba thì án binh bất động mặc cho Giang Trần khiêu chiến đều không có động thái gì.

Những chuyện như này coi như là hiếm thấy, bởi vì trong suy nghĩ của đa số võ giả đều là chiến mà bại còn hơn là chưa đánh đã hàng!

Nhưng bây giờ hai người không ngênh chiến, đủ loại lý do được đưa ra, làm cho Giang Trần chỉ có thể lấy phương thức luận kiếm đi tìm nhưng đệ tử bình thường để khiêu chiến.

Nhưng hệ thống đặt ra quy định cho người chơi, trong thời gian ngắn mà khiêu chiến cùng một đối thủ, lần đầu tiên có thể nhận được đủ điểm kinh nghiệm, nhưng lần tiếp theo sẽ không nhận được điểm kinh nghiệm nữa, phải qua một khoảng thời gian mới có thể bắt đầu lại. (DG: tránh tình trạng đúp đây mà)

Cũng may là Võ Đang người cũng không ít, nhất là đệ tử ngoại viện lại càng là nhiều vô số kể, nếu Giang Trần có thể khiêu chiến toàn bộ, điểm kinh nghiệm đạt được cũng không phải là con số nhỏ.

Sau gần ngày tỷ võ Giang Trần kiếm được hơn một vạn điểm kinh nghiệm, khoảng cách đến hai vạn đột phá Hậu Thiên nhị trọng cũng không nhiều lắm.

Chẳng qua lấy phương thức là luận kiếm nhưng ngày thắng nhiều nhất cũng chỉ được một trăm trận, hơn nữa kinh nghiệm ngày càng ít, cũng bởi vì tâm pháp cùng cảnh giới kiếm thuật Giang Trần đã cao hơn rất nhiều người.

Chỉ dựa vào những điểm kinh nghiệm này, muốn trở thành đệ tử ngoại môn trước khi Đại Hội Luận đạo diễn ra thật sự là không thực tế!

Phiền a!

Nghĩ đến đây, Giang Trần lại cảm thấy đau đầu, quả nhiên vạn sự khởi đầu nan!

Nằm bẹp trên giường, Giang Trần xoa đầu suy nghĩ lại xem còn cách nào có thể kiếm được điểm kinh nghiệm không?

"Thật là xui xẻo, tự nhiên nhận được nhiệm vụ bảo vệ."

"Người còn nói xui xẻo, chúng ta mới gọi là xui xẻo này, chúng ta phải đi Tập Vật Đường làm một thời gian, nghe nói Tập Vật Đường mỗi ngày đều có chuyện phải làm, ở nơi đó thì chúng ta làm gì có thời gian tu luyện tâm pháp a."

"Tư chất chúng ta so với Giang sư huynh thật là kém, nghe nói Giang sư huynh tu luyện Thái Hòa Công đến tầng thứ năm đệ nhất trọng, thậm chí có thể đạt đến đệ nhị trọng, lúc này mới có mấy tháng mà đã đến trình độ như vậy rồi, nhìn chúng ta xem, bây giờ mới miễn cưỡng đạt đến đệ nhất trọng, một số người tư chất kém hơn còn chưa đột phát Thuần Dương Thổ Nạp Khí."

"Giang Trần sư huynh không phải những người như chúng ta có thể so, thôi không cần nói nhiều, cố gắng thời gian này đằng hoàng một chút mà làm nhiệm vụ đi."

Giang Trần nghe thấy mọi người trong hành lang nói chuyện, trong đầu dường như nhớ lại điều gì.

Không bao lâu, Giang Trần lộ ra sắc mặt vui mừng: "Thế nào mà ta lại quên mất đi việc này a!"

Nói xong Giang Trần trực tiếp đứng lên đi ra ngoài.

Giang Trần đi rất nhanh, chẳng qua nếu có người chào hỏi một tiếng Giang sư huynh hẳn cũng không làm ngờ mà đáp lại bằng một nụ cười, coi như tương đối bình dị gần gũi!

Rất nhanh, Giang Trần đã đi đến cửa Công Đức Điện.

Ba tầng cao vút! Ngồi bằng lưu ly! Trăm trổ Long Phụng! Tháp hình bát giác! Cao mười mấy thước, phong cách cổ xưa cùng sự hùng vĩ đan xen vào nhau, tạo ra cảm giác đi thẳng vào lòng người.

Võ Đang phái năm Điện mười Đường, Công Đức Điện chính là nơi lưu trữ công lao, cũng có thể gọi là công hiến.

Nếu có đủ điểm công hiến, thì có thể đổi được các bản kinh nghiệm tâm đắc của những tiền bối, thậm chí nếu có thể làm ra công hiến to lớn, người có thể đổi được bản kinh nghiệm tâm đắc của tổ sư.

Cái này chính là vô số điểm kinh nghiệm a!

Chẳng qua điểm công hiến để có thể đổi được là một con số khổng lồ, trừ khi Giang Trần đạt đến cấp bậc Lục Địa Thần Tiên, ba năm sau Ma Giáo Loạn Thiên Hạ, một người chống lại Ma Giáo, giải cứu thiên hạ, nếu không chín trăm chín mươi chín vạn điểm công hiến, để Giang Trần cũng chỉ có thể nhìn trần mà thở dài!

Chẳng qua Giang Trần đến đây chính là để làm nhiệm vụ!

Không sai!

Nếu tỷ võ có thể đạt được điểm kinh nghiệm, thì làm nhiệm vụ cũng có thể đạt được điểm kinh nghiệm, tất nhiên đây cũng chỉ là suy đoán của Giang Trần!

Đệ tử ký danh nhập môn ba tháng trở nên mới có thể nhận nhiệm vụ, nhưng do Đại Hội sắp bắt đầu, Võ Đang cũng vì phô trương bản thân nên cố ý phải tất cả đệ tử xuống núi.

Nói cách khác chính là tăng cường danh vọng!

Võ Đang không phải là tông môn lãnh đời, cho nên trong lòng dân chúng cũng có danh vọng nhất định, danh vọng này không phải là do cứu người nào hay đánh bại người nào mà có, mà là do các đệ tử không ngừng giúp đỡ dân chúng có được cuộc sống yên ổn ấm no đạt được.

Công Đức Điện chính là nơi chuyên phụ trách những chuyện như vậy!

Nghĩ tới đây Giang Trần trực tiếp đi vào trong Công Đức Điện!

Công Đức Điện vẫn giống như ngày thường, người ra người vào tấp nập, tất cả đều là đến đây nhận hoặc trả nhiệm vụ.

Bên ngoài cùng là nơi dành cho đệ tử ký danh cùng đệ tử ngoại môn, trên lầu là nơi dành cho đệ tử nội môn cùng đệ tử hạch tâm, còn lên trên nữa là nơi dành cho đệ tử chân truyền. Cấp bậc được chia cực kỳ nghiêm ngặt.

Giang Trần tùy ý đi đến một chỗ, đứng xếp hàng!

Rất nhanh có đệ tử phía trước đội ngũ quay đầu lại thấy được Giang Trần, lập tức kinh ngạc, sau đó cười nói: "Giang Trần sư huynh cũng tới nhận nhiệm vụ sao?"

"Ừ." Giang Trần không biết người trước mặt là ai, có lẽ là một đệ tử ngoại môn, lập tức gật đầu rồi mỉm cười nói.

"A, hay là mời Giang sư huynh đến trước." Đối phương rất khách sáo nhường chỗ cho Giang Trần, đối với việc này Giang Trần cũng không cự tuyệt, hẳn cũng rất muốn nhanh nhận lấy nhiệm vụ, cho nên cảm ơn một tiếng, rồi trao đổi vài câu. Những người đứng phía trước đều giống nhau nhường chỗ cho Giang Trần lên nhận nhiệm vụ. Việc này làm cho Giang Trần cảm thấy kinh ngạc, nhưng càng hiểu thêm pháp tắc của thế giới này!

Người mạnh là Vua!

Nếu mình giống như đám người Trần Hạo, đến nơi này đừng có nghĩ là chen ngang, nói không chừng bọn bị người khác chen ngang lại!

Thu hồi suy nghĩ, Giang Trần liền tiến về người nhận nhiệm vụ trước mặt!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dich Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: Nhiệm Vụ Tuần Tra

"Tôi làm gì?"

Trước mặt là một nam tử chừng bốn mươi tuổi, trong tay cầm một cây bút vừa ghi vừa nói.

"Gần đây có nhiệm vụ tuần tra không?" Giang Trần nhìn đối phương, nhẹ nhàng nói.

Nhiệm vụ tuần tra? Người kia ngẩng đầu lên nhìn Giang Trần, cũng không muốn nói nhiều, chỉ nói: "Đem lệnh bài đệ tử đến đây."

"Được." Giang Trần cũng sớm chuẩn bị xong lệnh bài liền đưa cho đối phương.

Nhiệm vụ tuần tra chính là kiểm tra trị an của một địa phương xem thế nào, mặc dù thiên hạ nhìn như yên bình, nhưng những mạch nước ngầm trong đó vẫn chảy mãnh liệt, mẫu thuẫn của Tứ Đại Vương Triều cùng Võ Lâm thiên hạ cũng đủ để cho dân chúng chịu không nổi.

Nếu không phải gần đây không có đại sự gì phát sinh, chỉ sợ thiên hạ cũng đã sớm rối loạn!

May Tứ Đại Vương Triều cùng Võ Lâm thiên hạ cũng thông minh, trước lấy yên dân làm chủ, nếu không trong hoàn cảnh này mà để cho dân chúng cơm ăn không đủ no, áo mặc không đủ ấm, cuộc sống đầu đường xó chợ thì chắc cũng đã loạn từ lâu!

Võ Lâm thiên hạ thì sao? Có thể giết sạch người trong thiên hạ sao?

Tứ Đại Vương Triều thì như thế nào? Có thể diệt tận người trong thiên hạ sao?

Mặc dù như thế, nhưng các loại Phi Tặc vẫn hoạt động không ngừng nghỉ, dù sao thì trời đất bao la, cường long không áp được địa đầu xa, mà kiểu nhiệm vụ tuần tra chính là muốn ép địa đầu xa một chút, người bình thường kêu ngoạ ức hiếp dân chúng còn không nói, nhưng mà dám gây ra cũng chuyện khiến Thần linh cũng phải phẫn nộ thì cứ mà chờ các đại tông môn tìm đến cửa đi.

"Vừa mới nhập môn một tháng?"

Bình thường đệ tử nhập môn ba tháng cũng không nhận nhiệm vụ này, đầu tiên nhiệm vụ này địa điểm thường khá xa, tiếp đó không cẩn thận sẽ gặp phải chuyện nguy hiểm.

Võ Đang tuy là thiên hạ đại phái, nhưng mà có người xóa sạch dấu vết, như vậy cho dù là giết chết đệ tử thì có thể làm gì?

Hàng năm danh sách đệ tử mất tích cũng không dưới mấy trăm người, cho nên mới có Chấp Pháp Đường, một là đi điều tra nhưng chuyện mất tích, hai là giết chết những người dám bất kính với Võ Đang!

Ở tất cả nhiệm vụ, thì nhiệm vụ đuổi bắt là nhiệm vụ nguy hiểm nhất, tiếp theo đó là nhiệm vụ tuần tra, một lần sơ sẩy liên đánh mất cả tính mạng, tất nhiên mỗi lần thực hiện nhiệm vụ cùng là kết đoàn đội mà đi!

Nhiệm vụ càng khó khăn thì thù lao càng thêm phong phú!

Nhiệm vụ bình thường hoàn thành một lần được năm đến mười điểm công hiến, mà nhiệm vụ tuần tra hoàn thành được một trăm điểm công hiến, chênh lệch gấp mười lần!

"Phải! Đệ tử nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ này, sẽ cố gắng phát huy danh vọng của phái Võ Đang ta, kính xin sư huynh điều đến khu vực mà có nhiều Luru Phi một chút." Giang Trần mỉm cười nói, một vài đệ tử ký danh nghe được thì mặt mũi đều biến sắc!

Nhiệm vụ tuần tra thì cũng thôi đi, còn đặc biệt chọn nơi có nhiều Luru Phi!

Luru Phi là ai, là đám người mà đầu giắt trên lưng quần, là đối tượng có thể cùng tồn tại với Triều Đình và Võ Lâm, hơn nữa Thất Thập Nhị Động chính là lão tổ tông của Luru Phi, còn một ít môn phái lánh đời nghe nói cùng Luru Phi có một chút quan hệ!

Triều Đình cùng Võ Lâm thiên hạ nắm trong tay là dân chúng, mà Ma Giáo cùng những thế lực không muốn tiết lộ nội tình ra ngoài, nắm trong tay chính là Luru Phi, tất nhiên không phải là tất cả Luru Phi đều có quan hệ như vậy, phần lớn đều là Luru Phi không có gốc gác!

"Người xác định?" Sư huynh phụ trách ghi chép cảm thấy hứng thú với Giang Trần, rất nhiều đệ tử không dám đi đến thôn trấn mà có Luru Phi, vậy mà Giang Trần lại dám! Điều này không thể không đề cho hắn cảm thấy có chút tò mò.

"Xác định!"

"Vậy thì tốt, Bạch Dương thôn cùng Lâm An thôn, gần đây có Luru Phi xuất hiện, quan viên địa phương cũng đã hướng tới Võ Đang cầu cứu, Luru Phi thực lực không mạnh nhưng số lượng lại nhiều nên cần rất nhiều đệ tử đi trước, người dự định lúc nào xuất phát?"

"Tùy thời!" Giang Trần bình tĩnh trả lời.

"Tốt lắm, sư đệ hùng tâm tráng chí, ngày mai đến Tụ An Đường cùng đám người Trần Nghị sư huynh tụ họp rồi cùng nhau xuất phát, Trần Nghị sư huynh chính là đệ tử ngoại môn, đi theo hắn sư đệ có thể xuất thủ lập được công lao hiển hách!"

Đối phương vừa nói xong, âm thanh quen thuộc của Hệ Thống lại truyền đến.

Leng keng!

Tiếp nhận nhiệm vụ sư môn.

Loại hình: Phụ tuyến

Phần thưởng: Sau khi hoàn thành đạt được một trăm điểm công hiến + 5000 điểm kinh nghiệm.

Trình độ: Bình thường cùng khó khăn!

Năm nghìn điểm kinh nghiệm, mà nhiệm vụ tuần tra mất khoảng mười ngày, tất nhiên nếu đem Luru Phi giết hết cũng coi như hoàn thành, còn tại sao lại là bình thường cùng khó khăn, nếu mình gặp Luru Phi bình thường thì chính là nhiệm vụ bình thường, còn đâu mà gặp được các loại kiểu như Đại Đường Gia, Nhị Đường Gia thì chính là nhiệm vụ khó khăn.

Tiếp nhận xong nhiệm vụ, Giang Trần ra khỏi Công Đức Điện.

Giang Trần trở về hỏi qua Vương sư huynh một chút về nhiệm vụ, Vương sư huynh biết được Giang Trần nhận nhiệm vụ cũng không nói gì, dù sao thực lực Giang Trần cũng không yếu, nhiệm vụ tuần tra mặc dù nguy hiểm nhưng môn phái vẫn khích lệ các đệ tử tiếp nhận. Đến lúc đó sẽ có người đi theo bảo vệ, ví dụ đi cùng lần này với Giang Trần chính là Trần Nghị.

Mà chuyện Giang Trần tiếp nhận nhiệm vụ tuần tra cũng được truyền ra, làm cho rất nhiều người đều khâm phục, lại còn chủ động lựa chọn tiêu diệt Luru Phi, loại tâm tính này không phải ai cũng có được, huống chi là một đệ tử mới gia nhập được hơn một tháng.

Mà những người không ưa Giang Trần lại âm thầm giễu cợt.

"Đánh bại được mấy sư huynh liền cho là mình giỏi."

"Đúng vậy, Luru Phải cùng Sơn Phi đều có không ít cường giả, không nói đến Thất Thập Nhị Động, chỉ nói một ít Sơn Đại Vương bình thường cũng đều là Hậu Thiên lục trọng, thật đúng là cuồng vọng a."

"Chỉ sợ sau khi trở lại, bị người ta đánh cho tàn phế đi."

Có người khích lệ, có cười thì cười thâm, cuộc sống chính là như vậy, có cười có khóc! Có tốt có xấu!

Thời gian vội vã trôi qua, chớp mắt sao đã đầy trời.

Giang Trần yên lặng trong phòng nghỉ ngơi, giờ đây hắn có chút kích động bởi vì ngay mai sẽ xuống núi.

Mấy tháng nay hắn đều ở trong Võ Đang, tuy không phải là khô khan nhàm chán, chẳng qua hắn muốn xem thế giới bên ngoài một chút.

Một đêm yên giấc, rồi giường Giang Trần cũng không vội đi Tụ An Đường, mà làm một chút chuẩn bị, ăn xong một bữa sáng, tu luyện một bộ võ công trụ cột, ước chừng đến chín giờ sáng bắt đầu đến Tụ An Đường!

Tụ An Đường là nơi mà khi chọn bị thi hành nhiệm vụ buộc phải qua, một chính là lấy tài nguyên do môn phái cung cấp, hai là tụ họp một chỗ để thương nghị.

Giang Trần đến nơi, đem lệnh bài thân phận giao nộp, sau đó đối phương hướng dẫn cho Giang Trần đến nơi tập chung.

Tìm được phòng, Giang Trần gõ cửa.

Cũng không lâu lắm bên trong truyền ra một giọng nói.

"Đi vào."

Giang Trần đẩy cửa ra, không gian bên trong không lớn, chỉ có một cái bàn, thêm một ít chỗ trống để tiện đi lại.

Bên trong có năm người, hai nữ, ba nam.

Nam tử ngồi ở giữa, khí thế hiên ngang, khuôn mặt thanh tú, tầm hai mươi hai tuổi, bên cạnh là một nam tử, khuôn mặt có chút hiền lành, nhìn thấy Giang Trần liền mỉm cười, người nam tử còn lại thì là tỏ ra bất mãn bĩu môi.

Về phần hai người nữ tầm hai tám tuổi, mi thanh mục tú, trên mặt cũng lộ ra một ít bất mãn.

"Người chính là Giang Trần?"

Lúc này nam tử ngồi ở giữa, uống một hớp trà, nhẹ nhàng nói, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ lạnh lùng, cùng một phần chán ghét.

"Gặp qua Trần sư huynh." Giang Trần cung kính nói.

Nghe nói thế, Trần Nghị lạnh lùng cười một tiếng: "Người còn biết gọi ta là Trần sư huynh? Thật không dám nhận a."

Ách, Giang Trần sững sốt, rất nhanh sau đó Giang Trần liền hiểu ra, có lẽ là bởi mình đến chậm nên đối phương cảm thấy tức giận đi.

"Bẩm sư huynh, bởi vì sư đệ lần đầu tiên đến Tụ An Đường, cho nên không biết đường, làm chậm trễ thời gian, kính xin sư huynh thứ lỗi." Giang Trần tùy tiện tìm một lý do nói.

"Hừ! Đây không phải lý do! Nếu là ở bên ngoài thi hành nhiệm vụ, người đến chậm một chút, không chừng đồng môn sẽ vì người mà chết, người hôm qua nhận được nhiệm vụ, đáng lẽ nên đến nơi này một chuyến, vậy mà bây giờ vẫn ở đây nói sáo, thật hoang đường!"

Trần Nghị vỗ bàn, tỏ ra rất tức giận.

"Sư đệ biết sai." Giang Trần cung kính nói.

"A." Vẻ mặt Trần Nghị bắt đầu dịu lại, tiếp đó nhìn Giang Trần nói: "Người đã biết lỗi, ta cũng không nói thêm gì, vậy chạy quanh Tụ An Đường một trăm vòng, nếu người chạy xong trước khi mặt trời xuống núi thì cho tiếp tục lên đường, nếu không chạy xong thì hôm nay cũng đừng ăn cơm."

Giang Trần sắc mặt hơi đổi, nếu như lúc trước chỉ là cảm giác thì bây giờ Giang Trần có thể xác định Trần Nghị này chính là chìa mũi vào mình!

Tụ An Đường cũng không lớn, nhưng kêu chạy một trăm vòng có vẻ quá đáng, tất nhiên Giang Trần có thể chạy xong rồi xuống núi, chẳng qua là tiêu hao thể lực quá lớn, mà người không có nghị lực là không thể chạy được.

Nếu như không có gì xảy ra, thời điểm xuống núi, khẳng định còn bắt mình mang đồ!

Giang Trần lăm lăm trong lòng, sau đó khẽ mỉm cười nhìn Trần Nghị nói: "Nếu ta không chạy thì sao?"

"Người nói gì?" Trần Nghị mang theo ánh mắt sắc bén nhìn Giang Trần, mặt nhìn thì có vẻ bình tĩnh nhưng nó lại càng thêm đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Địch Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Người Chết

Không thể không nói bên trong Võ Đang, Vương Thái cũng coi như có một số quan hệ, mời Trần Nghị một bữa ngon, hơi chút mồm mép vậy mà làm cho Trần Nghị đối với Vương Thái có chút hảo cảm. Đợi thời cơ thích hợp, Vương Thái đưa ra chút ý kiến hy vọng Trần Nghị có thể trừng trị Giang Trần một phen.

Thật ra việc đẩy Trần Nghị không để trong lòng, hắn cũng không phải người ngu, làm sao có thể để cho Vương Thái lợi dụng, cũng chỉ tùy tiện đáp ứng một câu, vậy mà hôm nay phát hiện Giang Trần đến muộn hơn nửa giờ.

Làm đệ tử ngoại môn, Trần Nghị luôn có cảm giác mình hơn người, đây cũng là tệ doan do phân chia đẳng cấp. Cấp bậc càng cao thì càng có cảm giác ưu việt hơn hẳn người khác, cảm thấy đệ tử ký danh chỉ là kẻ sai vật, là thù hạp của mình. Vậy mà khi mình tới thụ hạ vẫn chưa tới, việc này làm cho Trần Nghị cảm thấy tức giận. Về phần bắt chạy một trăm vòng, chỉ là đòn phủ đầu, vừa gọi là giết gà dọa khỉ, cũng coi như hoàn thành thỉnh cầu của Vương Thái.

Nhưng không nghĩ tới là Giang Trần lại dám chống đối mình!

Lúc này mà không tức đó mới là có quý.

"A." Giang Trần khẽ cười một tiếng, ung dung mà nói: "Trần sư huynh địa vị cao quý, sự đệ chẳng qua là tới chậm một chút, huống chi hôm qua cũng không ai nói là lúc nào lên đường, nếu là Hình Phật Đường, Chấp Pháp Đường, Trưởng Lão Đường trừng phạt thì ta không có ý kiến, nhưng chỉ sợ chuyện này là do sư huynh cố tình gây sự nên ta cự tuyệt!"

Sắc mặt Trần Nghị lại một lần nữa thay đổi, trước nghe Vương Thái người này rất cuồng rất kiêu ngạo, hắn cũng không để trong lòng, giờ này gặp được, đúng thật là đủ cuồng a!

"Nhiệm vụ lần này ta là đội trưởng, ngươi tới chậm ta trách phạt ngươi, đó là chuyện đương nhiên, vậy mà ngươi dám cự tuyệt? Có phải là không đem quy củ tông môn để vào mắt, đã thế ngươi trở về đi, nhiệm vụ lần này ta không cần ngươi."

Trần Nghị lạnh lùng nói.

Mà Giang Trần chỉ cười khẽ một tiếng, cũng chẳng sợ hãi, nhìn Trần Nghị bình tĩnh mà nói: "Việc này chỉ sợ Trần sư huynh không thể quyết định đi?"

"Ngươi!" Trần Nghị siết chặt quả đấm nhìn Giang Trần, nội tâm như bốc hỏa, Giang Trần liên tiếp phản kháng hắn, khiêu khích hắn, phải biết hắn là đệ tử ngoại môn, ra ngoài giang hồ, người nào nghe được thân phận của hắn chẳng phải tăng bốc vài tiếng.

Nhất là nhưng đệ tử ký danh kia, vậy mà Giang Trần lại năm lần bảy lượt khiêu khích hắn, điều này làm cho hắn cảm thấy mất hết mặt mũi.

"Đừng tưởng đây là bên trong Võ Đang mà ta không dám làm gì ngươi!" Trần Nghị vỗ bàn một cái, cao giọng nói, ánh mắt tràn đầy sự tức giận!

"Võ Đang Phái đệ tử ký danh, Giang Trần, xin sư huynh chỉ giáo."

Giang Trần cũng không phải là người sợ phiền phức, liền nói luôn câu này, giọng điệu tràn đầy vẻ bất thiện.

Tê!

Nháy mắt, bốn người còn lại đều cảm thấy kinh hãi.

Một đệ tử ký danh, dám cả gan làm loạn mà đi khiêu chiến đệ tử ngoại môn? Đây không phải là muốn chết sao? Trần Nghị sư huynh chính là cường giả Hậu Thiên tứ trọng, tu luyện Nhiều Chỉ Nhu Kiếm đặt tới Tiệm Nhập Giai Cảnh trung kỳ, mặc dù ở trong ngoại môn không coi là mạnh, nhưng đối với đệ tử ký danh mà nói thì cũng giống như Thần Long a.

Giang Trần cuồng vọng như thế, thật không sợ chết sao?

"Ha ha ha ha! Ngươi lại dám để cho ta chỉ giáo?" Trần Nghị lần này tức giận điên lên, hắn cười cực kỳ khinh thường.

"Hoặc là đánh một trận, hoặc cái gì cũng không cần nói." Giang Trần cũng tỏ ra không sợ Trần Nghị chút nào.

Hậu Thiên tứ trọng? Đúng là có một chút áp lực, nhưng Giang Trần có đủ tự tin có thể đánh bại Trần Nghị!

Ngoại môn thì sao? Kể cả nội môn thì thế nào?

Chỉ cần cho hắn thời gian, hắn có thể nhất phi trùng thiên, võ đạo bản tâm, không nói là phải kiên cường bất khuất, nhưng gặp những chuyện bất bình như vậy, Giang Trần tuyệt đối không khuất phục, nếu chuyện này do hắn sai, đừng nói chạy một trăm vòng, kể cả hai trăm vòng Giang Trần cũng sẽ chạy.

Nhưng dám nhắm vào mình, cho dù chừng môn Võ Đang tới, Giang Trần cũng tuyệt đối không phục!

Đây là nguyên tắc, chứ không phải hành động theo cảm tính.

"Xem ra ta nên giáo huấn ngươi một chút." Trần Nghị hít sau một hơi, kiềm chế giận dữ trong lòng.

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một giọng nói.

"Trần sư huynh! Phía trên truyền tin tức, phụ cận Bạch Dương Thôn có dấu vết Sơn Phi, tông môn hy vọng ngươi lập tức lên đường, không muốn làm chậm trễ thời gian."

Sau khi Trần Nghị nghe xong, nhìn Giang Trần, cười lạnh nói: "Một đệ tử ký danh lại dám cùng Thần Long tranh đấu, đánh với ngươi, thắng thì kêu lấy lớn hiệp bé, thua thì kêu tài nghệ không bằng người, dù ta thắng hay thua, ngươi đều có danh tiếng, rất xảo trá a."

Nói xong Trần Nghị đẩy cửa đi ra, cũng không quay đầu lại, nói: "Xuống lầu nhận lấy tư trang, tập hợp dưới chân núi môn phái."

Sau khi Trần Nghị rời đi, hai nam một nữ liền đi theo, Giang Trần cũng rời đi, còn lại nam tử nhìn hiền lành đi tới bên Giang Trần thấp giọng nói: "Giang Trần sư huynh, ta biết huynh kiếm thuật cao siêu, nhưng dù sao Trần sư huynh cũng là đệ tử ngoại môn, có một số việc lùi một bước cũng không có gì là ghê gớm."

Đối phương có ý tốt nhắc nhở, Giang Trần không có tức giận, ngược lại mỉm cười nói: "Đa tạ sư đệ nhắc nhở không biết tôn tính đại danh của sư đệ."

"A, ta? Ta tên là Từ Đại Ngưu, sau khi vào tông môn đổi tên thành Từ Từ Lộ."

"Từ Đại Ngưu? Từ Từ Lộ?" Giang Trần lẩm bẩm một tiếng, sau đó cười cười, rồi hai người cùng nhau rời đi.

Đều nói một cây làm chẳng nên non, Giang Trần đắc tội Trần Nghị nhưng không có nghĩa hẳn phải đắc tội với tất cả mọi người, bây giờ lôi kéo cũng là một phần lực lượng, ở trong đoàn đội đôi lúc còn có thể cứu mình một mạng, mà Giang Trần cũng không phải là người lạnh lùng kiêu ngạo. Nếu không lúc đầu xung đột cùng Trần Hạo, Giang Trần cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, Giang Trần cũng không ngại hạ sát thủ, đây không phải là trò chơi, không phải tình giả ý hư làm gì, thực lực vì tôn!

Xuống dưới lầu, Giang Trần nhận lấy tư trang.

Một thanh thượng phẩm phẩm khí Võ Đang bội kiếm, còn có Kim Dược Sang, Giải Độc Đan, cùng với hai bình Thanh Trừ Đan còn có mười lượng bạc trắng.

Một lượng bạc trắng tương đương với một quan tiền, một quan tiền tương đương với một ngàn miếng tiền đồng, một miếng tiền đồng tương đương với năm mao tiền địa cầu, như vậy một lượng bạc trắng tương đương với năm trăm đồng tiền.

Đi ra ngoài một chuyến liền cho năm nghìn đồng, Võ Đang quả nhiên là hào phóng, bình thương bổng lộc một tháng cũng chỉ có hai lượng bạc trắng.

Tất nhiên nhiệm vụ xuống núi này có thể mạo hiểm đến tính mạng, cho nên cung cấp nhiều như vậy cũng có thể coi là chuyện đương nhiên.

Bội kiếm treo trên người, đan dược bọc vào túi vải treo ở thắt lưng, Giang Trần không dám sử dụng không gian lưu trữ, nhờ đâu có người phát hiện ra đồ mình không có ở đây, lúc đấy lại không biết giải thích cái gì.

Thời điểm đi tới chân núi, bốn con tuần mã màu đen đã được chuẩn bị xong, Trần Nghị một mình cưỡi một con, hai nữ cưỡi một con, Giang Trần cũng Từ Từ Lộ cưỡi một con, còn một con dư lại cho tên còn lại, coi như hẳn chiếm được chút tiện nghi.

Thuật cưỡi ngựa căn bản là khi vào Võ Đang sẽ được học, nhưng Giang Trần toàn tâm toàn ý tu luyện Thái Hòa Công cho nên cũng không đi học, nếu không thì chỉ cần 1 giây Giang Trần lấy Hệ Thống ra là có thể học được. Nói nhiều như vậy cũng chính là hiện tại Giang Trần không biết cưỡi ngựa, may là có Từ Từ Lộ nên Giang Trần cũng không có gì phải lúng túng.

"Đi theo ta! Giá!" Trần Nghị kêu một tiếng, ngay sau đó vỗ mông ngựa một cái rồi phóng đi, tất cả mọi người còn lại lập tức theo sau.

Bạch Dương Thôn cách Võ Đang chừng ba trăm ba mươi dặm, theo tốc độ cưỡi ngựa ước chừng một ngày là có thể tới nơi, tính toán cả thời gian nghỉ ngơi, hay là một vài tính huống phát sinh, thì chỉ cần ngày mai là có thể tới.

Cùng ngồi trên một con ngựa, nên Giang Trần cùng Từ Từ Lộ dễ dàng trao đổi với nhau. Qua nói chuyện, Giang Trần cũng biết được hai nàng kia, một người gọi là Trương Từ Nguyệt, một người là Vương Giai còn gã nam tử kia là Trương Trữ.

Ăn một chút lương khô tùy thân, rồi nghỉ ngơi chừng một canh giờ mọi người lại tiếp tục lên đường.

Rất nhanh trời cũng đã tối, căn cứ vào kế hoạch lúc trước, mọi người đi đến dịch trạm nghỉ ngơi một đêm.

Sáng sớm bảy giờ ần chút điểm tâm, liền tiếp tục lên đường!

Đến tầm chín giờ sáng, chỉ cần qua một cái cầu là có thể đến Bạch Dương Thôn.

"Sur huynh! Người xem." Ngay lúc này Trương Từ Nguyệt chỉ vào nơi xa, thần sắc có chút kinh ngạc nói.

Dừng ngựa lại, Trần Nghị nhìn về phía xa xa chỉ thấy một bóng người nằm trên mặt đất, hấn lập tức nhú mảy, sau đó nhìn Giang Trần nói:" Các người đi trước dò đường, xem có điều gì khác thường không."

Đây chính là công khai trả thù mà, chẳng qua Giang Trần cũng không có nhiều lời, bởi vì Từ Từ Lộ đã thúc ngựa chạy qua, đúng là khờ khạo vô cùng.

Hiển nhiên là Trần Nghị lo lắng có mai phục, cho nên mới phái Giang Trần qua xem.

Chẳng qua đi thêm một chút, sắc mặt Giang Trần cùng Từ Từ Lộ hai người đều biến đổi!

Nằm trên mặt đất là một cỗ thi thể, máu ngấm xuống đất, đã trở nên đỏ sẫm, mùi máu tươi nhàn nhạt bay vào lỗ mũi, lồng ngực bị dính một đao, nhìn vết máu đã khô, chỉ sợ người này đã chết từ lâu.

Trước mặt chính là Bạch Dương Thôn, mà nơi này lại xuất hiện người chết!

Xảy ra chuyện gì hai người tự nhiên hiểu, cả hai nhìn nhau đều biết đối phương đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dịch Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18: Tinh Thần Hiệp Nghĩa

Sur huynh, có một cỗ thi thể, chết khoảng chừng nửa canh giờ."

Trở lại, Giang Trần từ từ nói.

"Hả?" Trần Nghị cũng biết đây là một cỗ thi thể, chẳng qua hấn nhìn Giang Trần nói:" Làm sao người biết là nửa canh giờ?"

Nghe Trần Nghị hỏi, Giang Trần trầm mặc một câu ngu, gặp tình huống như này còn không lên kế hoạch xem tiếp theo phải làm gì, lại còn ở đây mà hỏi mấy canh giờ?

Giang Trần cũng không phải là nói lung tung, máu chảy trên mặt đất, hơn nữa là đất hoang, không khí làm ô xi hóa, hơn nữa lại thiêu đốt dưới ánh mặt trời, biến thành màu đỏ sẫm, tính ra thời gian là khoảng 30 phút đến 60 phút, nếu vượt quá thời gian này, máu sẽ từ từ bốc hơi.

Đây là kiến thức thông thường, Giang Trần cũng lười giải thích, dù sao lại nói ra một số thuật ngữ chuyên nghiệp đối phương cũng chẳng hiểu. Có khi lại còn nói mình dùng tà thuyết mê hoặc người khác, Giang Trần bình tĩnh nói:" Suy đoán mà thôi."

"Hừ, suy đoán? Ta còn tưởng người am hiểu y thuật cơ đấy." Trần Nghị mĩa mai một tiếng, rồi sau đó đi tới.

Trần Nghị cũng từng đi lại mấy lần trên giang hồ, kiểm tra thi thể một chút, trong lòng cũng có đáp án giống như Giang Trần, chẳng qua Trần Nghị không cách nào đảm bảo là thi thể đã chết nửa canh giờ.

Tình huống trước mắt có một chút nghiêm trọng, chẳng qua trong lòng khó chịu mới mĩa mai Giang Trần mấy câu, gặp tình huống nguy hiểm Trần Nghị cũng không dám làm càn, không phải là hấn lấy đại cục làm trọng, chẳng qua hấn không muốn chết mà thôi.

Đệ tử ngoại môn không giống đệ tử ký danh, bọn họ mỗi quý đều phải tiếp nhận một nhiệm vụ tuần tra, còn đệ tử ký danh không như vậy, muốn nhận thì nhận.

"Xem ra Bạch Dương Thôn xảy ra chuyện a." Trần Nghị từ lảm bảm, sau đó quay lại nói với mọi người." Từ Từ Lộ, Trương Trữ, Giang Trần, ba người các người đi trước thăm dò, chúng ta ở chỗ này đợi."

Quả nhiên là để cho ba người Giang Trần đi dò đường, ba người trong lòng đều có chút khó chịu, chẳng qua Trần Nghị là đội trưởng, nghe theo đối trưởng là tất nhiên, nếu không sau khi trở về Trần Nghị bịa ra tội danh, đến lúc đó chẳng phải đùa.

Ba người nhìn nhau, cũng không nói gì, giục ngựa mà đi.

"Đứng lại! Không được cười ngựa, vạn nhất bên trong có Sơn Phi, các người cười ngựa qua đó, hoàn toàn bị bại lộ, đi bộ đi."

Ba người nghe nói vậy, sắc mặt lại lần nữa thay đổi, nhất là Giang Trần, Trần Nghị này quả thật độc ác, mặc dù hắn nói không sai, nhưng nếu không cười ngửa, thật sự gặp phải Sơn Phi, bọn họ cũng chẳng có cơ hội chạy thoát.

Trần Nghị tròn mắt nhìn ba người: "Thế nào? Không nghe ta chỉ huy?"

"Không dám!" Trương Trữ trả lời một câu rồi trực tiếp xuống ngựa, Từ Từ Lộ cùng Giang Trần cũng theo nhau xuống.

"Đi nhanh về nhanh, không được làm chậm trễ thời gian." Trần nghị nói một tiếng rồi hờ hững nhìn ba người rời đi.

Bọn họ đang ở bên ngoài Bạch Dương Thôn, chỉ cần qua cầu đi về phía trước một dặm là đến, ở võ hiệp thế giới một dặm là một ngàn thước, không phải là năm trăm thước.

"Đã sớm nghe người khác nói qua, nếu nhận được tuần tra nhiệm vụ, sinh tử là do đội trưởng, quả nhiên là thế, Trần Nghị ngoại trừ cái tiếng làm đội trưởng cũng chẳng được tích sự gì, mẹ kiếp."

Ba người sống vai mà đi, vừa đi vừa cảnh giác, Trương Trữ thì thấp giọng mắng.

Giang Trần không nói gì, còn Từ Từ Lộ nói: "Quên đi, nếu đã nhận nhiệm vụ tuần tra, thì cũng biết được hậu quả, cũng có hơn gì đâu."

"Hừ."

Đi được tầm bảy trăm thước, Giang Trần liền nghe được tiếng cười nói từ xa xa.

"Ha ha ha ha, nguoi thật không được, mới chơi được mấy cái, mà đã ra!"

"Mẹ kiếp, bị bọn khốn khiếp các nguoi đùa chết, ta còn chưa có thượng a."

"Mời vừa rồi thấy ba nữ nhân, chạy mất hai, bảo các nguoi đuổi theo thì chết cũng không chịu đi, bây giờ thì sao, bốn người chúng ta chơi một nữ nhân, thật đen đủi."

"Nguoi đừng đứng đây mà làm bộ làm tịch, nguoi là người thượng đầu tiên đấy, cô gái này vẫn còn nhỏ, cứ như vậy bị nguoi lên trước, thật hối hận."

Giang Trần nghe được, hắn vươn tay để cho Từ Từ Lộ cùng Trương Trữ không được hành động thiếu suy nghĩ, đi lên mười mấy thước, thấy được trong rừng trúc, bên cạnh tảng đá lớn, bốn nam tử đang cười đùa, vũ khí để trên mặt đất, bên cạnh là một người con gái không mặc gì nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

"Súc sinh."

Thấy chuyện như vậy, Giang Trần siết chặt nắm đấm, hắn tự hiểu chuyện xảy ra trước mắt là gì, đôi mắt lộ ra ánh lửa giận.

"Khốn khiếp."

"Lũ súc sinh."

Từ Từ Lộ cùng Trương Trữ nhìn thấy, không nhịn được đều thấp giọng mắng.

Hậu Thiên nhất trọng!

Giang Trần nhận ra được cảnh giới của đối phương, không chút do dự trực tiếp động thủ!

"Chớ!"

"Chậm."

Hai người thay nhau lên tiếng, nhìn thấy chuyện như vậy trong lòng đều phần nộ, nhưng không biết thực lực đối phương ra sao, không dám tùy tiện hành động.

Thấy Giang Trần đã lao qua, hai người cũng không nói gì nữa, trực tiếp rút kiếm lao theo.

"Người nào!"

Bốn người nghe được động tĩnh, lập tức phục hồi lại tinh thần, nhặt binh khí dưới đất lên.

Trường kiếm trong tay Giang Trần đánh tới, chặt đứt bàn tay một người.

"A!" Sơn Phi bị chém đứt bàn tay kêu lên một tiếng thảm thiết, máu tươi rơi đầy trên mặt đất.

Nhưng Giang Trần không chút nào lưu tình, một kiếm chém tiếp về bàn tay của một tên khác.

Kiểm pháp Giang Trần đã đạt Liễu Nhiên Vu Hung, cộng thêm cảnh giới cao, đối phó với bốn tên Sơn Phi vẫn là dễ dàng.

Bốn chiêu, bốn bàn tay bị chém đứt.

Bốn người cùng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Đại hiệp tha mạng! Đại hiệp tha mạng!"

"Đại hiệp, tha mạng."

Bốn người quỳ trên mặt đất, khóc lóc van xin.

Giang Trần liếc về thi thể trên mặt đất, giữa hai chân tràn đầy máu tươi, diện mạo không thấy rõ, khắp người đều là cò dại cùng vết thương, có thể là trước khi chết đã gãy giữa một hồi lâu.

"Các ngươi là Sơn Phi nơi nào?" Giang Trần cẩn thận hỏi.

"Bẩm đại hiệp, chúng ta là Lưu Phi, theo Đại Đường Gia mà đến." Một người cố gắng nhịn đau nói.

"Bên trong Bạch Dương Thôn còn có đồng bạn của các ngươi không?"

"Có! Có rất nhiều, Đại Đường Gia cũng ở đây, hần là Hậu Thiên tứ trọng võ giả."

Hậu Thiên tứ trọng?

Sau khi biết được tin tức, Giang Trần rút kiếm, cắt đứt một khối huyết nhục của đối phương, đồng thời, cắt luôn gân tay gân chân, làm đối phương kêu la thảm thiết.

Ba người còn lại đồng dạng cũng bị như thế. Giang Trần không trực tiếp giết bốn người, dù sao đối phương cũng sẽ chết do mất máu quá nhiều, trừ khi có được trân đan hay dược liệu quý hiếm, nếu không thì bốn người phải chết không thể nghi ngờ.

Sơn Phi là gì? Đều là vì tư lợi! Nếu là nói nghĩa khí thì có thể cùng nhau giàu sang, nhưng tuyệt đối không thể cùng nhau chịu khổ.

"Giang Trần sư huynh, giết bọn họ!" Từ Từ Lộ tức giận nói!

"Đúng vậy! Giết bọn họ!" Trương Trữ cũng nói.

"Không! Ta không giết! Ta muốn để bọn họ từng chút từng chút mất máu mà chết, trong thời gian một nén nhang, không có gì xảy ra là bọn họ phải chết, hơn nữa chết vì mất máu bọn họ có thể cảm nhận được tử vong đang lại gần, ta muốn bọn họ chịu đủ hành hạ khổ sở trước khi chết, nếu trực tiếp giết chết thì may mắn cho bọn họ quá."

Giang Trần giống như ác ma lạnh lùng nói.

Trương Trữ cùng Từ Từ Lộ cũng không nói gì.

Đúng vậy! Một kiếm giết chết bọn họ thì nhẹ nhàng quá.

"Hai người các ngươi trở về báo cáo với Trần Nghị, ta ở chỗ này chờ." nghe Giang Trần nói xong lời này, hai người lập tức rời đi.

Bốn người cuối cùng đều sắp hấp hối, có người thậm chí còn khóc lên, nhưng Giang Trần không có bất kỳ một chút thương hại nào, mỗi khi hần nhìn thấy cỗ thi thể nằm trên đất kia, lòng hần lại tràn ngập lửa giận.

Một lúc sau, hai người Trương Trữ đã trở lại.

"Giang sư huynh, Trần sư huynh nói, Bạch Dương Thôn tình huống không rõ ràng, kêu chúng ta tạm thời về nghỉ ngơi, đợi báo lên tông môn, một lần nữa an bài kế hoạch."

"Cái gì?" Giang Trần vô cùng tức giận nói: "Bây giờ Bạch Dương Thôn đang bị Sơn Phi cướp sạch, bao nhiêu dân chúng gặp nạn? Hần vậy mà nói như vậy? Ngươi không nói cho hần biết Đại Đường Gia chẳng qua là Hậu Thiên tứ trọng võ giả sao?"

"Có, chẳng qua Trần sư huynh cảm thấy có gì đó không ổn." Từ Từ Lộ nhìn thấy Giang Trần nổi giận, trong lòng cũng có một chút sợ hãi.

Trương Trữ cẩn thận nói: "Giang sư huynh, Trần Nghị là loại nhu nhược, chúng ta đã bẩm báo chi tiết, nhưng hần lại mắng, cái gì là mới vào giang hồ, không hiểu biết gì, người ta nói Hậu Thiên tứ trọng thì cũng cho đó là Hậu Thiên tứ trọng, mắng là ngài ngu xuẩn, kêu chúng ta trở về thương lượng."

Từ Từ Lộ là người hiền lành, chuyện gì cũng muốn dĩ hòa vi quý, cho nên nói chuyện uyển chuyển một chút, còn Trương Trữ thì có gì nói đấy, vui là vui, mà khó chịu là khó chịu, lúc đầu không có cảm tình gì với Giang Trần, nhưng cũng chẳng có hảo cảm gì với Trần Nghị, không phải là kẻ tiểu nhân gió

chiều nào theo chiều đấy.

Hôm nay thấy Giang Trần ra tay giết người, vô cùng anh dũng, tất nhiên là bội phục, còn Trần Nghị thì hèn nhát không những thế lại còn nhục mạ Giang Trần, cho nên Trương Trữ không chịu được, liền đem đầu đuôi nói lại với Giang Trần.

"Khốn khiếp." Giang Trần nắm chặt quả đấm, mắng to, hấn tức giận không phải vì Trần Nghị nhục mạ hấn, mà hấn tức giận vì lựa chọn của Trần Nghị. Cũng bởi những người hèn nhát như thế, mà dẫn đến bao nhiêu dân chúng gặp cảnh bất hạnh.

Giang Trần lập tức hít thật sâu lấy lại bình tĩnh, hấn biết bây giờ không phải là lúc tức giận.

"Ta chỉ nói một câu, ai muốn cùng ta đi đến Bạch Dương Thôn giải cứu dân chúng! Ta biết lần này đi sẽ gặp nguy hiểm, cũng có thể sẽ phải hối hận vì quyết định này, nhưng nếu Giang Trần ta không đi! Hôm nay ta không xứng là đệ tử Võ Đang, không xứng là đệ tử chính đạo." Giang Trần lớn tiếng nói rồi nhìn phản ứng của hai người.

Từ Từ Lộ cùng Trương Trữ nhìn nhau, có một chút do dự, cuối cùng cắn răng một cái rồi lớn tiếng nói: "Ta nguyện ý đi cùng Giang sư huynh, có thể ta sẽ phải hối hận vì quyết định nhất thời này, nhưng nếu không đi thì Từ Từ Lộ ta càng là hối hận cả đời!"

"Trương Trữ ta mặc dù không phải là anh hùng, nhưng cũng không phải là thứ hèn nhát, tuy Trương Trữ ta chỉ là đệ tử ký danh nhưng cũng là đệ tử Võ Đang!"

"Tốt! Hôm nay Giang Trần ta nguyện kết giao huynh đệ với hai người, đợi nhiệm vụ lần này kết thúc, chúng ta sẽ vì chuyện này mà uống say ba ngày!" Giang Trần vô cùng phấn chấn.

"Uống say ba ngày!"

"Đi!"

Ba người trực tiếp tiến đến Bạch Dương Thôn, không chút nào do dự!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dích Ngọa Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Diên Cuofng Chém Giết

Leng keng!

Đánh chết một gã thổ phi nhận được 200 điểm kinh nghiệm!

Đạt được 2 điểm công đức!

Đạt được 1 điểm nhân quả!

Đánh chết bốn gã thổ phi Giang Trần nhận được 800 điểm kinh nghiệm, tương đương với khiêu chiến tám gã đệ tử bách cường, hiện tại Giang Trần đang có một vạn ba nghìn năm trăm điểm kinh nghiệm, cộng thêm tám trăm điểm này tổng cộng là có một vạn bốn nghìn ba trăm điểm.

Không thể không nói, phần thưởng khi giết chết địch thủ nhiều hơn quá nhiều so với phần thưởng khi tỷ võ.

Mà đây cũng chỉ là Hậu Thiên nhất trọng, nếu là nhị trọng hay tam trọng có lẽ Giang Trần lấy được kinh nghiệm sẽ nhiều hơn.

Trên đường đi, Giang Trần nói cho hai người biết là kiếm pháp mình đã đạt đến cảnh giới Lô Hòa Thuần Thanh trung kỳ, mặc dù là che giấu một phần, nhưng điều đó cũng làm cho hai người cảm thấy yên tâm hơn.

Lô Hòa Thuần Thanh trung kỳ, hơn nữa còn là Hậu Thiên nhất trọng tùy lúc có thể bước vào Hậu Thiên nhị trọng, nếu gặp phải Hậu Thiên tứ trọng ít ra vẫn có năng lực chống lại.

Khi đến bên ngoài Bạch Dương Thôn, mùi máu tươi nồng đậm truyền đến, những tiếng hét chói tai, tiếng gọi ầm ĩ, tiếng kêu cứu mạng từng trận vang lên.

Cạnh tâm bia đá trước của thôn, một ông lão ngã gục xuống đất, vẻ mặt hoảng sợ, cầu xin đối phương tha mạng, trong ngực vẫn còn ôm một đứa trẻ đang nằm trong tã, phát ra tiếng khóc chói tai.

Đối phương là một tên thổ phi tầm ba mươi tuổi, trong tay cầm một thanh đại đao, khuôn mặt dữ tợn.

Thổ phi tiêu diệt các thôn xóm, một là để phát tiết, hai là thông cáo.

Bọn họ bị Triều Đình cùng Võ Lâm tông môn đuổi giết quá lâu, toàn sống cuộc sống nay đây mai đó, cho nên nội tâm tràn đầy oán khí, vì thế mới chém giết để phát tiết.

Mà giết người càng nhiều, càng tạo được thêm danh tiếng, rồng có đường của rồng, chuột có đường của chuột. Đem chém giết làm vinh dự, như thế sẽ có nhiều người gia nhập, chuyện như thế đã sớm trở thành thói quen.

Mà nhưng năm gần đây thổ phi cùng lưu phi hoạt động mạnh như vậy, thật ra là có liên quan đến Triều Đình cùng Ma Giáo, chẳng qua liên quan thế nào Giang Trần cũng không biết, chỉ biết rằng những việc như này là dấu hiệu cho lẫn loạn thế sắp tới.

"Động thủ."

Giang Trần không chút do dự, cầm trong tay trường kiếm, nhờ thân pháp nhanh nhẹn mà chưa đến ba hơi thở đã đi tới trước cửa thôn.

Bá!

Xuất ra Tịch Tà Kiếm Pháp, một kiếm xuyên thủng ngực đối phương, máu tươi văng đầy trên mặt ông lão.

"Lão nhân gia, chúng ta là đệ tử phái Võ Đang, lão nhân gia ngại mau đi về hướng Bắc, hướng đây không có người, còn nơi này cứ giao cho chúng ta."

Giang Trần nhỏ giọng nói một câu, rồi lập tức dẫn đầu giết vào trong thôn.

Ông lão sững sờ một lúc, sau đó mặt tràn đầy nước mắt, vô cùng kích động nói: "Tới, tới, rốt cuộc cứu binh cũng đã tới, nếu mà có thể tới sớm hơn một nén nhang thì thật tốt, con trai ta, thế tử ta, con dâu ta, các người sẽ không phải chết!"

Ông lão gào khóc, sau đó ôm đứa trẻ nhanh chóng chạy đi.

Trong thôn đã một mảnh tán loạn, thi thể đầy đất, khắp các gian nhà vang lên tiếng hét của phụ nữ, tiếng nam nhân cầu cứu, còn có xen vào đó là tiếng cười đầy trụy lạc.

"Giết!"

Giang Trần hét lớn, lao lên như một đạo bạch quang, trường kiếm trong tay, nhìn thấy thổ phi là trực tiếp chém giết!

Leng keng!

Đánh chết một gã thổ phi, đạt được 200 điểm kinh nghiệm!

Đạt được 2 điểm công đức!

Đạt được 1 điểm nhân quả!

Giang Trần nổi giận, Trương Trữ cùng Từ Từ Lộ hai người tả hữu đi theo, những sơn phi này phần lớn đều là Hậu Thiên nhất trọng, thậm chí còn có người chưa đạt tới Hậu Thiên, rất ít khi nhìn thấy Hậu Thiên nhị trọng. Có một Đại Đương Gia là Hậu Thiên tứ trọng, như vậy nhiều nhất chỉ có một hoặc hai gã thuộc hạ là Hậu Thiên tam trọng. Ở thế giới này cũng chỉ có Giang Trần mới có thể nhờ Hệ Thống tăng lên cảnh giới, những người còn lại đều phải thôn khí thổ nạp, rèn luyện thân thể, từng bước phát triển, cũng chỉ có những môn phái lớn như Võ Đang mới có thể đào tạo được ra nhiều Hậu Thiên võ giả như vậy.

Một ít sơn phi, có thể đào tạo được ra bao nhiêu võ giả?

Cho nên kiếm thuật cơ sở Giang Trần đã đạt tới Liễn Nhiên Vu Hung, còn Tịch Tà Kiếm Pháp đạt đến Tiệm Nhập Giai Cảnh, hoàn toàn giống như một cỗ máy chém giết.

Cách đó không xa, mười mấy tên sơn phi đang bao vây một đám thôn dân phản kháng, cả bọn lăm lăm vũ khí trong tay gương mặt thì lạnh lùng còn đám thôn dân sắc mặt hoảng hốt, không ai dám xông lên.

Phốc!

Một nam tử lấy can đảm xông lên, nhất thời bị đại đao chặt đứt nửa đầu, ánh mắt mở to rồi nằm xuống, máu tươi bắn ra đầy đất.

"Ha ha ha ha!"

"Lại đến a! Lại đến tiếp a!"

"Một đám phế vật, vậy mà còn dám phản kháng?"

"Các huynh đệ đừng đùa nữa, nam thì giết, nữ lưu lại mang về sơn trại, muốn chơi thế nào thì chơi."

Lũ son phi lớn tiếng nói, còn đám thôn dân thì càng ngày càng run sợ, một ít nữ nhân thì ôm nhau khóc, thậm chí có người lấy ra cây kéo, nếu những thôn dân này không thể chống cự được, liền sẽ tự kết liễu mình!

"Chết hết cho ta."

Ngay lúc này, Giang Trần hét lớn, trong nháy mắt trường kiếm đánh tới, một tên son phi quay đầu lại nhìn, bị một kiếm này đâm thủng cổ họng, cả người run rẩy, máu tươi bắn ra ướt đầm áo Giang Trần.

"Chết!"

Giang Trần rút kiếm ra, không chút do dự, nhờ kiếm pháp siêu quần, trực tiếp giết vào trong.

"Tên khốn khiếp nào dám giết người của chúng ta?"

"Đệ tử Võ Đang."

"Hắn là đệ tử Võ Đang."

"Cái gì, đệ tử Võ Đang tới."

Phái Võ Đang là đại tông môn, không phải một đám ô hợp như bọn họ có thể so sánh, nhưng rất nhanh có người lên tiếng nói.

"Không phải sợ, chúng ta lần này tấn công bất ngờ, tuyệt đối sẽ không phải là cường giả Võ Đang, người trước mắt nhìn trẻ tuổi như vậy chắc cũng không lợi hại lắm, các huynh đệ giết hắn, mỗi một đầu đệ tử Võ Đang, thưởng một trăm lượng bạch ngân."

Có người hét lớn, lấy lại khí thế, dưới sức hấp dẫn của phần thưởng lớn như thế, kiểu gì cũng chả có vài dũng phi, một số tên thổ phi gan lớn, trực tiếp rút đao đánh tới.

"Hừ! Một đám ô hợp." Giang Trần đứng đó, khuôn mặt tràn đầy vẻ khinh miệt!

Xuất kiếm!

Một người ngã xuống!

Đâm kiếm!

Một người ngã xuống!

Giết!

Giết!

Giết!

Kiểm pháp Giang Trần hết sức quý dị, cho dù là cao thủ tới cũng không nhất định có thể nhìn thấu, đây chính là chỗ tinh túy của Tịch Tà Kiếm Pháp, nếu Giang Trần nắm giữ thêm tâm pháp, căn rễ tự cung, Tịch Tà Kiếm Pháp vừa xuất ra, một chiêu có thể đem toàn bộ mọi người giết chết!

Chẳng qua Giang Trần tất nhiên sẽ không tự cung! Mà cũng không thể nào có được tâm pháp! Bởi vì theo trò chơi dự tính, đây chính là Bug lớn, nếu Giang Trần lựa chọn con đường này. Trừ khi tu luyện bản đầy đủ của Cửu Dương Thần Công, cùng với Độc Cô Cửu Kiếm, không thì trên đời này không ai có thể đánh bại Giang Trần.

Đến lúc đó, Giang Trần là ma, thiên hạ tất cả sẽ là ma! Giang Trần là đạo, thiên hạ sẽ thịnh vượng!

Mười mấy son phi trước mặt Giang Trần, mỗi người đều không chịu nổi một kích, tuy đây là lần đầu tiên hắn chính thức giết người, tâm tình có thể nói là có chút khó chịu, sợ hãi, nhưng vì giận mà sát tâm nổi lên, Giang Trần rất nhanh lấy lại tinh thần, suy nghĩ của hắn bây giờ chính là phải giết chết những son phi này!

Thi thể một lần nữa lại chất thành đồng, không tên son phi nào có thể chạy thoát, bởi vì những người bỏ chạy đã bị Trương Trữ cùng Từ Từ Lộ liên kết chém giết.

Giết xong những người này, Giang Trần nhìn những người dân vẫn còn chưa hoàn hồn, lập tức nói: "Mau rời khỏi nơi này, nhắm hướng Bắc mà đi, nơi đó sẽ có đệ tử Võ Đang tiếp ứng, không được chần chừ, nơi này cứ giao cho ta."

"Đa tạ thiếu hiệp cứu mạng."

"Đa tạ đại hiệp cứu mạng."

"Đi nhanh một chút!"

"Đa tạ đại hiệp cứu mạng."

Đám thôn dân vô cùng kích động, vội vàng dìu nhau nhắm hướng Bắc mà chạy.

Sau đó Giang Trần tiếp tục di chuyển, nơi nào có sơn phi là nơi đó có Giang Trần, một chiêu một kiếm là có thêm một tên nằm xuống, cho dù là Hậu Thiên nhị trọng cũng chết dưới kiếm Giang Trần.

Một bộ áo xanh đã sớm loang lổ vết máu.

Trên một ngọn tiền tháp trong thôn, một gã nam tử mặc trường bào màu tím, đang nhìn về phía xa xa!

"Đại Đương Gia, người này võ công rất cao, hơn nữa nhìn quần áo thì chính là đệ tử Võ Đang, chúng ta có nên thu binh hay không?" Một người đứng sau cúi đầu nói.

"Không! Nếu lần này thu binh về thì nhiệm vụ cấp trên giao cho không thể hoàn thành, lần này chúng ta chính là phải giết chết tên đệ tử Võ Đang này."

Nam tử mặc trường bào tím, chậm rãi mở miệng, thần sắc hững hờ nhìn Giang Trần.

"Nếu thật sự giết đệ tử Võ Đang, chỉ sợ chúng ta gặp rắc rối lớn, danh tiếng chấp pháp đội Võ Đang bên ngoài, chúng ta...." Người đứng sau có chút chần chừ nói.

"Chỉ cần làm sạch sẽ lưu loát một chút, Võ Đang thì sao? Tập hợp tất cả huynh đệ, tiêu diệt người này, thực lực người này chỉ ở tầm Hậu Thiên nhị trọng hoặc tam trọng mà thôi, tuy kiếm thuật rất cao, chẳng qua ta không tin hắn có thể đối mặt với hơn bốn trăm người? Võ Đang? Hừ!"

Hắn nói rất lạnh lùng, nhất là câu hừ cuối cùng, càng tỏ ra vẻ tràn đầy sự khinh miệt!

"Tuân lệnh!"

Không bao lâu, sơn phi ở khắp nơi đều nhận được lệnh cần phải tiêu diệt Giang Trần, từng người từng người đua nhau xông tới.

Vừa chém giết xong ba gã sơn phi, Giang Trần nhận ra có chút gì đó không đúng lắm, sơn phi từ bốn phương tám hướng xông đến, lúc trước bởi vì quá tức giận mà Giang Trần quên không hỏi đối phương có bao nhiêu người, bây giờ nhìn tình huống trước mắt, chỉ sợ người đối phương tuyệt đối không ít.

Hơn nữa Giang Trần có cảm giác như đối phương vì mình mà tới.

Bọn họ biết chắc chắn Võ Đang sẽ phái người tới, mà vẫn dám làm như vậy cho nên việc này chỉ sợ là một cái bẫy, chính là nhằm vào đệ tử Võ Đang!

Nghĩ đến đây Giang Trần lập tức nói với hai người Từ Từ Lộ, Trương Trữ:" Hai người các ngươi phá vòng vây ra ngoài, ta tới ngăn cản bọn họ."

"Được!"

"Ngươi phải cẩn thận."

Hai người dạn dò một tiếng, cùng nhau mà chạy, tình huống trước mắt không quá lạc quan, hai người cũng không lè mề như phụ nữ, nên đi thì phải đi!

"Các huynh đệ, giết người này được trọng thưởng năm trăm ngân!" Có người hét lớn!

Một trăm ngân tương đương với năm vạn tiền đồng, năm trăm ngân chính là hai mươi năm vạn, đây tuyệt đối không phải số tiền nhỏ, tiền tài là vật mà ai chả thèm muốn, kết quả là mười mấy người đều nhìn về Giang Trần, trong mắt lộ ra đầy vẻ tham lam.

Giết!

Có người không kiếm chế được, trực tiếp đánh tới, Giang Trần cũng không nói nhiều, trường kiếm liền đánh ra.

Một người!

Ba người!

Năm người!

Mười người!

Mười lăm người!

Hai mươi người!

Dưới chân Giang Trần thi thể chất thành đống, máu tươi chảy xuống tràn đầy mặt đất, tản ra mùi tanh khó ngửi, nhưng ánh mắt Giang Trần vẫn lạnh lùng,

đối với những người không bằng cảm thú này hẳn không có bất kỳ một chút nhân từ hay nương tay!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Dịch Ngọa Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 20: Bỏ Mình

Cuối cùng thì lực lượng con người cũng có hạn, có thể sức mạnh Giang Trần lớn hơn người bình thường một chút, nhưng sức lực cũng không tốt hơn bao nhiêu, giờ phút này hẳn đã giết không dưới bốn mươi người, thân thể cũng có một chút quá tải!

Nếu như còn tiếp tục kéo dài, cho dù có thể giết sạch mọi người thì thân thể hẳn cũng gặp phải nội thương.

"Các huynh đệ, cấp trên nói người này sắp kiệt sức, tuyệt không đáng sợ, giết hẳn, năm trăm lượng bạch ngân đang chờ các người."

Có người hô lớn, khích lệ mọi người.

Những người còn lại trong lòng cũng rất động tâm, mặc dù Giang Trần giống như một vị sát thần, nhưng bọn hắn không tin sức lực Giang Trần có thể vô cùng vô tận?

Rất nhiều người nhìn Giang Trần mà suy đoán, còn có người liếm môi, ánh mắt vừa lạnh lùng lại vừa tràn đầy vẻ tham lam!

"Hô! Hô!" Giang Trần hít thật sâu để lấy không khí, hẳn cũng nhận ra rằng thân thể mình có một chút không chịu được, nếu cứ tiếp tục như này, nhiều nhất có thể kiên trì được hai mươi phút, còn nếu kéo dài đến một canh giờ, như vậy mình sẽ phải chịu chấn thương nghiêm trọng.

Chẳng qua là trước mắt son phi từ bốn phương kéo đến ngày càng đông.

Không thể không nói, tùy tiện hành động đúng là nguy hiểm, nếu Trần Nghị có ở nơi này, Giang Trần tin tưởng sẽ không gặp phải nhiều phiền toái như vậy, chỉ cần Trần Nghị có thể ngăn chặn Hậu Thiên tứ trọng võ giả, hẳn cùng Từ Từ Lộ, Trương Trữ, còn có Trương Từ Nguyệt cùng Vương Giai, không tin không thể dọn dẹp được đám ô hợp này.

Nhưng bây giờ cũng không có thời gian để cho Giang Trần oán trách!

Chỉ có một cách! Đó chính là giết! Mờ ra một đường máu, đây chính là sinh cơ duy nhất.

Bốn bề thụ địch, không bao lâu trên người Giang Trần bắt đầu xuất hiện vết thương, dù sao đối phương tấn công hẳn theo như kiểu đồng quy vu tận.

Không bị thương là chuyện không thể nào.

Lại giết một người!

Lại giết ba người!

Lại giết năm người!

Lại giết mười người!

Lại giết hai mươi người!

Giang Trần cảm thấy càng ngày càng kiệt sức, kiếm trong tay cũng cảm không vững, son phi chết trong tay hắn, con số đã đạt đến hơn một trăm người.

Giang Trần vừa lùi lại mấy bước thì phía sau đã có người cảm thương đánh tới, người tới là một võ giả Hậu Thiên nhị trọng. Thương pháp quý dị, lại thêm đánh bất ngờ, vùng eo lập tức bị thương, Giang Trần quay đầu lại, một kiếm đâm thủng cổ họng đối phương!

Máu tươi nhuộm đỏ cả áo, Giang Trần cảnh giác nhìn xung quanh, trước chỉ bị thương một chút ngoài da, bây giờ gặp phải vết thương trí mạng, máu không ngừng chảy xuống, chỉ sợ với tình huống của mình bây giờ, đối phương sẽ tấn công ngày càng ác liệt.

"Không thể khản trương, không thể khản trương." Giang Trần hít từng ngụm không khí, trong lòng không ngừng làm bấm, càng lúc nguy hiểm càng không thể khản trương, không thể rối loạn.

Phốc!

Có người muốn thừa cơ giải quyết Giang Trần, nhưng kết quả là vẫn bị Giang Trần một kiếm giết chết!

Giang Trần bắt đầu liều mạng, chém liên tục năm người, máu chảy ra ngày càng nhiều, kiếm cắm trong tay cũng bắt đầu run rẩy, hần mím môi, trong lòng có một chút bất đắc dĩ, xuyên việt đến đây, còn chưa lập được chút danh tiếng, bây giờ lại phải chết trong tay bọn sơn phi.

Nói ra thì thật là mất mặt a.

Kỳ thật Giang Trần cũng không có buông xuôi, hần đang đợi, đang đợi đám người Từ Từ Lộ dẫn người tới, chỉ cần chờ đám người Trần Nghị tới, là có thể hóa giải tình cảnh này.

"Xem người có thể chống cự đến khi nào!"

"Giết!"

"Không nên kích động, hần kiên trì không được bao lâu nữa đâu."

Có người nhỏ giọng nói, cố gắng ổn định lòng người, dù sao Giang Trần giết quá nhiều người, một người chẳng những giết vài vị Hậu Thiên nhị trọng, hơn nữa còn có thể kiên trì thời gian dài như vậy, đây quả thực là... quái vật!

Tiếp sau đó lại có rất nhiều người xông lên, vẫn như cũ đều bị Giang Trần giết chết, nhưng thân thể Giang Trần càng lúc càng không chịu nổi, hần cảm thấy mình có thể kiên trì nhiều nhất là mười phút, nếu mười phút này đám người Trần Nghị mà không tới, hần phải chết là không thể nghi ngờ!

Nghĩ đến đây, Giang Trần cố gắng nuốt thêm mấy viên Thanh Trữ Đan nhằm khôi phục thể lực, chờ viện binh tới.

Nhưng hai tay khó địch bốn quyền!

Đối phương mặc dù có chút do dự, nhưng vẫn là người trước ngã xuống, người sau tiếp tục xông tới.

Đang!

Giang Trần ngay cả kiếm cũng không cầm vững, lập tức bị đánh bay, cả người toàn là vết thương, máu lại mất quá nhiều, cơ hồ hần sắp phải chết.

Cho dù bây giờ Trần Nghị có tới đây, cũng không thể nào đánh bại hơn một trăm người.

"Ha ha, tiểu tử này rốt cuộc cũng ngã."

"Ta tới giết hần."

"Cút sang một bên, ta tới."

Khi nhìn thấy trong tay Giang Trần đã không còn vũ khí, cả đám sơn phi tranh nhau lên kết liễu Giang Trần, đây chính là năm trăm lượng bạch ngân a, không phải là một con số nhỏ.

Vừa lúc đó, một giọng nói truyền đến.

"Câm miệng!"

Thâm âm không lớn, nhưng khi truyền vào mỗi người lại làm cho bọn họ biến sắc, ngay cả hơi thở cũng bị không chế, có thể thấy được người vừa lên tiếng, danh vọng cao thế nào!

Sơn phi bên ngoài bắt đầu chia làm hai nhóm vây quanh Giang Trần, một nam tử mặc tử y từ từ đi tới.

Người đến mang theo một cỗ uy nghiêm, thần sắc không gian tự uy, huyết thái dương no đủ, vừa nhìn liền biết không phải người tầm thường, ít nhất cũng là võ giả Hậu Thiên tam trọng, thậm chí có thể đây chính là Đại Đương Gia mà theo lời mấy tên sơn phi nói.

Giang Trần có một chút mơ màng, hần cố gắng mở mắt, nhìn nam tử trước mặt, trầm mặc không nói.

"Người! Rất giỏi." Tử y nam tử nhìn Giang Trần, chậm rãi nói, trong mắt tràn đầy sự tán thưởng, đám sơn phi nghe vậy đều cảm thấy có chút ghen tị nhìn Giang Trần, nhưng cũng không dám mở miệng.

"Người có nguyện ý gia nhập cùng bọn ta? Nếu người đồng ý, ta có thể cho người trở thành Nhị Đương Gia, thống lĩnh mấy trăm người, hưởng thụ vinh hoa phú quý, hơn nữa đây chỉ là mở đầu nho nhỏ, ta có thể đảm bảo tương lai, đem người trở thành thiên hạ kiêu hùng! Chỉ cần người đồng ý."

"Chiêu mộ ta?" Giang Trần khẽ cười, giọng nói không còn một chút khí lực, vẻ mặt lạnh nhạt mà nhìn nam tử trước mặt.

"Không! Là mời người." Tử y nam tử lắc đầu, nhìn Giang Trần, ánh mắt mang theo một chút chân thành cùng tha thiết!

"Ha ha ha ha! Người chiêu mộ ta, một đệ tử Vô Đương? Ta cho dù là sống hèn nhất, sống vô dụng, cả đời này không xứng với phái Vô Đương, cũng không theo các người loại súc sinh ngay cả heo chó cũng không bằng."

Tuy bị ép trong khốn cảnh Giang Trần cũng không lựa chọn đầu hàng, hắn hoàn toàn có thể giả vờ như vậy, nhưng hắn không làm, bởi vì hắn không muốn cùng đám súc sinh này có bất cứ một chút quan hệ nào, nội tâm hắn không cho phép hắn làm như vậy!

"A! Người trẻ tuổi đúng là có dũng khí, phái Võ Đang sao? Người tên gì? Sau khi người chết ta sẽ lập bia mộ cho người." Từ y nam tử tuy bị cự tuyệt, nhưng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại rất bình tĩnh nói.

"Đệ tử ký danh phái Võ Đang! Giang Trần."

Trong thời gian này Giang Trần để cho tất cả đám sơn phi này phải kinh ngạc mà nhìn, bọn họ cảm giác như Giang Trần có một luồng hào nhiên chính khí, đánh thẳng vào tâm linh bọn họ.

Nhưng loại tâm linh này lập tức bị bài xích ra ngoài, vì thời điểm khi bọn họ quyết định trở thành sơn phi, cũng biết là mình đã không còn đường về!

"Ta sẽ cho người tôn nghiêm, Vương Diệp người lên đi."

Sau đó một người mặc quần áo đen, trên đầu đội một chiếc mũ cỏ, tầm ba mươi tuổi, mũi ưng, từ mắt trái đến miệng có một vết sẹo dài, nhìn như một con rắn.

Đôi mắt không có một chút tình cảm.

Bá!

Kiểm rút ra khỏi vỏ, tốc độ nhanh như sấm, cắm lên lồng ngực Giang Trần!

Phốc!

Giang Trần trực tiếp phun ra một ngụm máu lên kiếm đối phương, đầu óc càng trở lên hỗn loạn.

"Người giết ta... Chẳng lẽ... Người không sợ... Võ Đang... Trả thù sao?"

"Ha ha ha ha! Võ Đang? Nhìn người sắp chết, ta không ngại nói cho người biết, tương lai Võ Đang sẽ bị hủy, người vĩnh viễn không biết được tồn tại sau lưng chúng ta là những nhân vật như thế nào, chuyện người chết chẳng qua chỉ là một con cờ nhỏ trong một bàn cờ mà thôi, nhân vật nhỏ bé như người, không thể nào biết được."

Phốc!

Một kiếm xuyên ngực, Giang Trần lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng đã đến cực hạn, thần trí bắt đầu không tỉnh táo.

Hắn nhìn lên bầu trời, tử vong từng chút từng chút lại gần, loại cảm giác này giống như thời gian trôi, chậm rất chậm nhưng nhanh lại rất nhanh!

Hắn không muốn chết! Hắn không cam lòng!

Trong một giây, Giang Trần tiến vào trạng thái yên tĩnh, giống như là ngộ đạo.

Trạng thái ngộ đạo mà chỉ trong sinh tử mới có thể xuất hiện.

Nhưng dù là ngộ đạo được thứ gì đi nữa, hắn cũng không thể dùng, thương thế của hắn quá nặng, trừ khi có tiên đan, nếu không vô luận thế nào cũng không thể cứu được!

Sinh cùng tử!

Thiên cùng địa!

Giang Trần nhìn bầu trời, dường như hắn thấy được một tia sáng, làm cho hắn có thể thấy núi cao biển rộng, có thể thấy được cả thiên hạ!

Hắn không nghĩ tới, dĩ nhiên có một ngày tử vong lại đến nhanh như vậy.

Không!

Không!

Không!

Không thể chết được!

Trước một giây cuối cùng khi chọn bị nhắm mắt, Giang Trần dường như nhớ đến điều gì...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Thế Giới Địch Ngoại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

